

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Fazlasıyla dokunaklı."
-Publishers Weekly

eğer yaşarsam

*Seçim yapmak zorunda kalsaydınız,
siz ne yapardınız?*

Gayle Forman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sblmrt

"Kitabın mükemmelliği, *sadelğinde* yatıyor."
-Wall Street Journal

"Okuyucuyu aynı anda hem *hüzünlendirip* hem de
umutlandırarak, dokunaklı ve
düşündürücü bir roman."
-Romantic Times

"*Twilight* hayranlarının hoşuna gidecek."
-USA Today

"Gençlerin yanı sıra yetişkinler de Forman'ın
bu *muhteşem* romanına bayılacak."
-VOYA

"*Harika*."
-Kirkus Reviews

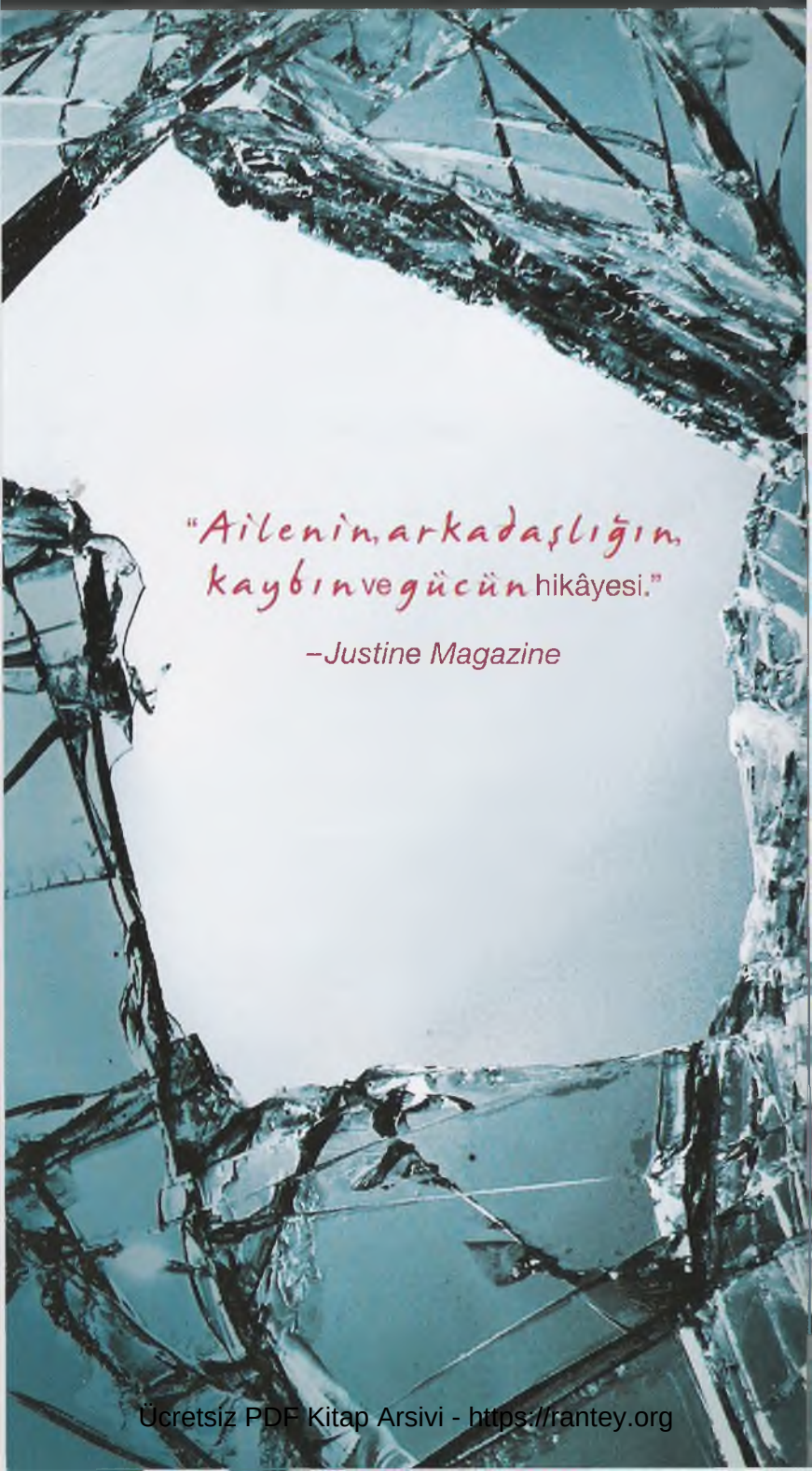
"*Hüzünlü*, mükemmel yazılmış bir hikâye. Sizi kesinlikle ağlatacak."
-San Jose Mercury News

"*Harika* bir roman."
-Los Angeles Times

"*Etkileyici* bir roman... Forman, *unutulmaz* karakterler
yaratıp kalbimize dokunan ve gözlerimizi dolduran, sürükleyici
kıtaplar yazmakta usta."
-Buffalo News

"*Mükemmel* yazılmış."
-Entertainment Weekly

"Eğer Yaşarsam, *aşk ve trajediyle* dolu."
-Sacramento Bee

*"Ailenin, arkadaşlığın,
kaybın ve gücün hikâyesi."*

—Justine Magazine

Pegasus Yayınları: 650
Bestseller Roman: 279

EĞER YAŞARSAM
GAYLE FORMAN
Özgün Adı: If I Stay

Editör: Gizem Yeşildal
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2013

ISBN: 978-605-343-083-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Gayle Forman, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GAYLE FORMAN

EĞER YAŞARSAM

İngilizceden Çeviren:
AYŞE BELMA DEHNİ

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranley.org>

Nick için
Sonunda... Daima

07:09

Herkes kar yüzünden olduğunu düşünüyordu. Aslında bu, bir bakıma doğru sayılırdı.

Bu sabah uyandığımda ön bahçedeki çimenliğin ince beyaz bir battaniye gibi kaplandığını gördüm. İki santim kalınlığında bile değildi ama Oregon'un bu bölgesinde kar, hafif serpiştirse bile kasabadaki tek kar küreme makinesi yolları açmakla meşgulken hayat dururdu. Gökyüzünden sulu kar halinde damlalar düşüyordu.

Okulları tatil etmeye yetecek kadar yağıyordu. Tatil olduğunu annemin radyosundan duyan küçük kardeşim Teddy, savaş kazanan yerliler gibi zafer çığlıkları atmaya başladı. "Kar tatili!" diye bağırdı. "Baba, haydi çıkıp kardan adam yapalım."

Babam gülümseyip piposunu doldurdu. 1950'li yıllarda *Father Knows Best'in*¹ (Babam En İyisini Bilir) popüler olduğu dönemdeki gibi pipo içiyordu. Ayrıca papyon takıyordu. Tüm bunların, kendi tarzı mı yoksa alaycılık mı olduğuna emin olamıyordum. Babam ya eskiden *punk'*çı olduğunu fakat artık ortaokulda İngilizce öğretmenliği yaptığını göstermek istiyordu ya da öğretmen olduktan sonra eskiye dönüş yaptığını. Ama pipo kokusunu seviyordum. Tatlı ve dumanlı; bana kış mevsimini ve odun sobalarını hatırlatıyordu.

“Deneyebilirsin,” dedi babam Teddy’ye. “Ama kar doğru düzgün tutmadı. Belki de kardan amip yapmayı düşünmelisin.”

Babamın mutlu olduğu her halinden belliydi. Sonuçta yerdeki iki santim kalınlığındaki kar, benim gittiğim lisenin ve babamın çalıştığı ortaokulun da tatil edildiği anlamına geliyordu ki bu babam için de beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Bir seyahat acentesinde çalışan annem ise radyoyu kapatıp ikinci fincan kahvesini doldurdu. “Madem bugün hepiniz okulu asıyorsunuz, ben de işe gitmem. Hiç doğru bir fikir değil.” İş yerini arayıp gelmeyeceğini haber verdi ve konuşması bittiğinde bize dönüp, “Kahvaltı hazırlayayım mı?” diye sordu.

1 1950'lerde Amerikan radyo ve televizyonlarında yayınlanan, orta sınıf bir ailenin hayatını anlatan komedi dizisi. (ed.n.)

Babamla aynı anda kahkaha attık. Annemin kahvaltı anlayışı genellikle mısır gevreği ya da tost ve kahveden oluşurdu. Ailenin aşçısı babamdı. Annem bizim gülüşümüzü duymamış gibi yaparak rafta duran hazır karışım paketine uzandı. “Lütfen. Bunu yapmak ne kadar zor olabilir ki? Kim *pancake* istiyor?”

“Ben! Ben!” diye bağırdı Teddy. “İçine çikolata parçacıkları da koyabilir miyiz?”

“Neden olmasın,” diye cevap verdi annem.

“Oley!” diye çılgık attı Teddy, kollarını havada sallayarak.

“Sabah sabah ne kadar enerjiksın,” diye takılıp anneme döndüm. “Belki de Teddy’nin bu kadar çok kahve içmesine izin vermemelisin.”

“Ona kafeinsiz kahve vermeye başladım,” dedi annem. “Zaten doğuştan hareketli.”

“*Bana da* kafeinsiz kahve içirme de.”

“Bu, çocuk istismarı olurdu,” dedi babam.

Annem bana üzerinden dumanlar çıkan bir kupa kahve ile gazete uzattı.

“Burada senin genç adamın güzel bir resmi var.”

“Gerçekten mi? Resmi mi var?”

“Evet. Yazdan beri doğru düzgün göremedik,” dedi annem, kaşlarını kaldırmış göz ucuyla imalı bir şekilde bana bakıyor, yüz ifademden ruhumu okumaya çalışıyordu.

“Biliyorum,” dedim ve farkında olmadan derin bir iç çektim. Adam’ın Shooting Star adında bir müzik grubu vardı ve son dönemde çok popüler olmuşlardı.

“Ah, şöhret, gençliği boşa harcamaktır,” dedi babam gülümseyerek. Onun da Adam için heyecanlandığını, hatta onunla gurur duyduğunu biliyordum.

Gazetenin sayfalarını hızla çevirip magazin kısmına geldim. Shooting Star’la ilgili küçük bir resim ve kısacık bir haber vardı. Resimde grubun dört üyesi bir aradaydı ama onun hemen yanında ünlü grup Bikini hakkında uzun bir haberle birlikte grubun solisti *punk-rock* divası Brooke Vega’nın oldukça büyük ebatta bir resmi de yer alıyordu. Haberde yerel grup Shooting Star’ın, Bikini’nin ulusal turnesinin Portland ayağında ön grup olarak sahneye çıkacağı yazılıyordu. Önceki gece Shooting Star’ın Seattle’da bir kulüpte çıktığından ve biletlerin yok sattığındansa bahsetmiyordu.

“Bu akşam dışarı çıkacak mısın?” diye sordu babam.

“Öyle planlamıştım. Tabii eğer kar yüzünden kasabadaki her yer kapanmazsa.”

“Oldukça şiddetli bir kar fırtınası yaklaşıyor,” dedi babam, yere düşen tek kar tanesini göstererek.

“Aynı zamanda Profesör Christie’nin üniversiteden ayarladığı bir piyanistle buluşup prova yapacaktım.” Profesör Christie üniversiteden emekli olmuş bir müzik

öğretmeniydi ve sürekli benimle çalacak bir kurban arayışı içindeydi. “Sürekli pratik yapmalısın ki Juilliard’lı züppelere bu iş nasıl yapılmış gösterebilesin,” derdi bana.

Henüz Juilliard’a kabul edilmemiştim ama sınavım iyi geçmişti. Bach suiti ve Shostakovich’i daha önce hiç çalmadığım kadar güzel çalmıştım, parmaklarım teller üzerinde uçarcasına gidip gelmişti. Çalmayı bitirdiğimde, nefes nefese kamıştım ve bacaklarım titriyordu. Bir jüri üyesi hafifçe alkışlamıştı ki bunun çok sık olmadığını düşünmüştüm. Aynı jüri, ben sahneden inerken, uzun zamandan beri okulda bu kadar yetenekli “Oregon’lu bir kasaba kızını” görmediklerini söylemişti. Profesör Christie kesin kabul edildiğimi söylüyordu. Bunun doğru olduğundan emin değildim. Doğru olmasını istediğimden de tam olarak emin değildim. Tıpkı Shooting Star’ın önlenemez yükselişi gibi, Juilliard’a kabul edilişim de –tabii eğer olursa– belli zorlukları beraberinde getirecekti ya da daha doğrusu son aylarda zaten var olan sorunları artıracaktı.

“Ben biraz daha kahve alacağım. İsteyen var mı?” diye sordu annem eski model filtreli makineyi bana doğru uzatarak.

Hepimizin tercihi olan zengin aromalı, siyah, yağlı Fransız kahvesinin kokusunu içime çektim. Sadece kokusu bile beni canlandırmaya yetiyordu. “Ben yatağa dönmeyi

düşünüyorum,” dedim. “Çellom okulda kaldı, pratik de yapamayacağım.”

“Yirmi dört saat boyunca pratik yapmayacak mısın? Lütfen kalbim sakin ol,” dedi annem. Yıllar geçtikçe klasik müzikten az da olsa tat almaya başlamıştı –bu ‘kötü kokulu peynire alışmak gibiydi’– benim uzun provalarımı pek istekli bir şekilde dinlemezdi.

O sırada yukarıdan bir gümbürtü duyduk. Teddy eskiden babama ait olan bateriyi çalışıyordu. Babamın, plakçı dükkânında çalışıp sadece kendi kasabasında tanınan ve başka hiçbir yerde adı bilinmeyen bir grupta çaldığı zamandan kalmaydı.

Babam, Teddy’nin yaptığı gürültüyü hoş görerek keyifli bir şekilde gülümseyince, içimde aşına olduğum o sancıyı hissettim. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama *rock* müziği tercih etmediğim için hayal kırıklığı yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. Denemiştim ama sonra üçüncü sınıftayken müzik dersinde çelloyu seçmiştim; nedense kendime yakın bulmuştum. Sanki çaldığımda bana sırlarını verecekmiş gibi gelmişti, o yüzden büyük bir istekle çalmaya başlamıştım. Neredeyse on yıl oldu ve hiç vazgeçmedim.

“Bu gürültüde nasıl uyuyacaksın!” diye bağırdı annem, Teddy’nin gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

“Karlar erimeye başladı bile,” dedi babam ve piposunu tüttürdü. Arka kapıdan dışarı baktım. Güneş bulutların arasından yüzünü göstermişti, karların eridiğini görebiliyordum. Kapıyı kapatıp masaya geri döndüm.

“Kasaba durumu biraz abarttı,” dedim.

“Belki de. Ama okul tatilini iptal edemezler. Söz ağızdan çıktı bir kere ve çoktan iş yerimi arayıp bir günlük izin istedim,” dedi annem.

“Bu beklenmedik fırsatı değerlendirip bir yerlere gidebiliriz,” dedi babam. “Arabaya atlayıp Henry ve Willow’u ziyaret edebiliriz.” Henry ve Willow, annem ile babamın eski arkadaşlarıydı; çocukları olunca artık birer yetişkin gibi davranmaya karar vermişlerdi. Büyük bir çiftlik evinde yaşıyorlardı. Henry ahırdan bozma ofisinde kendi işiyle uğraşıyor, Willow da yakındaki bir hastanede çalışıyordu. Bir kızları vardı. Zaten annem ve babamın onlara gitmek istemelerinin asıl sebebi bebeği görmektir. Teddy sekiz yaşına basmıştı, bense on yediydim; bu da artık bizim süt kokmadığımız ve bebeksi kokumuzla ebeveynlerimizi mest etme yaşını çoktan geride bıraktığımız anlamına geliyordu.

“Dönüşte de Book Barn’a uğrarız,” dedi annem, beni ayartmak istercesine. Book Barn, çok büyük ve ikinci el kitapların bulunduğu bir kitapçı dükkânıydı. Özellikle arka kısmında, yirmi beş sent gibi bir fiyata, muhtemelen sadece benim aldığım klasik müzik plakları satılıyordu.

Onları yatağımın altında saklıyordum. Klasik müzik plakları biriktirmek, genellikle övgüyle söz edilip herkese duyurulacak ilginç bir koleksiyon değildi.

Onları Adam'a gösterdiğimde çıkmaya başlayalı beş ay olmuştu. Kahkahayla güleceğini sanmıştım. Bol pantolon, siyah *Converse*, *punk-rock* tarzı yıpranmış tişört giyen ve ilginç dövmeleri olan havalı biriydi. Kesinlikle benim gibi biriyle birlikte olacak bir erkek değildi. İlk olarak iki yıl önce okulun müzik stüdyosunda beni izlediğini gördüğümde benimle dalga geçtiğini düşünüp ondan kaçmıştım. Ama halime gülmemişti. Daha sonra öğrendim ki onun da yatağının altında *punk-rock* tarzı bir yığın plaklığı varmış.

“Belki sonra da erken bir akşam yemeği için büyükanne ile büyükbabaya uğrarız,” dedi babam, ardından telefona uzandı ve numarayı çevirirken, “Portland’a gitmek için yeterince zamanın olacak,” diye ekledi.

“Ben varım,” dedim. Bunu, Book Barn beni cezbedtiği için ya da Adam'ın turda olması ve en yakın arkadaşım Kim'in de yıllıkları hazırlamakla meşgul olması yüzünden söylememiştim. Çellom okulda kaldığından, evde kalıp televizyon izlemeyi veya uyumayı da tercih edebilirdim. Ama ailemle olmak istiyordum. Kendinizden bahsederken insanlara bunu da söylemezsiniz ama Adam bu konuda da beni anlıyordu. “Teddy,” diye seslendi babam. “Hadi giyin. Macera dolu bir gün bizi bekliyor.”

Bunun üzerine Teddy solosunu çembaloyla bitirip bir dakika sonra giyinmiş halde mutfağın kapısında belirdi. Sanki merdivenlerden inerken giyinmişti. “Yazın okullar tatil olur...” diye şarkı söylüyordu.

“Alice Cooper mı?” diye sordu babam. “Bizim bazı standartlarımız var. Hiç değilse Ramones söyle?”

“Okullar sonsuza dek tatil...” Teddy babamın itirazlarına rağmen şarkıyı söylemeye devam etti.

“Her zaman iyimser,” dedim.

Annem bir kahkaha atıp hafif yanmış *pancake*’leri masaya koydu. “Hadi, yiyin bakalım.”

08:17

Teddy doğduğunda büyükannemin bize verdiği eski, Buick marka arabamıza bindik. Annemle babam benim kullanmamı önerdiler ama istemedim. Babam direksiyona geçti. Artık araba kullanmayı seviyordu. Oysaki yıllarca ehliyet almamakta direnmiş, her yere bisikletiyle gidebileceğinde ısrar etmişti. Grupta çaldığı yıllarda, konsere bile bisikletiyle gidiyordu. Arkadaşları ona gözlerini deviriyorlardı. Annemse daha fazlasını yapmıştı. Babamın kafasını ütülemiş, tatlı

dille onu ikna etmeye çalışmış ve bazen de ehliyet alması için ona bağırmıştı fakat o her defasında pedal çevirmeyi tercih ettiğini söylemişti. “Pekâlâ, o halde üçümüzü birden taşıyacak ve yağmurda ıslanmamamızı sağlayacak bir bisiklet üzerinde çalışmaya başlasan iyi olur,” demişti annem. Babamsa onun bu alaycı sözlerine sürekli gülüyordu ve bunu yapacağını söylüyordu.

Ama annem Teddy’ye hamile kaldığında artık sabrı taşmıştı. Yeter, demişti. Babam da artık bir şeylerin değiştiğini anlamış gibi görünüyordu. Daha fazla tartışmadan ehliyet aldı, aynı zamanda öğretmenlik sertifikasını almak üzere okula geri dönmüştü. Tek çocukla, istediği hayatı sürdürebiliyordu fakat iki çocukla birçok şeyin eskisi gibi olamayacağını ve büyümesi gerektiğini anlamıştı. Papyon takmanın vakti gelmişti.

O sabah da spor ceketinin içine papyon takmış ve sivri burun ayakkabı giymişti. “Bakıyorum kar havasına oldukça uygun giyinmişsin,” diye takıldım.

Teddy’nin bahçeye saçtığı oyuncaklardan plastik dinozorunu alıp arabanın üzerindeki karları kazımaya girişti ve “Ne şiddetli bir yağmur ne de yarım metre kar benim bir oduncu gibi giyinmeme neden olamaz,” dedi.

“Hey, akrabalarım oduncuydu,” diye uyardı annem. “Ormanda odun keserek yaşamını sürdüren saf ve temiz kalpli insanlarla alay etme.”

“Bunu aklımdan bile geçirmediim,” diye karşılık verdi babam. “Sadece stil farkını anlatmak istedim.”

Arabanın çalışması için babam kontağı birkaç kez açıp kapamak zorunda kaldı. Her zaman olduğu gibi kanal seçimi konusunda yine savaş vardı. Annem haberler için ulusal kanalı açmak, babamsa Frank Sinatra’yı dinlemek istiyordu, Teddy Sünger Bob Kare Şort’da ısrar ederken ben klasik müzik yayını yapan kanalı dinlemek istiyordum. Ailenin tek klasik müzik meraklısı ben olduğum için en azından Shooting Star’da uzlaşmaya çalışıyordum.

Babam orta yolu buldu. “Bugün okulu kırdığımızdan, cahil kalmamak için önce bir süre haberleri dinlemeliyiz...”

“Asıl bu düşüncenin cahillik olduğuna inanıyorum,” dedi annem.

Babam gözlerini devirip annemin elini tuttu ve konuşmaya başlamadan önce öğretmen ciddiyetiyle öksürüp boğazını temizledi. “Önce ulusal kanaldaki haberleri dinleyeceğiz, haberler bittikten sonra klasik müzik kanallarından birini açacağım. Teddy amacımız sana işkence çekirtmek değil, sen de CD çalarını dinleyebilirsin,” dedi ve arabanın radyosuna bağladığı CD çaları yerinden çıkarttı. “Ama arabamda Alice Cooper dinlemene kesinlikle izin vermiyorum. Yasak.” Torpido gözüne uzanıp onun için uygun bir CD aramaya koyuldu. “Jonathan Richman nasıl?”

“Sünger Bob’u dinlemek istiyorum. CD çaların içinde,” diye bağırdı Teddy, bir aşağı bir yukarı zıplayıp dururken CD çaları işaret ediyordu. Ballı ve çikolatalı *pancake* onun enerjisini iyice artırmış olmalıydı.

“Evlat, kalbimi kırdın,” dedi babam. Teddy’yle ben, annem ve babamın müziğin azizi olarak gördükleri Jonathan Richman’in şarkılarıyla büyümüştük.

Müzik seçimi tamamlandıktan sonra, yola koyulduk. Yol yer yer kar yığınlarıyla kaplıydı ama çoğunlukla ıslaktı. Zaten Oregon’da yollar hep ıslaktı. Hatta annem bu konuda espri yapıp buranın halkının genellikle yollar kuru olduğu zaman şaşırıp kaza yaptığını söylüyordu. “Hepsi ukala olduğu için asla dikkatli kullanmıyorlar. Trafik polisleri de sürekli ceza kesiyor.”

Başımı arabanın penceresine dayayıp dışarıdaki manzarayı seyretmeye koyuldum; koyu yeşil ve beyazın hâkim olduğu bir tablo vardı, ağaçların üzerinde iri benekler halinde kar kümeleri vardı, gökyüzüne ince beyaz bir sis tabakası hâkimdi ve koyu gri renkte fırtına bulutları toplanıyordu. Arabanın içi o kadar sıcaktı ki camlar buğu yapmıştı, ben de üzerine anlamsız şekiller çizmeye başladım.

Haberler bittiğinde, klasik müzik kanalına geçtik. Beethoven’ın üç numaralı çello sonatının ilk tınılarını duyduğumda şaşırmıştım, en sevdiğim parçalardan biriydi ve o akşam provada onu çalacaktım. Kozmik rastlantı dedikleri

bu olmalıydı. Notalarına yoğunlaşıp onu çaldığımı hayal ettim, pratik yapmak için şansım olduğuna sevinmiştim. Sıcacık arabanın içinde ailemle birlikte olduğum ve en sevdiğim parçayı dinlediğim için mutluydum. Gözlerimi kapadım.

Böyle bir durumda radyonun hâlâ çalışıyor olmasını bek-
lemezdiniz; ama çalışıyordu.

Arabanın içi boşalmıştı. Saatte doksan kilometre hızla giden dört ton ağırlığında bir kamyon, çarpmanın etkisiyle yolcu tarafında âdeta atom bombası etkisi yaratmıştı. Kapılar tamamen kopmuş, ön taraftaki yolcu koltuğu sürücü penceresinden dışarı uçmuştu. Şasi yerinden çıkıp yolun karşı tarafına fırlamış ve sanki örümcek ağından hafifmiş gibi koca motoru da paralayarak beraberinde sürüklemişti. Tekerlekler ve jant kapakları yolun aşağısındaki ormanın derinlerine düşmüştü. Benzin deposu delinmişti ve ıslak yol üzerinde aralıklı olarak ince alevler olduğu görülüyordu.

Çok fazla gürültü vardı. Senfonik bir gıcırta, bir gürültü korusu, bağırış çağırışlar ve son olarak da sert metalin yumuşak ağaç dallarını jilet gibi kesmesiyle oluşan hüznün verici gıcırta sesleri... Kulaklarımdaki huzur veren tek ses, hâlâ çalan radyodan yükselen müzikti. Sakin bir şubat sabahı, bir şekilde hâlâ aküye bağlı olan radyoda Beethoven çalmaya devam ediyordu.

Başta her şeyin yolunda olduğunu düşündüm; Beethoven hâlâ çalışıyordu ve yolun kenarındaki bir çukurun içinde duruyordum. Başımı eğdiğimde, o sabah giydiğim kot eteğim, yün kazağım ve siyah botlarımın evden çıktığım zamanki gibi hâlâ üzerimde olduğunu gördüm.

Arabaya bakmak için yukarıdaki toprak yola doğru tırmandım. Araba diye bir şey kalmamıştı; sadece metal bir iskelet vardı, içinde koltukları ve yolcuları yoktu. Bu, ailemin geri kalanının da benim gibi arabadan fırladıkları anlamına geliyordu. Ellerimi eteğime silip onları bulabilmek için yürümeye başladım.

Önce babamı gördüm. Bulunduğum yerden metrelerce uzaklıkta olmasına rağmen, ceketinin cebinden çıkıntı yapmış olan piposunu görebiliyordum. “Baba,” diye seslenerek ona doğru yaklaşırken yol kayganlaştı ve yol kenarına karnabahara benzer gri renkte bir şeyler saçılmış olduğunu fark ettim. Gördüklerimin ne olduğunu anladım ama bir anda bunları babamla bağdaştıramadım. Aklıma hemen fırtınanın ya da yangının bir evi mahvederken yandaki eve hiç zarar vermemesi geldi. Babamın beyni asfalta dağılmıştı. Ama piposu hâlâ sol göğüs cebinde duruyordu.

Sonra annemi buldum. Üzerinde neredeyse hiç kan yoktu ama dudakları çoktan morarmıştı ve gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı; dandik korku filmlerindeki cadılara benziyordu. Gerçek değilmiş gibiydi. Zombileri andırıyordu, onu öyle görünce panikledim.

Teddy'yi bulmalıyım! O nerede? Çevreme bakındım. Birden onu süpermarkette on dakikalığına kaybettiğimde yaşadığım duygular aklıma geldi, kaçırıldığına emindim. Tabii ki kaçırılmayıp sadece şekerlerin olduğu bölümde dolaştığı ortaya çıkmıştı. Onu bulduğumda sarılmam mı, yoksa azarlamam mı gerektiğine karar verememiştim.

Onun da aynı yerde olabileceğini düşünerek, geri dönüp düştüğüm çukura doğru koştum ve kenarına tutunmuş bir el olduğunu fark ettim. “Teddy! Buradayım!” diye bağırdım. “Elini uzat. Seni yukarı çekeceğim.” Ama oraya yaklaştığımda, üzerinde küçük bir çello ve gitarın olduğu gümüş bileziğimi gördüm. On yedinci doğum günümde Adam hediye etmişti. Oradaki *benim* bileziğimdi. Bu dehşet verici duyguyla birden bileğime baktım. *Hâlâ* bileğimdeydi.

Çukurun kenarına iyice yaklaşıp aşağı baktım, orada yatan Teddy değildi. Düşen bendim ve göğsümden akan yoğun kan gömleğime, eteğime, süveterime bulaşmıştı ve bembeyaz kar yığınınına damlayıp orada küçük bir kan gölü oluşturunuyordu. Bir bacağım ters dönmüştü, derisi ve kası yırtılmıştı ve içeriden çıkan beyaz kemiği görebiliyordum. Gözlerim kapalıydı, koyu kahve saçlarım akan kanla ıslanmıştı.

Panik halinde etrafa bakındım. Hiç mantıklı değildi. Ailemle birlikte arabaya binmiştik, bir yerlere gidiyorduk. Bütün bunlar gerçek olamazdı. O sırada uyuyakalmış olma-

lıydım. *Hayır! Dur. Lütfen dur. Lütfen uyan!* diye buz gibi havaya haykırdım. Soğuktu. Ama nefesim buharlaşmıyordu. Rüya değildi. İyi görünen ve üzerinde kan olmayan ayak bileğime baktım ve elimden geldiğince güçlü bir şekilde çimdikledim.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Daha önce de kâbus görmüştüm –bir yerden düştüğüm kâbuslar, müzik hakkında hiçbir şey bilmediğim halde çello resitali verdiğim ya da Adam’la ayrıldığımızı gördüğüm kâbuslar– ama her defasında bunun göz kapaklarımın altında oynayan bir korku filmi olduğunu kendime telkin eder, hemen gözlerimi açıp başımı yastıktan kaldırmam gerektiğini söylerdim. Yine aynı şeyi yapmayı denedim. *Uyan!* diye haykırdım. *Uyan! Uyanuyanuyanuyanuyanuyan!* Ama uyanamıyordum. Olmuyordu.

Derken bir şey duydum. Bir müzik. Hâlâ müziği duyuyordum. Ona odaklandım. Üzerinde çalışırken dinlediğim parçalarda yapmaya alışkın olduğum gibi parmaklarımla Beethoven’ın üç numaralı sonatının notalarını çalıyorum. Adam buna “hayalî çello” diyordu. Sürekli bana bir gün birlikte düet yapıp yapamayacağımızı soruyordu. O hayalî gitar, ben de hayalî çello çalacaktım. “Bitirdiğimizde, enstrümanlarımızı parçalayacağız,” diye dalga geçip, “Bunu senin de yapmak istediğini biliyorum,” derdi.

Radyo susana kadar sadece ona yoğunlaşıp parçayı hayalî olarak çaldım.

Ve çok geçmeden siren sesleri duyuldu.

09:23

Öldüm mü?

Bu soruyu kendime sormak zorundaydım.

Öldüm mü?

Başta öldüğümünden emindim. Burada bir süre kendimi izleyecek, ardından parlak ışığı görecektim ve hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçecekti.

Fakat ambulans, polis ve itfaiye geldi. Biri babamın üzerini örttü, bir itfaiyeci annemi fermuarlı plastik bir torbaya koydu. Adamın diğer ekip çalışanıyla konuşmasını duydum, çocuk en fazla on sekiz yaşındaydı. Büyük olanı, acemi olanına ilk darbeyi büyük olasılıkla annemin aldığını ve kan kaybından öldüğünü açıklıyordu. “Ani kalp durması,” dedi. “Kalp kan pompalayamadığında gözle görülen bir kanama olmaz. Kan içeri sızıntı yapar.”

Annemin nasıl iç kanama geçirdiğini düşünemiyordum bile. İlk darbeyi onun almış olması ne kadar da anlamlıydı,

sanki bizi çarpmanın etkisinden korumak ister gibi... Bunu bilerek yapmamıştı elbette.

Peki ben ölmüş müydüm? Yolun kenarında yatan bedenimin etrafında bir sürü erkek ve kadın vardı ve damarlarımı ne olduğunu bilmediğim bir şeyle dolduruyorlardı. Yarı çıplaktım, acil yardım görevlilerinden biri gömleğimi yakasından yırttı. Göğsümün biri görününce utanıp başımı diğer tarafa çevirdim.

Polisler olay yerini güvenlik çemberi altına alıp inceleme yapmaya koyuldu, arabalara gerisin geri gitmelerini işaret edip yolun iki taraflı olarak kapalı olduğunu söylüyor, kibarca alternatif yollar öneriyorlardı.

Arabalardaki insanların gitmeleri gereken yerler vardı mutlaka ama çoğu geri dönmüyordu. Şiddetli soğuğa rağmen neler olup bittiğini izlemek istiyorlardı, bazıları gördükleri manzara karşısında ağlıyordu, kadının biri yolun kenarına kusuyordu. Bizim kim olduğumuzu ya da ne olduğunu bilmedikleri halde, bizim için dua ediyorlardı. Onların dualarını hissedebiliyordum.

Bu da öldüğümü düşünmeme neden oluyordu. Bir de bacağımın durumunu düşününce müthiş bir acı içinde olmam gerekiyordu fakat vücudum tamamen uyuşmuş gibiydi. Ayrıca ailemin başına korkunç bir şey geldiğini *bilmeme* rağmen ağlamıyordum. Hepimiz kırıldıktan

sonra yapıştırılamayacak türden nadide eşyalar gibi etrafa saçılmıştık ve bizi kimse yeniden bir araya getiremezdi.

Ben bunları düşünürken çilli suratlı ve kızıl saçlı doktor sorumun cevabını verdi. “Koma durumunun derecesi sekiz. Bitkisel hayata girmesine çok az kaldı. Derhal oksijen gerekiyor!” diye bağırdı.

O ve uzun çeneli olan diğer doktor boğazımdan aşağı bir hortum soktu ve ucunu bir torbaya bağlayıp şişirmeye başladı. “Helikopterle kaç dakikada hastaneye yetiştirebiliriz?”

“On dakika,” diye cevap verdi ambulans doktoru. “Şehir merkezine gitmemiz de yirmi dakika sürer.”

“Eğer son hızla gidersen on beş dakika içinde yetişebiliriz.”

Adamın ne düşündüğünü biliyordum. Acele etseler de bunun bir işe yaramayacağını düşünüyordu; ona katılıyordum. Fakat hiçbir şey söylemedi, yalnızca çenesini sıktı. Beni ambulansa bindirdiler; kızıl saçlı olan da benimle birlikte bindi. Bir eliyle oksijen torbasını şişirirken, sürekli vücuduma bağlı hortumları ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için monitörleri izliyordu. Alnıma yapışmış bir tutam saçı çekerken arkaya atıp, “Dayan,” dedi.

İlk resitalimi on yaşındayken vermiştim. O sıralarda iki yıldır çello çalıyordum. Başta sadece okulda müzik dersinde çalıyordum. Okulda çello olması oldukça enteresandı çünkü pahalı ve hassas bir enstrümandır. Ama üniversitede çalışan yaşlı profesörlerden biri ölmeden önce, Hamburg marka çellosunu okulumuza bağışlamıştı. Çocukların çoğu, gitar ya da saksafon çalmayı öğrenmek istedikleri için genelde bir köşede dururdu.

Annem ve babama çellist olacağımı söylediğimde ikisi de gülmüştü. Daha sonra özür dilemişlerdi, bir an için benim gibi ufak tefek biriyle koca enstrümanı örtüştüremediklerini, onu leylek bacaklarımın arasına sıkıştırıp çalacağımı hayal edemediklerini söylemişlerdi. Fakat ciddi olduğumu anladıklarında kıkırdamayı kesip hemen destekleyici bir yüz ifadesi takınmışlardı.

Verdikleri o tepkiyi hatırladıkça üzülürüm ama onlara bundan hiç bahsetmedim, zaten bahsetsem de anlayacaklarından emin değildim. Babam bazen hastanede başka bir bebekle karıştırıldığımı söyleyip dalga geçerdi çünkü ailemin diğer üyelerine hiç benzemiyordum. Hepsi sarışın ve renkli gözlüydü. Bense tam tersi kahverengi saçlı ve koyu renk gözlüydim. Ama yaşım ilerledikçe babamın öylesine söylediği hastane şakasını ciddiye almaya başladım. Gerçekten de kendimi farklı bir soydan gelmiş gibi hissediyordum. Babam gibi dışadönük ya da annem gibi

çetinceviz değildim. Üstelik bir de elektro gitar çalmak yerine, çelloyu seçmiştim.

Ama ailem için müzik yapmak, seçtiğiniz müzik tarzından çok daha önemliydi, birkaç ay sonra benim çelloya olan aşkımın geçici bir heves olmadığını anladıklarında bana bir çello kiralamışlardı. Basit şarkılarla başlamıştım ve ardından kolaylaştırılmış Bach süitlerini çalmaya başladım. Ortaokulda aldığım müzik dersi yeterli değildi, bu yüzden annem bana özel bir hoca bulmuştu, bir akademi öğrencisi haftada bir ders vermek için eve geliyordu. Yıllar geçtikçe bana ders veren bu öğrencilerden bir grup oluşmuştu, sonra da boynuz kulağı geçer misali, yeteneğimle onları geçmiş ve o günlerdeki öğrenci öğretmenlerim, daha sonra benimle birlikte çalmaya başlamışlardı.

Dokuzuncu sınıfa kadar bu şekilde devam ettikten sonra babam eskiden çalıştığı müzik marketten tanıdığı Bayan Christie'den bana ders vermesini istedi. Onun ısrarı üzerine, sonunda benim çalışımı dinlemeyi kabul eden öğretmen, daha sonra bana, aslında benden fazla bir şey beklemediğini ama sırf babamı kırmamak için bunu yaptığını söylemişti. Ben odamda Vivaldi'nin bir sonatını çalarken, o ve babam aşağıdan beni dinlemişlerdi. Akşam yemeği için aşağıya indiğimde, bana ders vermeyi önerdi.

Ama ilk resitalim onunla tanışmadan yıllar önceydi. Yerel müzik topluluklarının gösteri yaptığı şehir merke-

zindeki müzik holde gerçekleşmişti, akustik feciydi, salon klasik müzik konseri için yeterli ses düzenine sahip değildi. Tchaikovsky'nin *Dance of the Sugar Plum Fairy* sonatını solo olarak çalacaktım.

Sahne arkasında, benden önce sahne alan çocukların acemice piyano ve keman çalışmalarını dinlerken birden müthiş bir korku hissedip sahneye çıkmak istemedim. Arka kapıdan koşarak dışarı çıkıp küçük verandanın merdivenlerinin köşesine sığındım, hızlı hızlı nefes alıyordum. Öğretmenim bu durum karşısında panikten deliye dönmüş ve beni bulmaları için bir arama ekibi göndermişti.

Beni bulan, babamdı. *Hipster*'lıktan normal insana geçiş dönemiydi bu yüzden eski takım elbisesini giymiş, beline zımbalı deri kemerini takmıştı, ayağında da bileğine kadar uzanan siyah botları vardı.

"İyi misin, Mia, benim küçük, tatlı kızım?" diye sordu yanıma otururken.

Başımı iki yana salladım, utancımдан konuşamıyordum.

"Ne oldu?"

"Yapamayacağım," diye ağlamaya başladım.

Babam güre kaşlarından birini kaldırıp gri-mavi gözle-riyle bana baktı. O an sanki esrarengiz bir yaratığı inceler gibiydi. Uzun yıllar gruplarda çalmıştı. Belli ki *hiçbir zaman* sahne korkusu gibi ezik bir duygu hissetmemişti.

“Bu çok kötü olur,” dedi babam. “Bu resital için sana müthiş bir hediye almıştım. Çiçekten çok daha güzel bir şey.”

“Başkasına ver. Oraya çıkamayacağım. Ben sana, aneme ya da Teddy’ye benzemiyorum.” Teddy o sıralar altı aylıktı ama kişiliği oturmuştu, benden çok daha hevesliydi. Ve tabii ki sarışın ve mavi gözlüydü. Benim gibi hastanede değilde özel bir doğum kliniğinde doğduğu için bebeklerin karışmış olma ihtimali söz konusu değildi.

“Bak bu çok doğru,” dedi babam, yüzünde muzip bir ifade vardı. “Teddy ilk arp resitalini verdiğiğinde çok sakindi. Olağanüstüydü.”

Gözyaşlarımdan arasından güldüm. Babam kolunu omzuma doladı. “Biliyor musun, eskiden ben de sahneye çıkmadan önce aşırı derecede gergin olurdum.”

Her zaman kendinden emin görünen babama baktım. “Bunu laf olsun diye söylüyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, öyle söylemiyorum. Çok tenaydi. Üstelik ben bateri çalışıyordum, yerim en gerideydi. Kimsenin dikkatini de çekmiyordum.”

“Peki ne yaptın?” diye sordum.

“Sarhoş oldu,” diye araya girdi annem, başını sahne kapısından içeri uzatmıştı. Üzerinde siyah deri mini bir etek ve kırmızı ipek bluzu vardı ve Teddy de kucağındaydı.

“Her konserden önce içki içiyordu. Ama sana bunu asla tavsiye etmem.”

“Annen haklı,” dedi babam. “Birincisi, sosyal hizmetler on yaşındaki bir çocuğun sarhoş olmasını hoş karşılamaz. İkincisi benim bagetlerimi düşürüp sahneye kusmam havalıydı. Eğer sen yayını düşürüp leş gibi bira kokarsan bu çok uygunsuz bir durum olur. Klasik müzik dinleyen insanlar snoptur, böyle şeyleri asla hoş karşılamazlar.”

Kahkahalarla gülüyordum; hâlâ korkuyordum ama anlattıkları beni rahatlatmıştı, belki de sahne korkusu bana babamdan geçmişti; belki de sokağa bırakılmış ya da hastanede karışmış bir bebek değildim.

“Ya batırırsam? Ya çok kötü çalışırsam?”

“Sana bir şey söyleyeceğim Mia. Şunu hiç unutma ki orada bir sürü berbat insan var, o yüzden sen göze batmazsın bile,” dedi annem. Teddy de onaylarcasına bağırmıştı.

“Ama cidden soruyorum, heyecanını nasıl yendin?”

Babam hâlâ gülümsüyordu ama ciddileştiğini biliyordum çünkü konuşması yavaşlamıştı. “Yenemedim. Sahnedeysen sadece işini yapacaksın. İşin dışında hiçbir şeyi kafana takmayacaksın.”

Öyle yaptım. Gösteri boyunca hiçbir şey düşünmedim. O gün büyük bir zafer elde etmedim ya da çılgınca alkışlanmadım ama çamura batmadan sahnemi kotarmıştım. Resitalden sonra hediyemi aldım. Eve dönüş yolunda, arka

koltukta otururken yanımda iki yıl önce vitrinde görüp beğendiğim çello vardı. Kiralık değildi. Benimdi.

10:12

Ambulans beni en yakın hastaneye götürdüğünde –burası sağlık merkezinden çok, eski bir eve benziyordu– acil yardım doktorları koşarak beni almaya geldiler. “Sanırım ciğerleri ıtlas etti, göğsüne tüp takıp hemen onu götürmeliyiz!” diye bağırdı kızıl saçlı doktor, beni hemşire ve doktorlardan oluşan ekibe teslim ederken.

“Diğerleri nerede?” diye sordu sakallı genç bir erkek.

“Diğer şoför bilinç kaybı yaşıyor, kaza yerinde tedavi edildi. Anne baba kaza yerinde ölü bulundu. Küçük bir oğlan çocuğu, yaklaşık yedi yaşlarında, arkamızdan geliyor.”

Sanki son yirmi dakikadır nefesimi tutuyormuşum gibi derin bir nefes verdim. Kendimi o çukurda bulduğumda, Teddy’yi arayamamıştım. Onu yakınımda göremeyince ilk aklıma gelen, onun da annem ve babamla aynı korkunç akıbeti paylaştığıydı... Bunu düşünmek bile istememiştim. Ama düşündüğüm gibi olmadığını öğrendim. Yaşıyordu.

Beni parlak ışıklı küçük bir odaya aldılar. Bir doktor göğsümün bir tarafına turuncu bir aletle vurdu ve içime küçük plastik bir boru soktu. Bir başka doktor gözüme ışıklı bir aletle baktı ve hemşireye dönüp, “Tepkisiz,” dedi. “Helikopter geldi. Onu derhal Travma bölümüne götürün. Hemen!”

Beni acil müdahale odasından çıkarıp asansöre bindirdiler. Onlara yetişmek için koşmam gerekiyordu. Kapılar kapanmadan hemen önce Willow’u gördüm. Onu görmem garipti. Hatırladığım kadarıyla onu, Henry’yi ve küçük kızlarını görmek için evlerine gidiyorduk. Kar nedeniyle hastanede mi kalmıştı? Yoksa bizim yüzümüzden mi oradaydı? Hastanenin koridorunda koşturup duruyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Henüz bizden haberi olduğunu sanmıyordum. Belki de annemi aramış, annem açmayınca cep telefonuna acil olarak hastaneden çağrıldığını, evde olamayacağını bildiren bir özür mesajı bırakmıştı.

Asansör çatıya çıktı. Pervanesi hıza dönen bir helikopter, kırmızıyla çizilmiş büyük bir dairenin içinde bekliyordu.

Daha önce hiç helikoptere binmemiştim. Ama en yakın arkadaşım Kim, *National Geographic* dergisi için fotoğrafçılık yapan amcasıyla birlikte St. Helen Dağları üzerinde çekim yapmaya gittiklerinde binmişti. Döndüklerinin ertesi günü onun odasında otururken, “Amcam yanardağ patlamasından sonra oluşan bitki örtüsünden bahsederken kustum,” diye anlatmıştı.

O sıralar yıllık çalışmalarıyla uğraşan Kim de fotoğrafçı olmak istiyordu. Amcası, yeteneğini geliştirmesine yardımcı olur düşüncesiyle onu da beraberinde seyahate götürmüştü. “Fotoğraf makinelerine bile bulaştı,” diye sızlanmıştı Kim. “Bu şekilde asla bir fotoğrafçı olamam.”

“Fotoğrafçılığın değişik türleri vardır,” dedim. “İlla da helikopterle uçmak zorunda değilsin.”

Kim güldü. “Bu iyi. Çünkü bir daha asla helikoptere binmeyeceğim. Sen de sakın binme!”

Ona bazen insanın seçim yapma şansının olmadığını söylemek istiyordum.

Helikopterin kapısı açıldı ve üzerinde birtakım hortum ve tüplerin bağlı olduğu sedye içeride sokuldu. Ardından sedyenin üzerine yatırıldım. Bir acil yardım doktoru onları bana bağlayıp nefes alabilmem için plastik torbayı pompalamaya devam ediyordu. Havalandığımızda Kim’in neden midesinin bulanıp kustuğunu anladım. Helikopter uçağa hiç benzemiyordu. Uçak, müthiş bir hızla giden yumuşak bir mermi, helikopter ise buz hokeyi topu gibiydi. Gökyüzüne birden fırlıyordu ama sabit gitmeyip bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola sürekli çalkalanıp duruyordu. İnsanların bunun içinde giderken nasıl bir yandan çalışmayı başarabildikleri, bilgisayar çıktılarını rahatça okuyabildikleri konusunda hiç fikrim yoktu. Bir taraftan başlarına geçirdikleri kulaklıklarla

konuşurken, diğer taraftan hem bu aletleri kullanıyor hem de gerektiğinde kesip biçiyorlardı.

Helikopter alçak basınç bölgesine girdiğinde normal olarak benim de midemin bulanması gerekiyordu. Ama hiçbir şey hissetmiyordum, yani en azından orada öylece durup her şeyi izleyen ben bir şey hissetmiyordum. Sedyeye de yatan bedenimin de bir şey hissettiğini sanmıyordum. Bir kez daha ölmüş olabileceğim düşüncesi aklıma geldi ama kendi kendime hayır dedim. Eğer ölmüş olsam beni helikoptere bindirmezlerdi ve gür ormanların üzerinde uçmazdık.

Ve eğer ölmüş olsaydım annem ve babamın yanımda olmaları gerekirdi.

Kontrol panelindeki saate baktım. 10:37'yi gösteriyordu. Aşağıda neler olduğunu merak ettim. Acaba Willow acildeki hastaların kim olduğunu öğrenmiş miydi? Büyükannem ve büyükbabamı kimse aramış mıydı? Bize fazla uzak olmayan bir kasabada yaşıyorlardı ve onlarla birlikte akşam yemeği yemeyi dört gözle bekliyordum. Büyükbabam kıyıda balık tutar, tuttuğu somon ve istiridyeleri kendisi tütsülerdi, büyük olasılıkla akşam yemeğinde büyükannemin ev yapımı kalın, esmer bira ekmeğiyle birlikte bunları yiyecektik. Sonra da büyükannem Teddy'yi kasabadaki devasa geri dönüşüm kutularının olduğu yere götürüp istediği dergileri almasına izin verecekti. Son zamanlarda

Reader's Digest'a takmıştı. İçindeki çizgi karakterleri kesip kolaj yapmayı çok seviyordu.

Kim'i merak ediyordum. O gün okul yoktu. Muhtemelen ertesi gün okula gidemeyecektim. Ve Kim büyük olasılıkla bir gece önce Adam ve Shooting Star'ın Portland'daki konserine gidip geç saate kadar ayakta kaldığım için okula gelemediğimi düşünecekti.

Portland. Oraya götürüldüğümünden emindim. Helikopter pilotu Trauma One'dan söz ediyordu. Pencerenin kenarından baktığımda, Hood Dağı'nın zirvesini görebiliyordum, gözüme olduğundan daha büyük görünmüştü. Bu, Portland'a çok yaklaştığımız anlamına geliyordu.

Acaba Adam da orada mıydı? Bir önceki gece Seattle'da sahneye çıkmıştı fakat konserlerden sonra hep enerji patlaması yaşırdı ve araba kullanmak onu sakinleştirirdi. Grup üyeleri arabayı onun kullanmasından memnun, böylece uyuyabiliyorlardı. Eğer Portland'a ulaşırsa büyük ihtimalle o da uyuyordu. Geçen defa onunla birlikte Portland'a gittiğimizde yaptığımız gibi uyandığında yine Hawthorne kahve içecek miydi? Ya da acaba Japon Bahçeleri'nde gezecek miydi? O öğleden sonra grubun konser öncesi ses denemesi yapacağını biliyordum. Sonra da Adam dışarı çıkıp benim gelmemi bekleyecekti. Önce geç kaldığımı düşünecekti. Oysaki benim erkenden geldiğimi, sabah

karlar erimeye başladığında çoktan Portland'da olduğumu nereden bilecekti ki?

“Yo-Yo Ma’yı hiç duydun mu?” diye sormuştu Adam. Ben ikinci sınıftaydım, o da üçüncü sınıftaydı. Müzik odasında provalarımı birkaç ay boyunca izlemişti. Devlet okuluna gidiyorduk ama okulumuz, sanata verdiği önem nedeniyle en iyilerin başında geldiği için ulusal haberlerde sıklıkla yer alırdı. Stüdyoda resim ya da müzik çalışmaları yapmak için fazlasıyla boş zamanımız oluyordu. Ben ses geçirmez odalarda çalışırken, Adam da genelde orada gitar çalıyordu. Ama grubuyla çıktığı zamanki gibi elektro gitar değil, akustik gitar çalıyordu.

Gözlerimi devirdim. “Herkes Yo-Yo Ma’yı bilir,” dedim.

Adam güldü. Gülerken ağzının bir tarafa kaydığını fark ettim. Yüzük takılı başparmağıyla bahçeyi işaret etti. “Orada Yo-Yo Ma’yı duymuş olan beş kişi bile bulabileceğini sanmıyorum. Ayrıca nasıl bir isim o öyle? Sokak ağzı falan mı? Yo Mama?”

“Çince.”

Adam başını iki yana sallayıp güldü. “Bir sürü Çinli tanıyorum. Adları Wei Chin veya Lee ya da buna benzer şeylerdir. Adı Yo-Yo Ma olanını hiç duymadım.”

“Ustayla dalga geçemezsin,” dedim. Ama sonra bu söylediğime ben bile güldüm. Adam’ın benimle dalga geçip geçmediğini anlamam birkaç ayımı almıştı, sonrasındaysa okulun koridorlarında kısa sohbetler yapmaya başlamıştık.

Yine de bana olan ilgisi beni şaşırtıyordu. Adam çok popüler biri değildi. Sporcu ya da çok başarılı biri de değildi. Ama soğukkanlı ve kendinden emin bir duruşu vardı. Üniversiteli grup arkadaşlarıyla birlikte çalan havalı bir çocuktuk. Yaptığı *rock* müzikle kendine özgü bir tarzı vardı, şehir merkezindeki pahalı mağazalar yerine daha ekonomik mağazalardan giyiniyor, yemekhanede tek başına oturup kitap okuyordu. Bunun nedeni sofistike biri gibi görünmek istemesi ya da gidecek başka bir yeri ya da takılacak arkadaşları olmaması değildi. Küçük bir arkadaş grubu ve çok geniş bir hayran kitlesi vardı.

Ben de popüler sayılırdım. Öğle yemeklerini sürekli birlikte yediğim en iyi arkadaşım ve başka yakın arkadaşlarım vardı. Ayrıca yazları gittiğim müzik kampında da bir sürü arkadaş edinmiştim, hepsi iyi insanlardı. Genellikle insanlar beni seviyordu ama beni çok iyi tanıdıkları söylenemezdi. Sınıfta genelde sessizdim. Derslere fazla katılmazdım ya da öğretmenlerimle küstahça konuşmazdım. Ve hep çok meşguldüm, zamanımın çoğunu çello çalışmakla ya da bölge üniversitesinde teorik bilgi derslerine girmekle geçiriyordum. İnsanlar bana karşı yeterince iyimserdi ama sanki

yetişkin biriymişim gibi davranıyorlardı. Öğretmenmişim gibi. Ve tabii kimse öğretmeniyle flört etmezdi.

“Peki, sana o ustanın konserine biletim olduğunu söylesem, ne yaparsın?” diye sordu Adam, gözleri parlıyordu.

“Kapa çeneni. Bunu yapmayacağını biliyorum,” dedim onu biraz sertçe iterek.

Adam arkasındaki cam duvara düşer gibi yaptı ama hemen toparlanıp devam etti. “Yaptım. Konser Portland Schnitzle’de.”

“Arlene Schnitzer Konser Salonu. Senfoninin bir bölümü.”

“İşte orası. İki tane biletim var. İlgilenir misin?”

“Sen ciddi misin? Tabii ki evet! Gitmeyi deli gibi istiyordum ama bilet fiyatı seksen dolar. Dur bir dakika, biletleri nasıl alabildin?”

“Bir aile dostumuz annem ve babama vermiş ama onlar gidemiyorlar. Önemli bir şey değil,” dedi Adam hızlıca. “Konser cuma akşamı. Eğer istersen seni saat beş buçukta alırım, birlikte arabayla Portland’a gideriz.”

“Tamam,” dedim, sanki çok sık yaptığımız normal bir şeymiş gibi.

Cuma öğleden sonra, bir önceki kış finallere çalışırken yanlışlıkla babamın fazlasıyla sert olan kahvesinden içtiğim zamandan bile daha gergindim.

Ama gerginliğimin sebebi Adam değildi, onun yanında kendimi rahat hissediyordum. Hislerimin sebebi belirsizlikti. Tam olarak neydi? Flört mü? Dostça bir iyilik mi? Hayırseverlik mi? Bu tip yeni ve ani gelişmelerde her zaman şaşkınlık yaşıyordum, daima sert yerine, yumuşak iniş yapmaktan hoşlanan biriydim, yolumu hep deneme yanılma yöntemiyle ama sadece kendi becerilerimle bulmaktan yanaydım. Bu yüzden enstrümanımla normalden fazla pratik yapıyordum, kendimden emin olup şaşırmamak için detaylara dikkat ediyordum.

Tam altı kez giyinip soyunmuş ama hâlâ ne giyeceğime karar verememiştim. O sırada anaokuluna giden Teddy eve dönmüş ve odama gelip oturmuştu, raftan Calvin and Hobbes kitabını indirip güya okumaya koyulmuştu. Oldukça neşeli oluş nedeninin, Calvin'in içindeki eğlenceli oyunlardan mı, yoksa giyim konusundaki kararsızlığımdan dolayı gözüne bir budala gibi görünmemden mi kaynaklandığından emin değildim.

Annem başını kapıdan uzatıp ne durumda olduğuma baktı. Benim hâlâ kararsız olduğumu görünce, "O sadece bir erkek, Mia," dedi.

"Evet ama benim ilk kez takılacağım bir erkek," dedim. "Bu yüzden bir flört gibi mi, yoksa bir senfoni konseri için mi giyinmem gerektiğini bilemiyorum. Burada insanlar konserler için özel olarak giyiniyorlar mı ki? Yoksa bunun

kesinlikle bir flört olayı olmadığını düşünüp sıradan bir şeyler mi giymeliyim?”

“İçinde kendini rahat hissedeceğin bir şeyler giy,” diye önerdi annem. “Tarzına uygun bir şeyler.” Benim yerimde annem olsa tüm dikkatleri üzerine çekeceğinden emindim. 1930’ların baştan çıkarıcı kadınlarına benziyordu; küt kesilmiş saçları, iri mavi gözlerini çevrelediği kalın göz kalemi ve ince uzun vücudunun muntazam hatlarını ortaya çıkartacak biçimde giydiği dapdaracık siyah deri pantolonu ve dantelli ceketiyse oldukça seksi olurdu.

İç geçirdim. Onun gibi bir dişi bomba olmayı ne kadar çok isterdim. Sonunda uzun, siyah bir etek ve bordo kısa kollu bir bluz giydim. Sade ve basit. Sanırım bu da benim tarzımdı.

Adam siyah takım elbisesi ve kalın tabanlı ayakkabılarıyla geldiğinde (tarzıyla babamı oldukça etkilemişti), artık bunun gerçekten bir flört olduğunu anlamıştım. Elbette Adam senfoni için böyle giyinecekti; 1960’lı yılların modası bir takım elbise onun tarzıydı ama sadece konser için böyle giyinmediğini biliyordum. Babamla tokalaşıp ona evinde eski gruplarının albümü olduğunu söylerken gergin görünüyordu. Babam, “Umarım sadece bardak altlığı olarak kullanıyoursundur,” dediğinde ailemin gençlerden daha komik olduğuna şaşırılmıştı.

Arabaya binmek üzere bahçede yürürken, “Çok fazla çılgınlık yapmayın çocuklar. Geçen defa Yo-Yo Ma’nın konserinde kötü yaralanmalar olmuştu,” diye arkamızdan seslendi annem.

Adam arabanın kapısını açarken, “Ailen çok *cool*,” dedi. “Biliyorum,” diye cevap verdim.

Arabayı Portland’a doğru sürerken, kısa bir süre sohbet ettik. Adam çok hoşlandığı İsveç tarzı *pop trio* parçalardan dinletti ama bana çok monoton geldiği için değiştirip oldukça güzel İzlandalı bir gruba geçti. Ardından şehir merkezinde kaybolduk ve konserin başlamasına birkaç dakika kala salona girebilmeyi başardık.

Yerlerimiz sahneye en uzak balkondaydı. Ama Yo-Yo Ma’yı seyretmek önemli değildi, asıl önemli olan sestti. Çelloyla, âdeta ağlayan bir kadın, hemen ardından da gülen bir çocuk sesi çıkarıyordu. Onu dinlemek, bana çelloyu seçmekle ne kadar doğru bir karar verdiğimi hatırlatıyordu; gerçekten de çok etkileyici bir enstrümandı.

Konser başladığında göz ucuyla Adam’a baktım. Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu ama sürekli programa bakıp büyük olasılıkla ara verilmesini bekliyordu. Onun sıkılmasından endişeleniyordum ancak kısa bir süre sonra kendimi müziğe kaptırıp bunu düşünmedim.

Yo-Yo Ma, *Le Grand Tango*'yu çaldığında, Adam uzanıp elimi tuttu. Başta bana çok basit bir davranış gibi gelmişti. Ama Adam bana bakmıyordu. Gözleri kapalıydı ve oturduğu koltukta hafifçe sallanıyordu. Kendisini tamamen müziğe kaptırmıştı. Elini sıkıca tuttum ve konserin devamını bu şekilde dinledik.

Konser sonrasında kahve içip *donut* yedik ve nehrin kenarında yürüdük. Hava serindi, bu sebeple ceketini çıkartıp omuzlarımın üzerine koydu.

“Bu biletleri bir aile dostunuz vermedi, değil mi?” diye sordum.

Onunla her tartıştığımızda yaptığı gibi, yine o alaycı tavrıyla bir kahkaha patlatmasını ve ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırmasını beklemiştim. Ama o dosdoğru gözlerimin içine baktı, göz bebeklerindeki yeşil, kahverengi ve gri hareleri görebiliyordum. Başını iki yana salladı. “Onları iki haftalık pizza teslimatından kazandığım bahşişlerle aldım,” diye itiraf etti.

Durdum. Altımızdan akan nehrin şırıltılarını duyuyordum. “Neden?” diye sordum. “Neden ben?”

“Müziğe senin kadar kendini veren birini daha önce hiç görmedim. O yüzden pratik yaparken hep seni seyrederim. Tam burada, alnının ortasında çok tatlı, derin bir kırıksık belirliyor.” Adam bunları söylerken kaşlarımın arasına dokunmuştu. “Ben müziğe tutkun biriyim ama

ben bile dinlerken senin kadar yoğunlaşıp kendimden geçemiyorum.”

“Yani senin için sosyal bir deney gibi miyim?” Bu sözlerimin onu güldüreceğini sanmıştım ama tam tersine ciddileşti.

“Hayır, sen benim için bir deneyim değilsin,” dedi Adam boğuk bir ses tonuyla.

Birden kızardığımı hissettim ve gözlerimi ayakkabılarıma diktim. O anda Adam’ın bana baktığını ve gözlerimi kaldırdığım anda beni öpeceğini biliyordum. Beni öpmesini ne kadar çok istediğimi fark edince kendime inanamadım. Bunu o kadar çok düşünmüştüm ki dudaklarının şeklini çok iyi biliyordum, parmaklarımı çenesinin çukurunda gezdirmeyi hayal etmiştim.

Gözlerimi hafifçe yukarı kaldırdım. Adam ona bakmamı bekliyordu.

İşte böyle başlamıştı.

12:19

Resmen hurda gibiydim.

Bir ciğerim iflas etmişti. Dalağım yırtılmıştı ve kaynağı bulunamayan bir iç kanamam vardı. En önemlisi de beynimin bir bölümü hasar görmüştü. Ayrıca kaburgalarım kırılmıştı, bacaklarımda sıyrıklar vardı ve üzerlerine deri nakli yapılması gerekiyordu. Ve yüzüm... Normale dönmesi için bir dizi estetik operasyona ihtiyacım vardı; tabii doktorlar ancak hayatta kalacak kadar şanslıysam estetik ameliyatı olacağımı söylüyorlardı.

Doktorlar ameliyatta, dalağımı dışarı çıkardılar, diğer taraftan iflas eden ciğerimdeki suyu çekmek için yeni bir tüp yerleştirdiler, aynı zamanda iç kanamamın nedenini bulmaya çalışıyorlardı. Beynimdeki hasar içinse yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

Doktorlardan biri beyin tomografime bakıp, “Bekleyip göreceğiz,” dedi. “Bu arada, kan bankasını arayın. İki ünite 0 RH negatif kana ihtiyacım var, iki ünite de sonrası için hazır bulundurun.”

0 RH negatif. Benim kan grubumdu. Doğrusu o ana kadar bilmiyordum. Daha önce düşünmek zorunda kalmamıştım. Bir keresinde bacağımı cam kestiği için acil servise girdiğim güne kadar da hastaneye ayak basmamıştım. Kesigi dikmemişlerdi bile, pansuman yapıp tetanos aşısı vurduktan sonra beni eve göndermişlerdi.

Ameliyathanedeki doktorlar da tıpkı arabada tartıştığımız gibi operasyon sırasında hangi müziği çalacaklarını tartışıyorlardı. Biri caz dinlemek istiyordu. Diğer rock. Tepemde duran anesteziistin tercihi klasik müzikti. Onu destekliyordum ve sanki desteğim işe yaramış gibi, biri Wagner'in CD'sini taktı, gerçi aklımda *Ride of the Valkyries* yoktu, onun yerine biraz daha yumuşak bir şey dinlemek isterdim. Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'ini örneğin.

Ameliyathane küçük ve kalabalıktı, ışıklar kör edici parlaklıktaydı ve ortamın ne kadar pis olduğunu ortaya çıkarıyordu. Televizyonlarda gösterilen, tıpkı bir opera sanatçısıyla onun elit dinleyicilerinin ağırlanacağı temiz ve düzenli tiyatro salonlarına benzer bir ameliyathane değildi. Cilalı zemin üzerinde eski ameliyatlardan kalan, kuruyup pas rengine dönüşmüş kan lekeleri vardı.

Kan. Her yer kan içindeydi. Ama doktorlar hiç orali değillerdi. Sanki köpüklü suyun içinde bulaşık yıkar gibi sakince kesiyor, biçiyor, dikeyiyorlardı. Bir yandan da damarlarımdan içeri yeni kan pompalıyorlardı.

Rock müzik dinlemek isteyen doktor o kadar çok terliyordu ki hemşirelerden biri belirli aralıklarla elindeki bezle onun terini siliyordu. Hatta bir süre sonra maskesini bile değiştirmek zorunda kaldı.

Anesteziist olağanüstü nazik parmaklara sahipti. Başımda oturmuş, hayati değerlerime bakıyordu ve büyük bir dikkatle,

bana verilen ilaçların miktarını ayarlıyordu. İşini çok iyi yapıyor olmalıydı çünkü diğerleri o esnada bedenimi kesip biçerken, sayesinde hiçbir şey hissetmiyordum. Oldukça zor bir işti, çocukken oynamaya alıştığımız ameliyat yapma oyununa hiç benzemiyordu; onda çıkardığınız yanlış bir kemiği tekrar yerine koyma gibi bir şansınız varken, bunda en ufak bir hatanın bile telafisi olmayabilirdi.

Anestezist, arada lastik eldivenli eliyle hafifçe şakaklarıma vuruyordu. Bu tıpkı nezle olduğumda ya da başım feci şekilde ağrıdığında, sanki şakaklarımdaki damarı yararsam, oradaki basınç azalacakmış gibi hissettiğim, o yüzden anemin beni rahatlatmak için yaptığı harekete benziyordu.

Wagner'in CD'si ikinci kez tekrarlamaya başladı. Doktorlar bu kez farklı bir tür dinlemeye karar verdiler. Caz. İnsanlar klasik müziği sevdiğim için cazı da sevdiğimi düşünürlerdi. Ama sevmezdim. Cazı babam severdi. Özellikle modern olanını. Cazın yaşlı insanlar için *punk* gibi olduğunu söylüyordu. *Punk*'ı da sevmiyor olmamın her şeyi açıkladığını düşünüyordum.

Ameliyat devam ediyordu. Artık bitmesini istiyordum. Bu arada doktorların nasıl bu kadar güçlü olabildiklerini de anlayamamıştım. Hareket etmeden ayakta duruyorlardı ama aslında maraton koşmaktan daha zor görünüyordu.

Ameliyata olan ilgimi kaybetmeye başlamıştım. Bulduğum yerde neler olup bittiğini merak ediyordum.

Ölmemiştim –başucumdaki kalp ve nabız göstergesi düzgün bir ritimde atıyordu, o yüzden ölmediğimi düşünüyordum– ama bedenimin içinde de değildim, bir yerlere gidebilir miydim? Bir hayalet miydim? Acaba Hawai sahillerine gidebilir miydim? Ya da New York’daki Carnegie Hall’a gidebilir miydim? Teddy’nin yanına gidebilir miydim?

Denemek için *Tatlı Cadı* dizisindeki Samantha’nın yaptığı gibi burnumu kıpırdattım. Hiçbir şey olmadı. Parmaklarımı şıklattım, topuklarımı birbirine vurdum. Ama hâlâ aynı yerdeydim.

Başka bir şey denemeye karar verdim. Duvarın içinden geçebileceğimi düşünmüştüm. Ama duvardan geçmek yerine, ona çarpıp yerime çakıldım.

O sırada bir hemşire elinde bir ünite kanla içeri girdi, ardından kapı kapanmadan, hemen aradan sıvışıp koridora çıktım. Yeşil ve mavi önlüklü doktorlar ile hemşireler etrafta koşuşuyorlardı. Başında koyu mavi duş başlığı ve kolunda serum takılı olan bir kadın, “William, William!” diye bağıırıyordu. Biraz ilerledim. İçerideki insanların derin bir uykuda olduğu ameliyathaneler yan yana dizilmişti. O hastalar da benim gibiyse neden onları göremiyordum? Benim gibi bedeninin dışına çıkmış başka kimse yok muydu? Benim durumumda olan birisiyle karşılaşmak istiyordum. Ne yapmam gerektiğini, nasıl geri dönebileceğimi sormak istiyordum. Bedenime girmeyi nasıl başarabilirdim?

Doktorların beni uyandırmasını mı beklemeliydim? Ama etrafta benim gibi kimse yoktu. Belki onlar Hawai'ye gidebilmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Çift kanatlı otomatik kapıdan giren bir hemşirenin peşi sıra ilerledim. Küçük bir bekleme odasına geldim. Büyükanmem ve büyükbabam da oradaydı.

Büyükanmem, büyükbabamla sohbet ediyordu ya da kendi kendine konuşuyordu. Bu, onun duygularını kontrol edemediği zamanlarda sık yaptığı bir şeydi. Onu en son büyükbabam kalp krizi geçirdiğinde o halde görmüştüm. Üzerinde bahçede çalışırken giydiği çamura bulanmış önlük vardı. Kazayı haber vermek için aradıkları sırada bahçedeki serada çalışıyor olmalıydı.

Büyükanmemin beyaz saçları kısa ve dalgalıydı; iri dalga perma yapılmış gibi duruyordu. Babam, 1970'li yıllardan beri saçlarının aynı model olduğunu söylüyordu. "Gayet basit," derdi büyükanmem. "Telaş yok, kargaşa yok." Bu, tam onluk bir ifadeydi. Ayrıca o kadar mantıklı biriydi ki kimse onun melek biblosu koleksiyonu olduğunu tahmin bile edemezdi. Seramik, porselen, şişirilmiş camdan el yapımı çok sayıda melek biblosu vardı, bunları yatak odasındaki camlı dolapta saklıyordu. Sadece biriktirmekle yetinmeyip onlara inanıyordu da. Onların her yerde olduğunu düşünüyordu. Bir zamanlar evlerinin arka bahçesindeki gölette bir çift dalgıç kuşu yuva yapmıştı. Büyükanmem onların

uzun süre önce ölen anne ve babası olduğuna inanmıştı; onu koruyup gözetmek için geldiklerini söylüyordu.

Bir keresinde de bahçedeki sedirin üzerinde otururken kırmızı bir kuş görmüştüm. “O bir kırmızı ispinoz mu?” diye büyükanneme sorduğumda, başını iki yana sallayıp, “O kırmızı ispinoz, kız kardeşim Gloria,” demişti. Büyükanneme göre o, kuş değil, geçirdiği hastalıktan dolayı aramızdan ayrılan ve hiç anlaşılamadığı büyük teyzem Glo’ydu. “Uzun zamandır gelmemiştii,” demişti.

Büyükbabam elindeki üst kısmını soyduğu köpük bardağa bakıyordu. Yeterince temiz bir bardak olmadığı belliydi, 1997 yılında yapılmış ve o günden beri kullanılmamış gibiydi. Ama sonuçta sadece bir bardaktı.

Genetik olarak büyükbabamdan babama, babamdan da Teddy’ye geçen özellikler rahatlıkla görülebiliyordu. Yıllar geçtikçe büyükbabamın sarıdan beyaza dönen dalgalı saçları giderek seyrekleşmişti ama büyük benzerlik olduğu bir bakışta anlaşılan düz saçları dışında vücut yapıları da aynıydı; gerçi büyükbabam, öğleden sonraları vücut geliştirme salonlarına giderek kaslı bir vücuda sahip olan babamdan da, sıska Teddyden de daha kısaydı. Ama üçünün de gözleri, bulutlu bir gündeki okyanus gibi gri maviydi.

Belki de bu yüzden o an büyükbabamın yüzüne bakamıyordum.

Juilliard'a başvurmamı büyükannem istemişti. Aslen Massachusetts'liydi ama 1955 yılında tek başına Oregon'a taşınmıştı. Günümüzde bu, çok da büyük bir olay olmazdı ama elli iki yıl önce, yirmi iki yaşında, bekâr bir genç kadın için skandal sayılacak bir olaydı. Büyükannem Oregon'un el değmemiş vahşi doğasından, uçsuz bucaksız ormanlarından ve kayalık plajlarından çok etkilendiğini söylüyordu. Çok geçmeden büyükbabamın biyolog olarak çalıştığı orman müdürlüğünde sekreter vasfıyla çalışmaya başlamış.

Yazları bazen bir haftalığına Massachusetts'in batısına giderdik ve büyükannemin geniş ailesini, adlarını bile bilmediğim ikinci dereceden kuzenlerimi, büyük teyze ve amcalarımı görürdük. Oregon'da da çok sayıda akrabamız vardı ama hepsi büyükbabamın tarafındandı.

Geçen yaz yine Massachusetts'e gittiğimizde, çellomu da yanımda götürmüştüm, böylece yaklaşan oda müziği konserim için pratik yapacaktım. Uçak dolu değildi, o yüzden hostesler çellomu yanımdaki boş koltuğa koymama izin verdiler. Teddy bunun çok komik olduğunu düşünüp çelloya kraker yedirmeye çalışmıştı.

Bir gece pansiyonun lobisinde akrabalarımı küçük bir konser verdim. Daha sonra biri Juilliard'dan bahsedince bu fikir büyükannemin kafasına yatmıştı.

Başta düşük bir ihtimal gibi görünüyordu. Yakını-mızdaki üniversitede gayet iyi bir müzik programı vardı. Ayrıca eğer biraz daha sıkı çalışmayı göze alırsam sadece birkaç saat uzaklıkta olan Seattle'daki konservatuara gidebi-lirdim. Juilliard ülkenin öbür ucundaydı ve çok pahalıydı; fikir, annem ve babamın ilgisini çekmişti ama beni New York'da bırakmak ya da sonunda küçük bir kasabada ikinci sınıf bir orkestrada çellist olabileyim diye borca girmek istemediklerini biliyordum. Üstelik bu konuda yeterince iyi olup olmadığımı bile bilmiyorlardı. Aslına bakarsanız ben de bilmiyordum. Gerçi profesör Christie bana gelecek vadeden oldukça iyi bir öğrenci olduğumu söylemişti ama Juilliard'dan söz etmemişi. Juilliard ancak usta müzisyen-lerin gidebileceği bir yerdi ve beni değerlendirmeye alıp almayacaklarından emin değildim.

Ama daha sonra, beni tarafsız bir şekilde dinleyen, doğu yakasından biri kesinlikle Juilliard'a girmem gerek-tiğini söyleyince, bu fikir büyükannemin aklına yatmıştı. Hemen Profesör Christie ile konuşmuştu ve öğretmenim de bu fikre sıcak bakmıştı.

Böylece başvuru formunu doldurdum, referans mektup-larımı aldım ve kısa bir kaydımı CD'ye çekip gönderdim. Adam'a bundan hiç söz etmedim. Kendime bunu abart-mamam gerektiğini söylüyordum, denemelere seçileceğim bile kesin değildi. Ama aslında bu sahte mazeretin arkasına

sığındığımı biliyordum. Bir yanım Juillirad'a gitmenin ihanet olacağını düşünüyordu. Juilliard, New York'taydı. Adam ise Oregon'daydı.

Ama artık lisede değildi, Adam benden sınıf üstte olduğu için geçtiğimiz yıl şehirdeki üniversiteye başlamıştı. Ama okula yarı zamanlı gidiyordu çünkü grubu Shooting Star giderek popüler olmaya başlamıştı. Seattle'daki bir şirketle albüm anlaşması yapmıştı ve çok sayıda konser için seyahat etmek zorundaydı. Üzerinde *The Juilliard School*'un kabartmalı ambleminin olduğu krem rengi zarfı ve sınava çağırıldığını söyleyen mektubu aldıktan sonra bundan Adam'a bahsettim. Birçok insanın bu aşamaya bile gelemediğini açıkladım. Önce yüzüme hayretle, söylediklerime inanamıyormuş gibi baktı. Ardından ufak bir tebessüm edip, "Yo-Ma Ma'yı tahtından indireceksin anlaşılan," dedi.

Seçmeler San Francisco'da olacaktı. Babamın, okuldaki bir konferansa katılması gerekiyordu, o yüzden beni götürmüyordu, annemse başka bir seyahat acentesinde işe başlamıştı, bu durumda büyükannem benimle gelmeye gönüllü oldu. "Kız kıza güzel bir hafta sonu tatili yaparız. Akşamüzeri Fairmont'da bir şeyler yeriz, Union Meydanı'nda vitrinlere bakarız. Feribota binip Alcatraz adasına gideriz. Turist gibi gezeriz."

Ama sınava bir hafta kala büyükannem yolda yürürken bir ağaç köküne takılıp bileğini burktu. Ortopedik botlardan giymesi gerekiyordu ve yürümesi yasaktı. Beni oraya götürecek kimse olmadığı için biraz paniklemiştim. Tek başıma arabayla ya da trenle gidip gelebileceğimi söyledim.

Bu kez büyükbabam beni götürmekte ısrar etti. Sonunda onun eski kamyonetiyle yola çıktık. Fazla konuşmuyorduk, bu benim için sorun değildi çünkü çok gergindim. Yola çıkmadan önce Teddy'nin bana şans getirmesi için verdiği dondurma çubuğunu elimde sımsıkı tutuyordum. "Başaracaksın," demişti.

Radyo çektiği zamanlarda ya klasik müzik ya da tarım haberlerini dinliyorduk. Radyo dinlemediğimiz zamansa sessizce oturuyorduk. Aslında bu sessizlik beni rahatlatmış ve büyükbabama daha da yakınlaştırmıştı.

Büyükannem bizim için oldukça şık bir otelde yer ayırtmıştı. O kadar süslü bir dekorasyonu vardı ki büyükbabamı o ortamda iş kıyafetleri içinde görmek komik gelmişti. Ama o, rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Sınav çok yorucuydu. Beş parça çalacaktım. Shostakovich'in bir konçertosu, iki Bach suiti, Tchaikovsky'nin *Pezzo capriccioso*'su ve Ennio Morricone'nin *The Mission*'ı. Sonuncusu eğlenceli bir parçaydı ama riskliydi çünkü Yo-Yo Ma da bunu yorumlamıştı ve herkes parçayı bir başkasından dinlerken onunkiyle kıyaslıyordu. Titreyen bacaklarımla yerime

doğru yürüdüm, koltuk altlarım terden sıırılsıklamdı. Ama çok geçmeden vücudumun salgıladığı endorfin hormonu imdadıma yetişmiş ve aniden bir rahatlama hissetmişim, başım dönüyordu.

“Şehri gezelim mi?” diye sordu büyükbabam gülümseyerek.

“Kesinlikle!”

Onunla, büyükannemle sözleştiğimiz her şeyi yaptık. Büyükbabam beni çay içmeye ve alışverişe götürmüştü. Akşam yemeği için büyükannem Fisherman’s Wharf adlı şık bir restoranda rezervasyon yaptırmasına rağmen, oraya gitmeyip Chinatown’da, müşterilerin önünde uzun kuyruk oluşturduğu bir restoranda yemeyi tercih etmiştik.

Eve döndüğümüzde büyükbabam beni sımsıkı kucakladı. Normalde sadece tokalaşmakla yetinirdi, çok özel günlerde en fazla sırtımı sıvazlardı. Bana sarılışı içten ve güçlüydü. Bunun, harika vakit geçirdiğini söyleme şekli olduğunu biliyordum.

“Ben de büyükbaba,” diye fısıldadım.

15:47

Beni yoğun bakıma aldılar. Çok sayıda yatağın olduğu, at nalı şeklinde bir odaydı, hemşireler sürekli oradan oraya koşturup duruyor, hastaların ayak uçlarındaki kayıtları kontrol ediyor ve hayati değerlerimizi öğrenebilmek için bilgisayar çıktılarını okuyorlardı. Odanın ortasında çok sayıda bilgisayar ve başka bir hemşirenin oturduğu büyük bir masa vardı.

Benimle, iki hemşire ve sayısını bilemediğim kadar çok doktor ilgileniyordu. Biri iri yarı, sarı saçlı ve bıyıklıydı, ondan pek hoşlanmamıştım. Diğeri zayıf, siyahî bir kadındı; neşeli bir ses tonu vardı. Bana “tatlım” diye sesleniyordu ve sürekli üzerimdeki battaniyeyi düzeltiyordu.

Bedenime sayısız tüp bağlıydı, onları sayamıyordum bile: Bir tanesi nefes alabilmem için boğazımdan içeri sokulmuştu; bir diğeri burnumdan girmiş, midemi boşaltıyordu; biri damarımdan serum veriyordu, biri de sidik torbama bağlıydı; göğsümün üzerinde de çok sayıda vardı, kalp atışlarımı kaydediyordu; bir diğeriye nabız atışları kontrol etmek için parmağıma takılıydı. Suni solunum cihazından metronom gibi düzenli nefes alıp verme sesi geliyordu.

Yanıma doktorlar ve hemşireler dışında kimse gelmedi. Bir sağlık çalışanı büyükannem ve büyükbabamla telaşlı ama sıcakkanlı bir tonda konuşuyordu. Onlara durumumun

“vahim” olduğunu söyledi. Vahim demekle tam anlamıyla ne demek istediğinden emin değildim. Televizyonlarda hastaların durumu için kullanılan kritik ya da stabil kelimelerini çok duymuştum. Vahim kelimesi kulağıma kötü geliyordu. İşler yolunda gitmediğinde kullanılan bir terim olmalıydı.

“Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı,” dedi büyükannem. “Böyle elim kolum bağlı oturmak istemiyorum.”

“Kısa bir süreliğine onu görüp göremeyeceğinizi sorayım,” dedi sağlık çalışanı. Kıvrıkcık, beyaz saçlıydı, bluzunda kahve lekesi vardı ve oldukça kibardı. “Henüz kendine gelmedi ve solunum cihazına bağlı olarak nefes alabiliyor. Ama sevdiklerinin sesini duymak, koma durumundaki hastalar için fayda sağlayabilir.”

Büyükbabam homurdandı.

“Arayabileceğiniz birileri var mı?” diye sordu görevli. “Buraya gelmek isteyen akrabalarınız olabilir. Bu durumun sizin için çok zor olduğunu biliyorum ama ne kadar güçlü olursanız Mia için o kadar iyi olacaktır.”

Sağlık çalışanı adımı söyleyince birden irkildim. Hakıkımda konuştuklarını fark ettim. Büyükannem ona teyze ve amcalardan oluşan çok sayıda akrabamın yolda olduğunu söyledi ama Adam’dan hiç söz etmedi.

O an tek görmek istediğim kişi Adam’dı. Nerede olduğunu öğrenmek istiyordum, belki bir şekilde yanına

gidebilirdim. Kazadan nasıl haberi olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Büyükkannem ve büyükbabam onun telefon numarasını bilmiyorlardı. Cep telefonu kullanmadıkları için, Adam'ın da onları araması mümkün değildi. Hem araması gerektiğini nereden bilecekti onu da bilmiyordum. Bana ne olduğunu bilen diğer akrabalarım da ona haber veremezdi.

Ses çıkaran makinelere bağlı, cansız bedenime baktım. Rengim solmuştu. Gözlerim bantla yapıştırılmıştı. Birinin, gözlerimdeki bandı çıkarmasını çok istiyordum. Rahatsız edici görünüyorlardı. Kibar hemşire benimle özel olarak ilgileniyordu, sanki orası çocuk bölümüymüş gibi, önlüğündeki lolipolar dikkatimi çekti. "Nasıl gidiyor, tatlım?" diye sordu, sanki markette karşılaşmışız gibi.

Adam'la olan birlikteliğimiz kolay başlamadı. Sanırım aşkın her şeyi mümkün kılacağını düşünüyordum. Yo-Yo Ma konserinden sonra beni eve bırakırken ikimiz de birbirimize âşık olduğumuzun farkındaydık. Bunun, işin en zor kısmı olduğunu düşünüyordum. Kitaplarda ya da filmlerde, genelde iki kişinin romantik öpüşmesiyle mutlu birliktelikleri başlardı.

Ama bizim için öyle olmadı. Çok farklı hayatlarımız olmasının olumsuz etkileri olduğunu gördük. Müzik bölümünde görüşmeye devam ediyorduk ama bu, aşkımızın platonik seviyede kalmasına neden oluyordu, sanki ikimiz de iyi ve güzel giden bir şeyi kirletmek istemiyor gibiydik. Okulda ne zaman müzik odası dışında bir yerde görüşsek –kafeteryada ya da güneşli havalarda bahçede oturduğumuzda– tuhaf bir durum oluyordu. Kendimizi rahat hissedemiyorduk. Konuşmalarımız kendiliğinden ilerlemiyordu. Aynı anda farklı şeylerden konuşmaya başlıyorduk.

“Sen söyle,” diyordum.

“Hayır, sen söyle,” diyordu Adam.

Bu kibarlık işkence gibiydi. Konsere gittiğimiz gecenin büyüsunü yeniden yaratmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Adam beni grubunun konserine davet etmişti. Ama onların yanındayken durum, okuldakinden daha kötüydü. Ailemin yanındayken kendimi farklı hissediyordum, Adam’ın çevresindeyse Mars’da bir balık gibiydim. Etrafında sürekli *piercing*’li, boyalı saçlı, güzel kızlar ve yerinde duramayan aşırı enerjik erkekler vardı. Ben onun hayranları gibi davranamazdım. Ve *rock* sohbeti nasıl yapılır bilmiyordum. Aslında müzisyen bir babanın kızı ve kendisi de müzisyen olan biri olarak anlamam gereken bir dildi ama bilmiyordum işte. Bu tıpkı Mandarin dilini konuşanların Kantonca’yı tam

olarak anlayamamasına benziyordu ama Çinli olmayan biri sanki bütün Çinlilerin birbirleriyle anlaştıklarını sanırdı; hâlbuki Mandarin ve Kantonca birbirinden farklıdır.

Adam’la birlikte konserlere gitmek istemiyordum. Nedeni onu kıskandığım ya da yaptığı müziği dinlemediğim için değildi. Onu gitar çalarken izlemeyi çok seviyordum. Sahnedeysen gitar, bedeninin bir uzantısı gibi duruyordu. Sahneden indiğindeyse ter içinde oluyordu ama pis değildi ve o anlarda yüzünü yalamak istiyordum. Tabii, böyle bir şey hiç yapmadım.

Hayranları ona hücum ettiğinde, bir kenara itiliyordum. Adam o sırada beni yanına çağırıp kolunu belime dolardı ama her defasında ondan uzaklaşarak gölgelere karışıyordum.

“Benden artık hoşlanmıyor musun?” diye sormuştu bir konser sonrasında. Şaka yaptığını biliyordum ama alındığının da farkındaydım.

“Konserlerine gelmeye devam etmeli miyim, bilmiyorum,” dedim.

“Neden?” diye sordu. Bu kez incindiğini gizlemeye gerek duymamıştı.

“Bu zevki tamamen yaşamana engel olduğumu hissediyorum. Benim için endişelenmeni istemiyorum.”

Adam bu durumun onu rahatsız etmediğini söyledi ama içinde bir yanının huzursuz olduğunu biliyordum.

Ailem olmasa ilk birkaç haftanın sonunda muhtemelen ayrılırdık. Benim evimde, ailemin yanındayken çok rahat bir ortamımız oluyordu. Takılmaya başladığımız ilk ayın sonunda, Adam'ı ilk kez ailemle birlikte akşam yemeğine davet etmiştim. Babamla mutfakta oturup *rock* müzik hakkında sohbet etmişlerdi. Onları izliyordum ve yine konuşmalarının yarısını anlamıyordum ama konserlerde olduğu gibi kendimi dışlanmış da hissetmiyordum.

“Basketbol oynar mısın?” diye sordu babam. Kendisi tam bir beyzbol fanatığıydı fakat oynamaya geldiğinde genellikle bahsi tercih ederdi.

“Tabii,” diye cevap verdi Adam. “Ama çok iyi değilim.”

“Çok iyi olmana gerek yok, sadece oynaman yeterli. Küçük bir oyuna ne dersin? Hazır ayağında da basket ayakkabıları varken.” Adam'ın Converse ayakkabılarına bakıyordu. Ardından bana döndü. “Senin için bir sakıncası yoksa?”

“Yok,” dedim gülümseyerek. “Siz oynarken ben de biraz pratik yaparım.”

Yakındaki ortaokulun arkasındaki kortlara gidip kırk beş dakika sonra dönmüşlerdi. Adam ter içindeydi ve yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

“Ne oldu?” diye sordum. “Yaşlı adam seni nefessiz mi bıraktı?”

Adam, başını hem iki yana hem de evet anlamında salladı.

“Evet. Ama asıl sebep o değil. Oynarken avucumu arı soktu. Baban hemen avucumu eline aldı ve zehri emip tükürdü.”

Başımı sallayıp anladığımı belirttim. Bu babamın büyü-kannemden öğrendiği bir yöntemdi ve çingiraklı yılanlarda işe yaramasa da arı sokmalarında etkiliydi. İğneyi ve zehri emerek çıkarınca, geriye sadece hafif bir kaşıntı kalırdı.

Adam’ın yüzünde yine o çarpık gülümseme belirmişti. Eğildi ve “Babanla senden daha fazla yakınlaştığımdan biraz sersemledim sanırım,” diye fısıldadı.

Bir kahkaha patlattım. Ama bu doğruydı. Kaç haftadır birlikteydik, öpüşmekten ileri gitmemiştik. Bu benim namus düşkünü biri olmamdan kaynaklanmıyordu. Bakireydim ama sonsuza dek bu şekilde kalmayacaktım elbette. Ancak Adam bakir değildi. Öpüşmemiz de sohbetlerimiz gibi kibarlıktan kırılıyordu.

“Bunun icabına bakabiliriz,” diye mırıldandım.

Adam tek kaşını havaya kaldırıp soru sorar gibi bana baktı. O anda kıpkırmızı oldum. Akşam yemeği boyunca birbirimize sırtarak baktık ve Teddy’nin arka bahçede di-

nozor kemiklerini çıkartmak için yaptığı kazı maceralarını dinledik. Babam en sevdiğim yemek olan rosto pişirmişti ama hiç iştahım yoktu. Yemeğimle oynuyor, içimden kimsenin bunu fark etmemesini diliyordum. Çatalımı, çellomun sopası olarak hayal ediyordum ve tabağıma değdiğinde çıkardığı tınlar giderek büyüyüp bütün odayı dolduruncaya kadar bunu yapmaya devam ediyordum. Adam'ın yemek boyunca sırtışı içimde tam da böyle bir titreşim hissetmeme neden oluyordu.

Yemekten sonra Adam, Teddy'nin fosil bulgularına kısa bir göz attıktan sonra birlikte odama çıkıp kapıyı kapattık. Kim'in annesi ile babası erkek arkadaşlarıyla evde yalnız kalmasına izin vermiyordu; zaten böyle bir durum da hiç olmamıştı. Benim ebeveynlerim ise bana bu konuda kural koymamıştı ama Adam'la odamda yalnızken ne yaptığımızı bildiklerinden emindim, gerçi babam hep *Father Knows Best*'i oynasa da, aşk konusunda ailem berbattı.

Adam yatağıma uzanıp kollarını başının altına koydu. Yüzünün her yeri gülümsüyordu; gözleri, burnu, ağzı. “Çal beni,” dedi.

“Ne?”

“Beni bir çello gibi çalmanı istiyorum.”

Tam söylediğinin çok anlamsız olduğunu söyleyecektim ki ne demek istediğini anladım. Dolabımdaki yedek

yaylarımdan birini aldım. “Tişörtünü çıkar,” dedim, sesim titriyordu.

Söylediğimi yaptı. İnce vücudu şaşırtıcı derece yapılıydı. Yirmi dakika boyunca göğsündeki kasların oluşturduğu girintilere bakabilirdim. Ama ona yakınlaşmamı istiyordu, *ben de* bunu istiyordum.

Yanına oturdum, uzun ve kaslı bedeni önümde uzanıyordu. Titreyen ellerimle yayımı yatağa koydum. Sonra sol elimi uzatıp çellomun akort kısmına dokunur gibi başını okşadım. Tekrar gülümseyip gözlerini kapadı. Heyecanım biraz geçmiş ve gevşemiştim. Ardından çellomun tellerini tıngırdatır gibi kulaklarına dokundum, gıdıklanıp hafifçe gülerken onları okşamaya devam ettim. Sonra iki parmağımı âdemelmasının üzerine yerleştirdim. Ve derin bir nefes alıp göğsüne indim. Ellerim yukarı aşağı onun bedeni üzerinde dolaşıyordu, kaslarına odaklanıp parmaklarımın ucuyla çellomun tellerine basar gibi sert yüzeylerine dokundum... Adam bir şeye konsantre olurcasına sessizleşmişti.

Uzanıp ellerimi kalçaları üzerinde dolaştırdım, çellomun sap kısmına bağlanan köprü biçimindeki yer olduğunu hayal ediyordum. Önce hafifçe çalar gibi yaptım, daha sonra hızlandım, kafamda bir şarkıyı durmadan çalıyordum. Adam kıpırdamadan yatıyordu. Yayıma, ellerime ve Adam'ın yüzüne baktım; aşk, şehvet ve hiç bilmediğim bir

güç duygusu hissettim. *Benim* birine bunları hissettirebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Çalmayı bitirdiğimde kalkıp beni uzun uzun öptü. “Şimdi benim sıram,” dedi. Beni kendine doğru çekip kazağını çıkardı, pantolonumu aşağı sıyırdı. Sonra beni boylu boyunca dizleri üzerine yatırdı. Önce sadece sarıldı. Gözlerimi kapadım ve bakışlarının bedenimin üzerinde dolaştığını hayal ettim, daha önce kimse beni böyle görmemişti.

Ve çalmaya başladı.

Göğüslerimin üzerinde dolaşan usta parmakları akort edercesine uyum içindeydi, gıdıklanıp kıkırdadım. Nazik elleri bedenimi okşarken giderek aşağılara kayıyordu. Kıkırdamayı kestim. Tıpkı yemek sırasında çatalımla ta-
bağıma vurduğumda çıkan ses sesler gibi, Adam’ın bana her dokunuşuyla vücudumda giderek büyüyen bir titreşim dalgası oluşuyordu.

Bir süre sonra parmak uçları, tellere çimdikler gibi vuran İspanyol gitar tarzına dönüştü. O sırada gitarının sapı olarak bedenimin üst kısmını kullanıyor; saçlarımı, yüzümü, boynumu okşuyordu. Göğsümde ve karnımda hissediyordum ama elleri orada değildi bile. Çalarken hep olduğu gibi enerjisi çok yüksekti, titreşimleri çılgnlık noktasına ulaştı, giderek tüm vücudumu sardı ve beni soluksuz bırakana kadar devam etti. Sonunda artık bir dakika daha

dayanamayacak hale geldiğimde, kreşendo noktasına ulaşip vücudumun her bir hücresinin alarm noktasına ulaştığı yerde çalışı son buldu.

Gözlerimi açtım, bedenimdeki tatlı rehabet ve sıcaklığın tadını çıkardım. Gülmeye başladım. Adam da gülüyordu. Eve gitme zamanı gelinceye kadar uzun uzun öpüştük.

Arabasına binmek üzere onu yolcu ederken, sevdiğimi söylemek istedim. Ama yaşadığımız şeyden sonra bu çok klişe olurdu. O yüzden bekledim ve ertesi gün söyledim. “Bu beni rahatlattı. Yoksa benden sadece seks için faydalandığını düşünecektim,” diyerek şaka yapıp gülümsemişti.

O günden sonra da sorunlarımız devam etti ama en azından birbirimize karşı aşırı kibar davranmaya bir son vermiştik.

16:39

Ziyaretçilerim artmıştı. Büyükanнем ve büyükbabam. Greg amca. Diane teyze. Kate teyze. Kuzenlerim Heather, John ve David. Babamın beş kardeşi vardı, bu sebeple çok fazla

akrabam vardı. Hiç kimse Teddy'den söz etmiyordu, bu da onun burada olmadığını düşünmemeye neden oluyordu. Büyük olasılıkla hâlâ diğer hastanede Willow'un bakımı altındaydı.

Akrabalarımın hepsi hastanenin bekleme odasında toplanmıştı. Ama ameliyatım sırasında sadece büyükannem ile büyükbabamın beklediği acil servisindeki küçük odada değil, hastanenin giriş katında, eflatun tonlarında rahat sandalye ve koltuklarla şık dekore edilmiş daha büyük bir yerdelerdi. Başkalarına saygı göstermek adına herkes fısıldayarak konuşuyordu; hâlbuki odada onlardan başka kimse yoktu. Hepsi çok ciddi ve karamsar görünüyordu. Rahat bir nefes alabilmek için yeniden koridora çıktım.

Kim geldiğinde çok sevinmiştim; onun çok aşına olduğum, arkadan tek bir örgü yaptığı siyah uzun saçlarını görmek beni çok mutlu ediyordu. Her gün saçını bu şekilde örerd, özellikle öğle saatinde bozulup sarkan aslan yelesi gibi oldukça gür ve asi saçlarının arasından küçük bukleleri çıkardı. Fakat onlara teslim olmamak için her sabah saçını tek bir örgü halinde sıkıca örerd.

Kim'in annesi de onunla birlikteydi. Kim'e uzun mesafe araba kullanmaya izin vermezdi ve muhtemelen olanlardan sonra da bir istisna yapmamıştı. Bayan Schein'in yüzü kızarmıştı. Ya ağlamıştı ya da ağlamak üzereydi. Böyle olduğunu biliyordum çünkü onu birçok kez ağlarken

görmüştüm. Çok duygusal biriydi. Kim, annesine “Dram Kraliçesi” adını takmıştı. “Yahudi genleri yüzünden. Sanırım annem böyle olduğu için ben de ileride onun gibi sulu göz olacağım,” derdi Kim.

Ama bana göre Kim ondan çok farklıydı; komikti, ince esprileri vardı ve onun imalarını anlayamayan insanlara sürekli “sadece takılıyorum” demek zorunda kalıyordu. O yüzden Kim’in, annesi gibi olacağını hayal bile edemiyordum. Tabii yine de tam olarak bilemezdim. Yaşadığımız kasabada ve okulda fazla Yahudi anne ve çocuk yoktu. Genellikle çocuklar yarı Yahudilerdi ve Noel ağaçlarının yanına Yedi Kollu Şamdan² koymaları dışında onlarla ilgili bir şey bilmiyordum.

Ama Kim tam Yahudiydi. Bazen cuma akşamları onlara yemeğe giderdim, mum yakıp örgü ekmek yiyip şarap içerlerdi, evhamlı Bayan Schein’in, Kim’in içki içmesine izin verdiği tek gündü. Kim’in Yahudi biriyle çıkmasını istiyorlardı, bu da Kim’in kimseyle çıkamadığı anlamına geliyordu. Başta ailesinin bu yüzden buraya taşınmayı uygun bulduğunu söyleyip benimle dalga geçmişti ama sonra asıl nedeninin babasının burada bir bilgisayar şirketinde iş bulması olduğunu açıklamıştı. On üç yaşına bastığında,

2 Kudüs Tapınağında ve Çadır Tapınak’ta zeytinyağı ile yakılan şamdan, Yahudiliğin en eski sembollerinden biridir. Musa Peygamberin Sina Dağı’nda gördüğü Yanan Çalı’yı simgeler. (ed.n.)

Portland'da bir sinagogda Bat Mitzvah³ yapılmıştı ve herkesin gelip bir tane mum yaktığı seremonide ben de bir tane yakmıştım. Her yaz New Jersey'deki bir Yahudi yaz kampına gidiyordu. Kampın adı Torah Habonim'di ama Kim oraya *Torah Hovardalık Kampı* diyordu, çünkü oraya giden tüm çocuklar yaz boyunca serserilikten başka bir şey yapmıyordu.

"Hovardalık kampı gibi," diyerek alay ederdi, benim yazın gittiğim konservatuvarınsa bunlarla bir alakası yoktu.

O an Kim'in çok sinirli olduğunu biliyordum. Kori-dorda hızlı adımlarla yürürken annesiyle arasında en az on adım bırakıyordu. Omuzları ansızın karşısına azılı bir köpek çıkmış kedi gibi kalkıktı. Başını öfkeyle annesine çevirdi.

"Kes şunu!" diye çıkıştı. "Ben ağlamıyorum. Senin de ağlamana izin vermiyorum!"

Kim asla böyle tepkili konuşmazdı. O yüzden bu tarz konuşması beni çok şaşırtmıştı.

"Ama," diye itiraz etti Bayan Schein, "nasıl bu kadar..." hıçkırdı, "sakın olabiliyorsun, böyle bir zamanda..."

"Kes dedim!" Kim onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Mia hâlâ bizimle. Ben kendimi bırakmıyorsam sen de bırakmayacaksın!"

3 Yahudi kız çocukların 13 yaşına basınalariyla ve dinî sorumluluklarının başlamasıyla aldıkları sıfat. (ed.n.)

Kim bekleme odasına doğru ilerledi, annesi de onu takip etti. Bekleme odasına vardıklarında, tüm ailemin orada toplanmış olduğunu gören Bayan Schein burnunu çekmeye başladı.

Kim bu kez ona bağırmadı. Ama kulakları kızarmaya başladı, bu da öfkesinin hâlâ devam ettiğini gösteriyordu. “Anne, sen burada kal. Ben biraz yürüyeceğim. Birazdan dönerim.”

Onu takip ettim. Lobiye doğru yürüdü, hediyelik eşya dükkânının etrafında dolandı, kafeteryaya gitti. Ardından hastanenin planına baktı. Nereye gideceğini biliyordum.

Zemin katta küçük bir şapel vardı. İçerisi bir kütüphane kadar sessizdi. Tiyatro koltuklarına benzer şekilde art arda sıralanmış rahat koltuklar vardı ve mistik tarzda neredeyse duyulmayacak kadar hafif tonda bir müzik çalıyordu.

Kim arka sıradaki koltuklardan birine oturup çok beğendiğim siyah, kadife paltosunu çıkardı, onu büyükanne-siyle büyükbabasını ziyarete gittiği zaman New Jersey’deki küçük bir alışveriş merkezinden satın almıştı.

“Oregon’u seviyorum,” dedi hıçkırır gibi yapıp gülerek. Sesindeki alaycı tondan, Tanrı’yla değil benimle konuştuğunu anlıyordum. “Burası her çeşit milliyette ve dinde insanın ziyaret edebilmesi için düşünülmüş.” Şapeli çevreleyen duvarları işaret etti. Mihrap duvarındaki büyük haçın hemen altındaki kutsal kürsünün üzerinde, ortasında bir bayrak

bulunan küçük bir haç işareti vardı ve arkasındaki duvarda Meryem Ana ve İsa resimleri asılıydı. “Bizim dinimizin sembolü Davud Yıldızı var,” dedi duvardaki altı köşeli yıldızı işaret ederek. “Peki ama bu durumda Müslümanlar ne yapıyor? Burada onlar için bir namaz seccadesi ya da kibleyi gösteren bir işaret yok. Ya da Budistler? Onları ibadete çağıran zil neden yok? Çünkü büyük olasılıkla Portland’daki Budist sayısı Yahudilerden fazla.”

Yanındaki koltuğa oturdum. Benimle her zaman olduğu gibi konuşuyordu. Kimden başka hiç kimse kaza olduğundan beri benimle bu şekilde konuşmamıştı, doktorlar ve hemşireler bana hep kendimi nasıl hissettiğimi soruyorlardı. Ya da benimle ilgili konuşuyorlardı.

Kim’i dua ederken hiç görmemiştim. Yani vaftizler ve Şabat günleri dışında; bunlar dinî günlerdi ve dua etmek zorundaydı. Genellikle dinî günleri pek önemsemezdi. Ama benimle bir süre konuştuktan sonra gözlerini kapadı ve hiç anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Sonra gözlerini açtı ve *bu kadar yeter*, der gibi baktı. Ardından bir kez daha düşündü ve yalvardı. “Lütfen ölme. Neden bunu istediğini anlayabiliyorum ama şöyle düşün: Eğer ölürsen, Prenses Diana gibi olacaksın, herkes dolabının önüne çiçekler, notlar bırakıp mumlar yakacak.” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Senin böyle şeylerden nefret ettiğini biliyorum.”

Belki de bunun nedeni birbirimize çok benziyor olmamızıdı. Kim ilk geldiğinde herkes bizim çok iyi arkadaş olacağımızı düşünmüştü çünkü ikimizin de saçları aynı renkti, sessizdik, çalışkandık ve dışarıdan bakıldığında fazla ciddiydik. Aslında ikimiz de çok parlak öğrenciler değildik, ortalama notlar alıyorduk. Ben müzik konusunda, o da sanat ve fotoğraf konusunda çok ciddiydik ve bunlar, ortaokulun sade dünyasında ikiz gibi görünmemiz için yeterliydi.

Bizi hemen yakın arkadaş ilan etmişlerdi. Okuldaki üçüncü günümüzde Kim, kız futbol takımının kaptanı olmaya gönüllü olunca, onun hocalara yağcılık yapan bir kız olduğunu düşünmüştüm. Kırmızı formasını giyerken, hiç atletik olmamama rağmen koç beni seçmişti. Formamı almak için ilerlerken Kim'in yanından geçip, "Çok teşekkürler," diye homurdanmıştım.

Bir sonraki hafta İngilizce öğretmenimiz *Bülbülü Öldürmek* adlı kitabı tartışmak üzere ikimizi eşleştirmişti. On dakika boyunca sessizce oturduktan sonra, "Sanırım ırkçılık konusunu tartışmamız gerekiyor," demiştim.

Bunun üzerine Kim yavaşça gözlerini devirip alaycı bakışlarla bana bakmıştı, onun bu tavrı üzerine kafasına kalın bir sözlük fırlatmak istemişim. Daha ilk günden

ondan nefret etmiştim. “Ben bu kitabı eski okulumda okumuştum,” dedi. “İrkçilik zamanla değişen bir şey değildir, hep vardır. Bu bağlamda iyi insan olabilmenin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Sence insanlar iyi bir insan olarak doğup sonradan ırkçılık gibi hasta bir fikre saplanarak mı kötü oldular, yoksa zaten doğuştan kötü olup sadece iyi olabilmek için fazlasıyla çaba mı harcıyorlar?”

“Neyse ne,” dedim. “Çok saçma bir kitap.” Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, üstelik o kitabı çok severdim ve babamla da kitap hakkında konuşmuştum; o da öğrencilerine bu kitabı okutuyordu. Sevdığım kitaba ihanet etmeme neden olduğu için Kim’den daha da çok nefret etmiştim.

“Güzel. O halde fikrini tartışalım,” dedi Kim ve sonunda “B” aldığımızda bu ortalama nottan memnun görünüyordu.

Bu olaydan sonra bir süre konuşmadık. Buna rağmen öğretmenlerimiz bizi her tartışmada yine çift olarak seçiyordu ve herkes bizim çok iyi arkadaş olduğumuzu düşünüyordu. Bu böyle devam ettikçe duruma daha da sinirleniyorduk. İnsanlar birbirimize yakın olduğumuzu düşündükçe biz birbirimizden uzaklaşıyorduk. İkimizde bir diğeri yokmuş gibi davranıyorduk fakat düşmanlığımızın bizi her gün saatlerce meşgul tuttuğunun da farkındaydık.

Kendimi Kim’den nefret etmek için nedenler bulmaya zorluyordum: İyi ve temiz kız gibi davranıyordu. Sinir bozucuydu. Gösteriş meraklısıydı. Daha sonra onun da

benim için aynı şeyleri düşündüğünü öğrendim, hatta benim şirret olduğumu düşünüyormuş. Hatta bir gün bana bunu yazılı bir not olarak vermişti. İngilizce dersinde birisi tam ayağımın dibine katlanmış bir kâğıt fırlatmıştı. Üzerinde, *Şirret!* yazıyordu.

Daha önce bana hiç kimse bu şekilde hitap etmemişti, tabii ki çok öfkelenmiştim ama içimde bir yerlerde bu isme layık görüldüğüm için sevinmiştim. Anneme de bu sözü çok söylerlerdi. Büyük olasılıkla kendisiyle aynı fikirde olmayanlara karşı dilini tutmasının çok zor olduğu ve böyle zamanlarda âdeta vahşileştiği içindi. Sinirlendiğinde aniden parlardı ama sonra hemen sakinleşirdi. İnsanların ona şirret demesine aldırılmazdı. Kendisiyle gurur duyarak, “Feminist sözcüğünün eş anlamlısı,” demişti. Babam da bazen onu böyle çağırırdı ama daima şaka yollu iltifat etmek için. Asla kavga sırasında söylemezdi. Bunu yapmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Başımı gramer kitabımdan kaldırdım. Bu notu bana gönderebilecek tek bir kişi olduğundan emindim ama yine de inanamıyordum. Sınıfa göz gezdirdim. Herkesin yüzü önündeki kitaba dönüktü. Kim dışında. Kulakları kıpkırmızıydı, iki yandan sarkan koyu renk saç buklelerine yanyan gibi görüntü veriyordu. Dik dik bana bakıyordu. Henüz on bir yaşındaydım ve sosyal açıdan fazla gelişmiş sayılmazdım ama ona dersini vermeliydim.

Büyüdükçe o gün yumruklaşmamızla ilgili şakalaşıyorduk. Bu sayede arkadaş olmuştuk ve hayatımızda ilk kez dövüştük. Bir daha ne zaman böyle bir fırsat olacaktı ki? Bazen Teddy'yle yerde güreşirdik, onu çimdiklediğim de olurdu ama yumruklamak? O daha küçüktü, gerçi büyüse bile o benim hem erkek kardeşim hem de çocuğum gibiydi. Birkaç haftalık olduğu zamandan itibaren ona ben bakmıştım. Ona asla yumruk atamazdım. Kim ise tek çocuktuk, hiç kardeşi yoktu. Belki gittiği yaz kampında birileriyle dalaşabilirdi ama bunun sonucunda saatler süren seminerlere katlanmak ve hahamla görüşmek zorunda kalırdı. “Benim insanlarım en iyiyle dahi nasıl dövüleceğini çok iyi bilir ama sadece sözle, tahmin edemeyeceğin kadar çok konuşarak,” demişti bir keresinde.

Ama o sonbahar günü onunla sözle değil resmen yumruk yumruğa kavga etmiştik. Son ders zilinden sonra hiçbir şey söylemeden bahçeye çıktık, çantalarımızı yağmurdan ıslanmış zemine bıraktık. Üzerime bir boğa gibi saldırmış ve nefes alamamama sebep olmuştu. Bunun üzerine ben de erkeklerden gördüğüm gibi kafasına şiddetli bir yumruk indirmiştim. Çocuklar etrafımızda toplanıp bizi seyrediyorlardı. Kavga etmek bizim okulda önemli bir şeydi. Kızların kavgası daha da önemliydi. İyi kızların kavgasıysa çok özel bir olaydı.

Bu arada öğretmenlerimiz bizi ayırdığında, altıncı sınıfların yarısı bizi seyrediyordu. Öğretmenler bir olay

olduğunu bir sürü çocuğun toplanmasından anlamıştı. Bana göre dövüş berabereydi. Benim dudağım yarılmış ve Kim'e vurmaya çalışırken ıskalayıp voleybol filesinin direğine çarpınca bileğim yara olmuştu. Kim'in de bir gözü şişmişti ve bana vurmak için saldırıya geçtiği sırada başaramayıp sırtüstü düştüğü için kalçalarında sıyrıklar vardı.

Hiçbir şekilde barışma ya da gergin havayı yumuşatmaya çalışma gibi bir çabamız yoktu. Ama öğretmenler bizi ayırdığında, Kim'le birbirimize bakıp kahkaha atmaya başlamıştık. Ve disiplin kurulunda sorguya çekilmemizin ardından topallayarak evlerimizin yolunu tuttuk. Kim, bana okul başladığında takım kaptanlığına gönüllü olursa koçun aklında yer edeceğini ve ileride onu bir daha kaptanlık için seçmeyeceğini açıkladı. Ben de ona *Bülbülü Öldürmek* romanı hakkındaki gerçek görüşümün kesinlikle onunkiyle aynı olduğunu ve kitabın en sevdiğim klasiklerin başında geldiğini itiraf etmiştim. Böylece barışmıştık. Başından beri herkesin düşündüğü gibi iyi arkadaş olmuştuk. Bir daha dövüşmeyi hiç düşünmedik, çok sayıda sözlü atışmalarımız olmasına rağmen sonunda hemen yumuşuyor ve gülmeye başlıyorduk.

O günkü kavgamızdan sonra, Bayan Schein Kim'in bizim eve gelmesini yasakladı aksi takdirde kızının koltuk değnekleriyle eve döneceğini düşünüyordu. Annem araya girip işi daha fazla uzatmamayı teklif etmişti ama babam ve

ben bunun sonucunda Kim'in annesinin uzaklaştırma emri çıkarmasından korkuyorduk. Sonunda babam sırf bu olayı tatlıya bağlamak adına Bay ve Bayan Schein'i bir akşam yemeğine davet etti. "Öğretmenlik okurken bir yandan da plakçı dükkânında mı çalışıyordunuz? Ayrıca yemekleri de *siz* yapıyorsunuz? Ne kadar ilginç," demişti Bayan Schein, babama. Bay Schein ise bizim vahşi ve kavgacı insanlar olmadığımıza karar vermişti ve Kim'in annesine bundan böyle Kim'in buraya rahatlıkla gelebileceğini söylemişti.

Altıncı sınıfta birkaç ay içinde Kim ve ben çok iyi anlaşmaya başlamıştık. Kaburgalarımız ve parmaklarımızın kırıldığı, hatta vücudumuzda ısırik izlerinin bulunduğu şeklindeki saçma sapan detayların dilden dile dolaştığı o meşhur dövüşümüzün fazla abartıldığını düşünüyorduk. Ama sömestir tatilinden döndüğümüzde, her şey unutulmuştu. Onlar için ikiz gibi, iyi anlaşılan ama sessiz ve ne yapacağı belli olmayan kişilerdik.

Hakkımızda böyle düşünülmesine aldırmıyorduk. Hatta bu işimize yarıyordu. Mesela aynı gün ikimiz de okula gitmediğimizde, insanlar hemen ikimizin de aynı hastalığa yakalandığımızı düşünüyordu, kimsenin aklına üniversitede gösterilen sanat filmlerinden birini izlemeye gittiğimiz gelmiyordu. Bir gün okulumuzun satılığa çıkarılacağı haberi duyulunca ve her yere tabelalar konulunca herkes bunu Nelson Baker ve Jenna McLaughlin'in yap-

tığını düşünmüştü, biz hiç akıllarına gelmemiştik. Oyunu üstlensek bile kimse buna inanmazdı.

Kim bunu hatırladıkça gülerdi. “İnsanlar neye inanmak istiyorsa, ona inanıyor,” demişti.

16:47

Annem bir keresinde beni kumarhaneye götürmüştü. Ailece Crater Gölü'ne tatile gidiyorduk, öğlen yemeği için bölgedeki bir otelde durup açık büfede karnımızı doyurduktan sonra annem biraz kumar oynamak istemişti. Teddy henüz bebek olduğu için babam onunla kalmış, biz kumarhaneye girmiştik, annem Blackjack masalarından birine oturunca, krupiye önce bana, sonra anneme şüpheli bir ifadeyle bakmıştı, bunun üzerine annem de ona sert bir bakış atıp gülümsemişti. Krupiye de gülümseyip bir şey dememişti. Annemin oynamasını izledim, ortamdan âdeta büyülenmişim. Orada sadece on beş dakika kalmışız gibi gelmişti ama babam Teddy'yle birlikte somurtarak bizi aramaya geldiğinde bir saatten fazla süredir orada olduğumuzu söylemişti.

İşte yoğun bakım ünitesinde kalmak da bunun gibi bir şeydi. Ne zamandır orada olduğunuzu, hangi gün ya

da saatin kaç olduğunu bilemiyordunuz. İçerideki ışıklar doğal değildi. Tek fark elektronik *slot* makinelerinden çıkan bip seslerinin yerine medikal makine ve cihazların çıkardığı gürültüydü. Yanımdaki makine durmaksızın sayfalar dolusu grafik çiziyordu ve hemşireler sürekli birbirleriyle konuşuyordu.

Tam olarak ne kadar zamandır orada olduğumu bilmiyordum, neşeli konuşmasını beğendiğim hemşire bana eve gideceğini söyledi. “Yarın geleceğim ama seni yine burada görmek istiyorum, tatlım,” dedi. Başta bunun ne anlama geldiğini anlayamadım. Eve gitmemi ya da hastanenin başka bir bölümüne transfer olmamı istemiyor muydu? Ama çok geçmeden, hayatta kalmamı istediği için bana öyle söylediğini anladım.

Doktorlar sürekli göz kapaklarımı kaldırıp içine ışık tutuyordu. Göz kapaklarıma nazik davranmaları gerekmiyormuş gibi, hareketleri kaba ve hızlıydı. Hayatımız boyunca insanların gözlerine ne kadar az dokunduğumuzu fark ettim. Belki anneniz ya da babanız gözünüze toz kaçtığı zaman açmaya çalışmıştır ya da derin bir uykuya dalmadan önce erkek arkadaşınız hafifçe göz kapaklarınızdan öpmüştür. Ama göz kapakları; dirsekler, dizler, omuzlar ya da vücudunuzun başka bir bölümü gibi sert hareketlere alışkın organlar değildi.

Yatağımın yanında bir sağlık çalışanı duruyordu. Birisi grafiğime bakıp odanın ortasındaki büyük masada oturan

hemşireyle konuşuyordu. Bu teknolojik yöntemlerle sizin ne durumda olduğunuzu takip ediyor olmaları inanılmaz bir şey. Gözüme ışık tutmadıkları ya da ayak ucumda asılı olan bilgisayar çıktılarını okumadıkları zamanlarda durumumu ana bilgisayar ekranından izliyorlardı. Eğer kötü giden bir durum varsa, monitörlerden biri ötmeye başlıyordu. Sürekli bir yerlerden alarm sesi geliyordu. Başta bu beni çok korkutmuştu ama sonrasında onun yarım saatte bir düzenli olarak öten sinyal olduğunu anladım, eğer hiç ötmeyip tamamen kesilirse, makinede bir sorun olduğu anlamına geliyordu, insanlarda değil.

Hasta bakıcı çok yorgun görünüyordu, sanki boş yataklardan birine yatmamak için kendisini zor tutuyor gibi bir hali vardı. İlgilenmek zorunda olduğu tek hasta ben değildim. Bütün bir öğleden sonra hastalar ve onların aileleri arasında koşturup durmuştu. Doktorlar ve insanlar arasında köprü görevi görüyordu ve bu iki ayrı dünyayı dengede tutuyordu.

Grafiğimi inceleyip hemşirelerle bir şeyler konuştuktan sonra aşağıya, artık kısık sesle konuşmayan ailemin yanına gitti. Büyükanнем örgü örüyordu. Büyükbabam uyuma numarası yapıyordu. Diane teyze sudoku çözüyordu. Kuzenlerim Game Boy oynuyorlardı ama sessize almışlardı.

Kim gitmişti. Şapelden döndükten sonra Bayan Schein'i berbat bir halde bulmuştu. Annesinin zayıflığından utanıp

onu aceleyle oradan çıkarmıştı. Aslında Bayan Schein'in orada olması ailem için iyi olabilirdi. Onu sakinleştirmeye çalışarak oyalanmış oluyorlardı en azından. O gittikten sonra yine boş boş oturmaya başlamışlardı.

Hasta bakıcının bekleme odasından içeri girdiğini görür görmez hepsi sanki bir kraliyet mensubunu selamlamak ister gibi ayağa kalktı. Kadın onlara hafifçe tebessüm etti, onun bunu gün içinde birçok kez yaptığını görmüştüm. Bu hareketi, her şeyin yolunda gittiği ya da durumun stabil olup kötü bir şey olmadığı şeklinde yorumlanabilirdi, sadece rapor verecekti.

"Mia'nın bilinci hâlâ kapalı ama hayati sinyalleri giderek artıyor," dedi koltuklardan fırlayıp etrafına toplanan akrabalarım. "Ciğerlerinin fonksiyonunun ne durumda olduğunu görebilmek ve solunum cihazından çıkıp çıkamayacağına karar verebilmek için, şu an uzmanlar tarafından inceleniyor."

"Bu iyi haber mi?" diye sordu Diane teyze. "Yani kendi kendine nefes alıp vermeye başlarsa yakın zamanda uyanır mı?"

Sağlık çalışanı yine aynı sempatiklikle, evet anlamında başını salladı. "Elbette, eğer kendi kendine nefes almaya başlarsa, bu çok iyi bir gelişme olur. Ciğerleri iyileşiyor ve iç organlarındaki hasar düzeliyor normal işlevine dönüyor demektir. Tek soru işaretiyse beyindeki hasar."

“Neden?” diye araya girdi kuzenim Heather.

“Ne zaman uyanacağını bilmiyoruz ya da beyindeki hasarın büyüklüğü kesinlik kazanmış değil. O yüzden ilk yirmi dört saat çok kritik. Mia’nın mümkün olan en iyi bakımı gördüğünden emin olabilirsiniz.”

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu büyükbabam.

Sağlık çalışanı evet anlamında başını salladı. “O yüzden buraya geldim. Kısa bir ziyaretin Mia için iyi olacağını düşünüyorum. Ancak en fazla iki kişi alabilirim.”

“Biz girelim,” dedi büyükannem öne çıkarak. Büyükbabam da hemen yanındaydı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” diye karşılık verdi sağlık çalışanı. “Fazla uzun sürmez,” dedi diğer akrabalarım.

Üçü birlikte sessizce koridorda yürüdüler. Sağlık görevlisi asansörde onlara benim nasıl görüldüğüm hakkında bilgi vermeye başladı, oldukça kötü durumda olduğumu ama tedavi edilebilir olduğunu söyledi. Doktorların asıl endişesinin iç organlarımdaki hasar olduğunu belirtti.

Onlara çocuk muamelesi yapıyordu. Oysaki ikisi de gayet güçlü insanlardı. Büyükbabam Kore’de doktorluk yapmıştı. Büyükannem de her zaman bir canlıyı tedavi ederdi: Ayağı kırık bir kuşu, yaralı bir kunduzu, araba çarpan bir geyiği... Geyiği tedavi ettikten sonra onu koruma alanına geri bıraktığında çok şaşırmıştım. Çünkü

büyükannem, bahçesini mahvettikleri için geyiklerden nefret ederdi. Onlara, “Güzel Fareler,” derdi. Büyükbabamsa geyik eti pişirirken onlara, “Lezzetli Fareler,” derdi. Ama büyükannem o geyiğin acı çekmesine dayanamayıp ona yardım etmişti. Bazen onu da meleklerinden biri olarak gördüğünü düşünüyordum.

Yine de yoğun bakım ünitesinin kapısına geldiklerinde, ikisi de sanki önlerine aşmaları gereken bir engel çıkmış gibi aniden durdu. Büyükannem, büyükbabamın elini tuttu; onları daha önce el ele tutuşurken gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Büyükannem yatağımı bulmak için bakışlarını etrafta gezdiriyordu ve hasta bakıcı tam onlara yerimi gösterecekti ki büyükbabam beni gördü ve yatağıma doğru ilerledi.

“Selam, küçük ördek,” dedi. Beni en son böyle çağırdığında Teddy’den daha küçüktüm. Büyükannem yavaşça bana doğru yaklaşırken yutkundu. Belki de yaralı hayvanları kurtarmak, beni bu halde görmesi için yeterli bir hazırlık değildi.

Sağlık çalışanı hemen uzanıp yatağımın ayak ucuna oturmaları için iki sandalye çekti. “Mia, büyükannen ile büyükbaban burada.” Onlara oturmalarını işaret etti. “Şimdi seni onlarla yalnız bırakacağım.”

“Bizi duyabilir mi?” diye sordu büyükannem. “Eğer konuşursak, bizi anlar mı?”

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum,” diye yanıt verdi görevli. “Ama yatıştırıcı şeyler söylediğiniz sürece varlığınız ona iyi gelecektir.” Ardından beni üzecek kötü bir şey söylememeleri için onları uyaran sert bir bakış attı. İkaz etmenin onun görevinin bir parçası olduğunu biliyordum, çok fazla yapması gereken iş vardı ve sürekli duygusal olamazdı ama o an ondan nefret ettim.

Sağlık çalışanı çıktıktan sonra, büyükannem ve büyükbabam bir dakika kadar sessizce oturdular. Ardından büyükannem serasında yetiştirdiği orkidelerden söz etmeye başladı. Üzerindeki bahçe önlüğünü çıkarıp kadife bir pantolon ve kazak giydiğini fark ettim. Birisi eve gidip onun için temiz giysiler getirmiş olmalıydı. Büyükbabam sakın bir şekilde oturuyordu ama elleri titriyordu. Çok konuşkan biri değildi, bu yüzden şimdi konuşmak zorunda olmak ona zor geliyor olmalıydı.

Başka bir hemşire içeri girdi. Siyah saçlıydı, gözlerine aşırı makyaj yapmıştı ve takma tırnaklarına küçük kalplerden çıkartmalar yapıştırmıştı. Tırnaklarının güzel görünmesi için epey zaman harcamış olmalıydı.

Benim hemşirem değildi ama büyükannem ve büyükbabama aynı şeyleri söyledi. “Sizi duyduğundan en ufak kuşkunuz dahi olmasın,” dedi. “O her şeyin farkında.” Elleri kalçalarının üzerinde duruyordu. Onu bu pozisyonda bir de sakız çiğnerken hayal edebiliyordum. Büyükannem

ile büyükbabam ne söylediğini anlamaya çalışır gibi ona baktılar. “Onu kontrol edenin doktorlar, hemşireler, sağlık çalışanları, bu cihazlar olduğunu düşünüyor olmalısınız,” dedi eliyle tıbbi malzemeleri göstererek. “Yo. Asıl kontrol *onda*. Büyük olasılıkla doğru zamanın gelmesini bekliyor. O yüzden konuşun onunla. Ona biraz zamana ihtiyacı olduğunu ama mutlaka geri dönmesini, onu beklediğinizi söyleyin.”

Annem ve babam asla Teddy ile benim bir hata olduğumuzu söylememişlerdi. Kazara ya da sürpriz değildik. Onların ağzından ne bu tip bir şey ne de diğer anne babaların söylediği aptalca sözleri duyduk. Ama ikimizin de planlanmış olmadığını gizlemiyorlardı.

Annem bana hamile kaldığında epey gençmiş. Çok küçük de değilmiş ama diğer arkadaşlarına göre gençmiş. Yirmi üç yaşındayken babamla henüz bir yıllık evlilermiş.

Sürekli papyon takan babam kendisinden beklenmeyecek kadar gelenekseldi. Mavi saçlı, dövmeleli deri ceket giyen ve plakçada çalışan biri olmasına rağmen ve diğer arkadaşları tek gecelik ilişkileri tercih ederken o annemle evlenmek istemişti. *Kız arkadaş* kelimesini çok aptalca bulduğunu söylemişti. “Onu bu şekilde çağırmaya tahammül edemi-

yordum. O yüzden onunla doğrudan evlendik, böylece ona *karım* dedim.”

Annemin aile hayatı oldukça kötüymüş. Bana hiçbir zaman detaylı anlatmamıştı ama babasının onları terk ettiğini ve o zamanlar annesiyle de görüşmediğini biliyordum. Ama büyükannem ve annemin üvey babası olan büyükbaba Richard’ı yılda birkaç kez görüyorduk.

Annem de yalnızca babamdan değil babamın aile ilişkilerinden de etkilenmiş ve tanışalı daha bir sene bile olmadan onunla evlenmeye karar vermiş. Tabii düğünde de kendi tarzlarını yansıtmışlar. Lezbiyen bir sulh hâkimi tarafından evlendirilmişler ve düğün marşını arkadaşları elektrogitarla çalmış. Gelinin üzerinde beyaz püsküllü bir elbise, ayağında siyah çivili botlar varmış, damatsa her zamanki gibi deri kıyafetler giymiş.

Annem bana bir düğün gecesi hamile kalmış. Babamın arkadaşlarından biri, kız arkadaşı hamile kaldığı için aceleyle evlenmek zorunda kalmış. Annem ve babam da düğünlerine gitmişler ama kaldıkları otele döndüklerinde biraz fazla içkili oldukları için her zamanki gibi dikkatli davranmamışlar. Ve bunun sonucunda üç ay sonra hamilelik testinde iki çizgi çıkmış.

Anlattıklarından anladığım kadarıyla, anne baba olmaya henüz hazır değillermiş. İkisi de kendilerini yeterince yetiş-

kin hissetmiyormuş. Yine de benim doğmamı istemişler. Kürtaj hakkını hep savunan annemin arabasının arkasında *Bana seçimlerimde güvenmezsen, çocuğum olduğunda nasıl güveneceksin?* yazan bir çıkartma vardı. Ama buna rağmen beni aldırmayı düşünmemiş.

Babamsa tereddüt içindeymiş. Çılgına dönmüş. Annem beni doğurduğunda ağlamış.

Ama annem hikâyeyi anlattığında, “Saçmalık,” demişti babam, “ben böyle bir şey yapmadım.”

“Ne yani ağlamadın mı?” diye sormuştu annem.

“Sadece *birkaç damla* gözyaşı aktı. Ağlamadım,” diyen babam bana göz kırpmış ve feryat figan ağlayan bir bebeğin taklidini yapmıştı.

Annemlerin arkadaş grubunda tek çocuk ben olduğum için herkes için yeniliktim. Beni baş tacı etmişlerdi ve koca bir müzik grubunun içinde büyümüştüm, beni kendi çocukları gibi görüp üzerime titreyen düzinelerce teyzem, amcam olmuş ve bu ilgi, onlarınkiyle tamamen zıt olan klasik müziği tercih etmeme rağmen hiç değişmemişti. Büyükannem ile büyükbabam bize yakın oturuyordu ve hafta sonları onlarda kalmak çok hoşuma gidiyordu, böylece annem ve babam istedikleri gibi hareket edip babamın konseri için o geceyi dışarıda geçirebiliyordu.

Dört yaşına geldikten sonra, tonlarca paraları ya da düzenli gelir getiren doğru dürüst bir işleri olmadığı

halde annemle babamın ciddi anlamda bir çocuk büyütüklerini fark ettiklerini düşünüyordum. Kirası ucuz olan ama güzel bir evde oturuyorduk, çoğu kuzenlerime küçük gelen kıyafetler olsa da bir sürü kıyafetim vardı ve sağlıklı, mutlu bir çocuk olarak büyüyordum. “Sen bize deneyim kazandırdın,” demişti babam. “Başarılı olunca çok şaşırdık, bizim için beklenmedik bir sürprizdi. O yüzden şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Kontrol için bir çocuk daha yapmamız gerekiyordu.”

Dört yıl boyunca ikinci çocuk için uğraşılar. Annem iki kez hamile kaldı ancak ikisinde de düşük yaptı. Buna çok üzölmüşlerdi ama kısırlık tedavisi için gerekli paraları da yoktu. Dokuz yaşına geldiğimde belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşünerek denemeye son vermişlerdi.

Sanki bebeklerinin olmamasının ne kadar müthiş bir şey olduğuna kendilerini ikna etmek ister gibi babam bir haftalık New York gezisi için bilet almıştı. Aslında bu sırf müzik için yapılan bir geziydi. Carnegie Hall gibi ünlü müzikhollere gidecektik. Ama o sırada büyük bir sürpriz oldu ve annem hamile olduğunu öğrendi. Diğer bir sürprizse düşük yapmamasıydı. Sonuçta geziyi iptal etmek zorunda kalmıştık, annem sürekli yoruluyordu ve midesi çok kötüydü, üstüne üstlük hırçınlığı da üzerindeydi ve babam gidersek büyük olasılıkla onun New York’luları

korkutacağını söyleyip şaka yapıyordu. Ayrıca bebek sahibi olmak masraflı bir süreçti, para biriktirmemiz gerekiyordu.

Hiçbir şey umurumda değildi. Bebek için çok heyecanlıydım. Carnegie Hall kaçmıyor, yerinde duruyordu. Nasılsa bir gün giderdim.

17:40

Endişelenmeye başlıyordum. Büyükbabam ve büyükbabam çıkmışlardı ama ben yoğun bakım ünitesinde kaldım. Bir sandalyede oturmuş, gayet normal olan konuşmalarını dinliyordum. Tam çıkacaklardı ki büyükbabam, büyükbabam neme dönüp, “Onun karar verdiğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Neye karar verdiğini?”

Büyükbabam tedirgin bir ifadeyle ona baktı. Kıpırdandı. “Biliyorsun işte, karar,” diye fısıldadı.

“Neden söz ediyorsun?” diye sordu büyükbabam, yorgun ama şefkatli bir tonda.

“Neden söz ettiğimi bilmiyorum. Meleklerle inanan sensin.”

“Bunun Mia ile ne ilgisi var?”

“Eğer inandığın gibi melekler buradaysa, onun da kendilerine katılmasını isterler mi? Ya Mia onlara katılmak isterse?”

“O iş düşündüğün gibi olmuyor,” diye homurdandı büyükannem.

“Ah,” dedi büyükbabam. Sorgusu bitmişti.

Onlar çıktıktan sonra belki bir gün onun bu teorisine fazla inanmadığımı, kuşlar ya da benzeri hayvanların insanları koruyan melekler olmadığını büyükanneme söylerim diye düşündüm. O anda, öyle bir şey olmadığından gayet emindim.

Annem ve babam yanımda değillerdi. Elim tutmuyorlardı, benimle şakalaşmıyorlardı. Ellerinden gelse yanımda olurlardı, biliyordum. Belki ikisi birden değil. Belki annem Teddy'yle kalır, babam yanıma gelirdi. Ama ikisi de yoktu.

Bunları düşünürken hemşirenin söyledikleri aklıma geldi. *Kontrol onda*. Ve o an büyükbabamın büyükanneme neden söz etmeye çalıştığını anladım. O da benim gibi hemşirenin söylediği söze takılmıştı. Ama ne demek istediğini benden önce anlamıştı.

Eğer hayatta kalırsam... Eğer yaşarsam... Bu bana bağlıydı.

Doktorların beni komadan çıkarabilmek için verdiği bunca uğraş, tüm tıbbi müdahaleler, elektronik cihazlar...

hepsi boştu. Hayatta kalıp kalmamam doktorlara bağlı değildi. Meleklerle ve eğer varsa bile ortada görünmeyen Tanrı'ya da bağlı değildi. Bana bağlıydı.

Ben buna nasıl karar verebilirdim? Annem ile babam yokken hayatıma nasıl devam edebilirdim? Teddy'yi bırakıp nasıl giderdim? Ya Adam? Tüm bunlar çok fazlaydı. Bu garip sistemin nasıl çalıştığını bile anlayamıyordum, bu durumdan nasıl çıkabileceğimi bilmiyordum. Eğer *uyanmak istiyorum*, dersem hemen uyanır mıydım? Topuklarıma vurup Teddy'yi bulmaya çalıştım, kendimi Hawaii'ye ısınlamayı denedim ama beceremedim. Düşündüğümünden daha karmaşık bir durumdu.

Ama her şeye rağmen hemşirenin söylediği sözlerin doğru olduğuna inanıyordum. Kontrolün bende olduğunu, herkesin beni beklediğini söylemişti.

Karar *bana* aitti. Artık biliyordum.

Bu, beni o kadar korkutuyordu ki...

Adam ne cehennemdeydi?

Üçüncü sınıfta, Cadılar Bayramı'ndan bir hafta önce, Adam kapıda yüzünde büyük bir zafer ifadesiyle belirmişti. Elinde bir elbise çantası vardı ve pis pis sırıtıyordu.

“Kıskançlık krizine girip çılgın gibi tepinmeye hazırlan. Kendime müthiş bir kostüm aldım,” dedi. Çantanın fermuarını açtı. İçinden fırfırlı bir gömlek, bermuda pantolon ve apoletli, uzun kollu bir yün ceket çıkardı.

“Bu komik gömlekle Seinfeld mi olacaksın?” diye sordum.

“Hı-hı. *Seinfeld*. Bir de klasik müzikçi olacaksın. Mozart olacağım. Bekle, daha ayakkabılarımı görmedin.” Çantaya uzanıp içinden üzeri metal tokalı, sivri burunlu bir çift siyah deri ayakkabı çıkardı.

“Güzel,” dedim. “Sanırım annemin de buna benzer bir ayakkabısı var.”

“Kıskandığın için böyle konuşuyorsun çünkü senin böyle mükemmel bir kostümün yok. Ayrıca tayt da giyeceğim ama böyle giyindiğim için erkekliğimden bir şey kaybedecek değilim. Hatta uzun bukleli peruğum da var.”

“Bütün bunları nereden buldun?” diye sordum peruğuna dokunurken. Çuval bezinden yapılmışa benziyordu.

“İnternette. Sadece yüz dolar.”

“Cadılar Bayramı kostümü için yüz dolar mı harcadın?”

Cadılar Bayramı sözünü duyan Teddy, birden merdivenlerin tepesinde bitmişti. Beni yok sayarak Adam’ın çantasındakilere bakıp, “Bekleyin!” diyerek hızla merdivenleri tırmanmış, birkaç dakika sonra elinde bir torbayla geri

dönmüştü. “Bu iyi bir kostüm mü? Yoksa çok mu bebek işi?” diye sordu ve çantadan tırmığını ve kırmızı kuyruklu, şeytan boynuzlu tulum pijamasını çıkardı.

“Ah...” Adam kocaman açılmış gözlerle bakıp birkaç adım geriledi. “İşte korkutucu bir kostüm, daha giymeden beni korkuttun.”

“Gerçekten mi? Pijamanın salakça olduğunu düşünmüyor musun? Kimsenin bana gülmesini istemiyorum,” dedi Teddy, kaşlarını çatıp ciddi bir ifadeyle bakarak.

Gülmemek için kendini zor tutan Adam’a bakıp gülmüsedim. “Kırmızı pijama, tırmık, şeytan boynuzları ve kuyruk; tam bir şeytan olmuşsun, hiç kimse sana meydan okumaya cesaret edemeyecek, tabii sonsuza dek lanetlenmek istemiyorlarsa,” diyerek onu temin etti Adam.

Teddy kocaman sırtınca ön dişlerinin arasındaki boşluk gözüktü. “Annem de böyle söyledi ama yine de emin olmak istedim, belki onu bir daha rahatsız etmeyeyim diye böyle söylemiştir. Peki benimle birlikte şeker ya da şaka oyununa katılacak mısınız?” diye sordu bana bakarak.

“Her yıl olduğu gibi,” diye cevap verdim. “Yoksa nasıl şeker alacağım?”

“Sen de gelecek misin?” diye sordu Adam’a.

“Hayatta kaçırmam.”

Teddy topukları üzerinde dönüp hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Adam bana döndü. “Teddy hazırlanmış. Sen ne giyeceksin?”

“Ah, ben kostüm giymekten pek hoşlanmam.”

Adam gözünü devirdi. “Bir tane bulacağız. Seninle ilk Cadılar Bayramı’mız. Ayrıca Shooting Star’ın bu gece konseri var. Tam bir kostüm partisi olacak ve geleceğine söz vermiştin.”

İçimden homurdandım. Adam’la altı aydır çıkıyorduk ve okulda garip bir çift olarak görülüyorduk. Adam’ın grup arkadaşlarının yanındayken kendimi rahat hissetmeye başlamıştım, birkaç kelime de olsa *rock* müzik hakkında konuşmayı öğrenmiştim. Adam beni sık sık üniversitenin yakınlarındaki, diğer grup üyelerinin yaşadığı *Rock Evine* götürüyordu. Gelirken herkes yiyecek bir şey getiriyordu, sonra bu yiyecekleri birleştirip ortaya bir yemek yapılıyordu. İçinde biftek, pancar, yağ, peynir ve kayısının olduğu lezzetli bir yemek ortaya çıkınca şaşırmıştım.

Ama hâlâ konserlerinden nefret ediyordum ve bunun için de kendimden nefret ediyordum. Kulüpler duman altıydı; gözlerim yanıyor, sigara kokusu elbiselerime siniyordu. Müziği baskın çıkarabilmek için ses çok yüksek açılıyordu, bu başta beni canlandırıyor ama bir süre sonra kulaklarım rahatsız oluyordu. Böyle gecelerin ertesinde

genellikle yatağıma uzanarak yaşananları düşünüp kendimi kötü hissederdim.

“Bana gelmeyeceğini söyleme,” dedi Adam, incinmiş ve tedirgin bir ifadeyle.

“Teddy ne olacak? Onunla oyun oynayacağımıza söz verdik...”

“Evet, akşamüzeri saat beşte. Konser akşam ondan önce başlamaz. Ted’in beş saat boyunca şeker ya da oyun oynayacağını sanmıyorum. Gelmemek için bir bahanen yok. Sen de bana uyumlu bir giysi seçmelisin, ben on sekizinci yüzyıl temalı kostümümle ortalığı yakacağıma inanıyorum.”

Adam pizza dağıtıcılığı işine gitmek için evden çıktıktan sonra, midemde bir kramp hissettim. Ve hemen yukarı çıkıp profesör Christie’nin çalışmamı istediği Dvorjak’ın bir sonatı üzerinde pratik yapmaya karar verdim; çalışmak sıkıntımı hafifletecekti. Neden onların konserlerinden hoşlanmıyordum? Acaba bunun nedeni Shooting Star’ın giderek popüler olması olabilir miydi, onu kıskanıyor muydum? Giderek artan kız hayranları beni ondan uzaklaştırıyor muydu? Bu, yeterince mantıklı bir açıklama gibi görünüyordu ama asıl nedeni bu değildi.

On dakika çaldıktan sonra nedenini buldum. Adam’ın konserlerine gitmek istemeyişimin nedeni, ne yaptıkları müzik türüydü, ne hayranlarıydı, ne de kıskançlıktı. Tek

nedeni kuşklarımdı. Kendimi nasıl aileme ait hissetmiyorsam Adam'a da ait hissetmiyordum. Üstelik, Adam ailem gibi benimle birlikte olmak zorunda değildi ama beni seçmişti. Bunu anlayamıyordum. Neden *bana* âşık olmuştu? Anlam veremiyordum. Başta bizi birleştirenin müzik olduğunu biliyordum, hatta birbirimizi daha iyi tanımamızı sağlamıştı. Müziğe olan tutkumun Adam'ın hoşuna gittiğini biliyordum. Mizah anlayışımı da severdi, "O kadar karanlık ki belli olmuyor bile," deyip dalga geçerdi. Ve siyah saçlı kızlardan hoşlanıyordu, benden önceki tüm kız arkadaşlarının esmer olduğunu biliyordum. İkimiz yalnızken, saatlerce sohbet edebiliyor ya da kulaklıklarımızı takıp yan yana oturup kitap okuyabiliyorduk, o zamanlar bile onunla olduğumu bütünüyle hissedebiliyordum. Mantığım onunla olmayı kabul edebiliyordu ama işin içine hislerim girdiğinde buna inanmakta zorlanıyordum. Adam'la birlikteyken, seçilmiş ve özel biri olduğumu hissediyordum ama bu, benim *Neden ben?* diye düşünmeme neden oluyordu.

Ve Schubert'in senfonilerini dinlemeye ve resitalime gelmeye çok istekli olmasına, üstelik gelirken bana en sevdiğim çiçek olan bir buket nilüfer getirmesine rağmen bu kuşkulardan kurtulamıyor, onun konserine gitmektense dışıya gitmeyi tercih edebiliyordum ki bu oldukça kaba bir tutumdü. Bazen kendimi güvensiz hissettiğimde annem

bana şöyle derdi. “Kabul edene kadar numara yap.” Aynı parçayı üç kez çaldıktan sonra sadece onun konserine gitmeye değil, Adam’ın yaptığı gibi ben de onun dünyasını anlamak için çaba sarf etmeye karar vermiştim.

O akşam yemekten sonra mutfakta bulaşıkları yıkarken anneme dönüp, “Yardıma ihtiyacım var,” dedim.

“Trigonometride pek iyi olmadığımı biliyoruz. Ama belki internette yardım alabilirsin.”

“Matematikten söz etmiyorum. Başka bir konuda.”

“Elimden geleni yaparım. Ne istiyorsun?”

“Tavsiye. Sence en havalı, sert ve ateşli *rock* kızı kim?”

“Debbie Harry.”

“O...”

“Bitirmedim,” diyerek araya girdi annem. “*Sophie’nin Seçimi* filmindeki gibi bana tek bir seçim hakkım olduğunu söyleyemezsin. Kathleen Hannah. Patti Smith. Joan Jett. Baştan çıkarıcı Courtney Love. Taşralı bir kız olmasına rağmen oldukça sert olan Lucinda Williams. Ellisine merdiven dayamış olmasına rağmen hâlâ taş gibi olan Sonic Youth’dan Kim Gordon, kedi kadın Joan Armatrading. Neden sordun, bir proje mi hazırlıyorsun?”

“Sayılır,” diye cevap verdim, kenarı çatlamış bir tabağı kurularken. “Cadılar Bayramı için.”

Annem sabunlu ellerini neşeyle çırpı. “Bizden biri gibi mi olmayı planlıyorsun?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Bana yardım eder misin?”

Annem eski kıyafetlerin satıldığı mağazalara gitmek için işten erken çıkmıştı. *Rock*’cı bir kızın nasıl olması gerektiğini iyi bildiği için ne giyeceğime o karar verecekti, bir artisti ya da şarkıcıyı taklit etmek yerine başlı başına bir kişilik yaratmamız gerektiğini düşünüyordu. Panter desenli bir tayt ve unutmadığı seksenli yılların yıldızı Debbie Harry’nin saçları gibi bukleli sarı bir peruk aldık. Aksesuar olarak seçimimiz, bir bileğe siyah deri bir bant, diğerine düzinelerce gümüş bilekliklerdi. Annem gençliğinden beri sakladığı Sonic Youth’a ait en kıymetli giysilerinden biri olan tişörtü verirken, birisinin onu rahatlıkla çalıp satabileceğini söylemiş, dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı, internette yüzlerce dolar ediyordu. Ve son olarak kendi düğününde giydiği uzun, çivili botlarını vermişti.

Cadılar Bayramı’nda makyajımı annem yaptı, kalın siyah bir kalem çekerek gözlerimi tehlikeli bir ifadeye büründürmüş, tenime sürdüğü beyaz pudra cildime soluk bir görüntü vermişti. Kan kırmızı dudaklar. Burnuma da bir halka. Aynaya baktığımda annemin arkamdan beni süzdüğünü gördüm. Belki sarı peruk yüzündendi ama ilk kez ailemden birine benzediğimi düşündüm.

Ben odamdayken ailem aşağıda Adam'ı bekliyordu. Birden mezuniyet balosu ya da ona benzer önemli bir günmüş gibi hissetmiştim. Babam kamerayı eline almıştı, annem heyecanla dans ediyordu. Adam gelip Teddy'ye bir sürü şeker verirken annem ve babam beni çağırırdı.

Yüksek topukların üzerinde mümkün olduğunca düzgün yürümeye çalışıyordum. Beni görünce Adam'ın çıldıracağını düşünüyordum, sürekli ayağında blucini, üzerinde kazağıyla görmeye alıştığı kız arkadaşı tamamen değişmişti. Ama her zamanki gibi gülümsemiş, biraz kıkırdayarak sadece, "Güzel kostüm," demekle yetinmişti.

"Gecenin hakkını vermek istedim. Sadece seninle uyumlu olabilmek için," dedim üzerindeki Mozart giysisini işaret ederek.

"Bence biraz korkunç ama güzel görünüyorsun," dedi Teddy. "Seksi olduğunu da söyledim ama senin kardeşimim, bu iğrenç olurdu."

"Seksi kelimesinin ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?" diye sordum. "Altı yaşındasın."

"Herkes *seksinin* ne anlama geldiğini bilir," dedi.

Sanırım ben hariç herkes biliyor, diye düşündüm. Ama o gece biraz öğrendim. Teddy'yle oyun oynarken, kaç yıllık komşularımız bile beni tanıyamamıştı.

Okulda ikinci kez dönüp bakmayanlar gözlerini benden alamamışlardı. Kendimi seksi ve tehlikeli bir kız gibi hissediyordum. Öyleymişim gibi numara yapmam işe yaramıştı.

Shooting Star'ın konser verdiği kulüpten içeri girdiğimde herkesin değişik kostümler içinde olduğunu gördüm, özellikle kızlar açık saçık giysiler içindeydi, bazıları bol dekolteli Fransız hizmetçi kostümü giymişti, bazılarıysa *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy gibi giyinmiş, kırmızı jartiyerlerini göstermek için eteklerini kalçalarına kadar çekmişlerdi. Normalde nerede olduğuma şaşırıp sersemlemem gerekirdi. Ama o gece, kimse kıyafetimin aslında bir kostüm olduğunu fark etmese de sersemlememiştim.

"Kostüm giymeliydin," demişti iskelet kostümü giymiş bir çocuk ve ardından bira ismarlamak istemişti.

Üzerinde otuzlu yıllara özgü elbise olan bir kız ise kuşağımın dibine girip, "Bu pantolona bayıldım, Seattle'dan mı aldın?" diye sormuştu.

Yüzüne Hillary Clinton maskesi takmış bir başka çocuk, "Crack House Quartet'densin değil mi?" diye sormuştu. Adam'ın çok sevdiği, benimse nefret ettiğim bir gruptan söz ediyordu, beni grubun üyelerinden biri sanmıştı.

Shooting Star sahneye çıktığında, bu defa kulise gitmedim. Genelde kulise gidip oradaki bir sandalyeye oturarak önümde hiçbir engel olmadan onu seyrederdim, kimseyle konuşmak zorunda da kalmazdım. Ama bu kez

doğrudan bara gitmişim, otuzlu yıllardan fırlamış olan kız yanıma gelip beni zorla piste çekince ben de onunla karşılıklı dans ettim.

Daha önce hiç piste çıkmamıştım. İçip kafayı bulmuş, adaleli vücutlu, deri giysiler içindeki çocukların çevremi sarmaları hoşuma gitmezdi. Ama bu defa tamamen farklı biri olmak istiyordum, ben de diğerleri gibi hiçbir şeyi umursamadan sadece o geceyi düşünmeye, pistteki kalabalığın arasına karışmaya karar vermiştim. Konser başlayıp da kendinizi kalabalığa kaptırdığınızda pistte adamakıllı dans etmek ya da yürümek mümkün değildi.

Konser bittiğinde ben de onun gibi terden sıırıslıkladım. Onu herkesten önce görebilmek için koşup kulise gitmedim. Aşağıya inip her konserden sonra izleyicisiyle buluşup bütünleştiği yerde bekledim. Sonunda boynunda bir havlu ve elinde bir su şişesiyle dışarı çıkmıştı, gidip ona sarıldım ve herkesin önünde dudaklarından ihtirasla öptüm. Bana karşılık verirken gülümsediğini hissediyordum.

“Bak, bak, birisinin içine Debbie Harry’nin ruhu girmiş olmalı,” derken bir yandan da çenesine bulaşmış ruj lekesini siliyordu.

“Sanırım öyle. Ya sen? Kendini Mozart gibi mi hissediyorsun?”

“Onun hakkında tüm bildiğim, filmde gördüklerim. Ama onun da benim gibi biraz fazla zevk düşkününü biri

olduğunu hatırlıyorum, o yüzden bu öpücükten sonra sanırım onun gibi hissediyorum. Gitmek istiyor musun? Ortamı ayarlayıp hemen sıvışabiliriz.”

“Hayır, sonuna kadar kalalım.”

Şaşkınlıkla tek kaşını kaldırıp, “*Gerçekten mi?*” diye sordu Adam.

“Evet. Seninle dans etmek istiyorum.”

“İçki mi içtin?” diye dalga geçti.

“Sadece meyve suyu.”

Hiçbir şey düşünmeksizin, zamanı umursamadan kulüp kapanana kadar dans etmiştik.

Eve dönüş yolunda, Adam araba kullanırken elimi tutuyordu. Her fırsatta dönüp bana bakıyordu ve başını hayretle iki yana sallayıp gülümsüyordu.

“Beni bu şekilde beğendin mi?” diye sordum.

“Hımm,” diye cevap verdi.

“Bu evet mi, hayır mı anlamına geliyor?”

“Tabii ki beğeniyorum.”

“Hayır, öyle değil. Bu gece beni beğendin mi?”

Adam ciddileşmişti. “Konsere gelmene çok sevindim, gelir gelmez gitmek istemediğine de. Seninle dans etmek

beni inanılmaz mutlu etti. Ve etrafını saran onca tipe rağmen rahat etmene bayıldım.”

“Peki ama beni bu halde beğendin mi? Daha mı iyiydim?”

“Neyden daha mı iyiydin?” Şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu.

“Normal halimden.” Tedirgin olmaya başlamıştım. O gece yaşadığım aşırı heyecan beni serseme çevirmişti, bir anda yeni bir kişiliğe bürünmemi sağlayan bir Cadılar Bayramı giysisi, sadece Adam’ın gözünde değil, ailemin gözünde de değer kazanmama neden olmuştu. Bunu ona açıklamaya çalışıyordum ve gözlerim yaşla dolmuştu.

Adam üzgün olduğumu görünce arabayı yol kenarına çekti. “Mia, Mia, Mia,” dedi, sarı buklelerimi okşadıktan sonra başımdaki peruğu çıkarttı. “Ben seni *böyle* de beğeniyorum. Bu gece elbette daha seksiydin ve sarışındın. Ama tek fark bu. Benim için hâlâ aynısın. Dün seni seviyordum, yarın da seveceğim. Senin hem kırılgan hem de sert hallerine bayılıyorum. Sen tanıdığım en havalı kızsın, ne tür müzik dinlediğin, ne giydiğin umurumda bile değil.”

O geceden sonra, ne zaman Adam’ın bana karşı duygularından kuşku duysam, dolabımın köşesine itip tozlanmaya terk ettiğim o sarı peruk aklıma geliyordu ve o geceyi hatırlıyordum. O zaman kendimi güvensiz değil, aksine şanslı hissediyordum.

19:13

Adam geldi.

Hastanenin nispeten daha boş olan Kadın-Doğum bölümüne gitmiştim; yoğun bakım odasından, akrabalarımın, hemşireden ve özellikle daha yeni anladığım cümlesinden olabildiğince uzaklaşmak istemiştim. İnsanların üzgün olmadıkları bir yere ihtiyacım vardı, sadece yaşamın var olduğu bir ortam istiyordum, ölümün değil. O yüzden yeni doğan, ağlayan bebeklerin olduğu yere geldim. Bebekler rahatlatıcıydı. Daha şimdiden ne büyük bir savaş vermişlerdi.

Ama o an oda sessizdi. Pencerenin kenarına oturup geceyi seyrettim. Park yerinde bir arabanın fren sesini duyunca daldığım derin düşüncelerden kurtulup birden irkildim. Dikkatle karanlığa bakınca pembe bir arabanın karanlıkta gözden kaybolduğunu gördüm. Shooting Star'ın bateristi Liz'in kız arkadaşı Sarah'nın arabasıydı. Pembe bir Dodge'u vardı. Nefesimi tutup Adam'ı görmeyi bekledim. Çok geçmeden göründü, serin kış akşamı giydiği deri ceketine sarınmıştı. Cüzdanının zinciri gecenin karanlığında parlıyordu. Bir an durdu ve arkasından gelen kişiyi bekledi. Ufak tefek bir kız figürünün gölgeler arasında belirdiğini

gördüm. Önce Liz sandım, ama sonra saç örgüsünden Kim olduğunu fark ettim.

Her zamanki gibi yine ihtiyacım olan şeyi bildiği için koşup onu kucaklamak istiyordum.

Tabii ki Adam'ı bana getirecek tek bir kişi vardı, o da Kim'di. Olanları ona telefonda anlattıktan sonra onu buraya getirmişti. Adam'ın Portland'da konseri olduğunu biliyordu. Bir şekilde annesini, şehir merkezine gitmeye ikna etmiş olmalıydı. Bayan Schein olmadığına göre onu büyük olasılıkla Adam ve benimle birlikte kalmaya da ikna etmişti. Amcasıyla birlikte çekim yapmak üzere helikopter gezisine katılmak için izin almasının iki ay sürdüğünü hatırlıyordum. Bu kez izin işini sadece birkaç saat içinde halledebilmesinden çok etkilenmiştim. Adam'ı bulup olanları anlatabilmek adına gece kulübündeki birçok serseri tipi alt etmeyi başaran da Kim'di.

Bunun garip olduğunu biliyorum ama böyle bir durumla karşı karşıya kalan ben olmadığım için memnundum. Buna katlanabilir miydim, bilmiyordum. Ama Kim katlanmıştı.

Onun sayesinde de Adam yanıma gelmişti.

Bütün bir gün boyunca Adam'ın gelişini hayal etmiştim, hayalimde onu kucaklamak için koşuyordum. Tabii bu sevgilisinin içinden geçip varlığını hissettiren *Hayalet* filmindeki ölü âşğın durumu gibi değildi.

Ama Adam buradaydı ve şaşkınlıktan ne yapacağımı bilmiyordum. Onu görmekten korkuyordum. Onun yüzünü görmekten. Adam'ı iki kez ağlarken görmüştüm. Birincisi onunla birlikte *Şahane Hayat* filmini izlerken, ikincisiyse Seattle istasyonunda tren beklediğimiz sırada bir annenin down sendromlu oğluna bağırıp onu dövdüğünü gördüğü zamandı. Yürürken birden sessizleştiğini görünce yüzüne bakmış ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görmüştüm. Kalbim parçalanmıştı. Eğer yine ağlıyorsa bu beni *öldürürdü*. Karar vermeme gerek kalmazdı.

Çok korkaktım.

Duvardaki saate baktım. Yediyi geçiyordu. Bu durumda Shooting Star, Bikini'nin ön grubu olarak sahneye çıkamayacaktı. Çok yazık olacaktı. Grup üyelerinin Adam olmadan sahneye çıkıp çıkmayacaklarını merak ettim. Ama bunun olacağını pek sanmıyordum. Adam grubun sadece solisti ve başgitaristi olduğundan değil, grubun bir tür anlaşması vardı. Birbirlerinin hissettiklerine saygı duyuyorlardı. Geçen yaz Liz ve Sarah kavga edip ayrıldıklarında Liz sahneye çıkamayacak haldeydi ve başka bir grupta çalan Gordon onun yerine çalabileceğini söylemesine rağmen beş gecelik konseri iptal etmişlerdi.

Adam'ın hastaneye doğru ilerleyişini izledim. Kim de arkasındaydı. Otomatik kapıların önüne geldiğinde

başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kim'i bekliyordu ama aynı zamanda beni aradığını düşünüyordum. Yüzü ışıklarla aydınlanınca, ifadesiz olduğunu gördüm, duygusuzdu, sanki biri vakumla kişiliğini almış, geriye sadece bir maske bırakmıştı. Gördüğüm kişi sanki Adam değildi. Ama en azından ağlamıyordu.

Ağlamadığına göre yanına ya da yoğun bakımdaki bedenimin yanına gidebilirdim. Adam, büyükannemi, büyükbabamı, kuzenlerimi tanıyordu ama sanırım onların yanına daha sonra gitmeyi düşünmüştü. O an benim için oradaydı.

Yoğun bakım ünitesi bıraktığım gibiydi, değişen hiçbir şey yoktu. Ameliyatıma giren doktorlardan biri –çok terleyen– durumumu kontrol ediyordu.

Işıklar sürekli aynı seviyedeydi, loş ve suni olsa da geceleyin odanın üzerine derin bir sessizlik çökmüştü. Gün boyunca deli gibi çalışan makineler, tıpkı yorgun hemşire ve hasta bakacılar gibi dinlenme moduna geçiyorlardı.

Adam'ın sesi yoğun bakım ünitesinin bulunduğu koridorda çınlayınca, herkesi uyandırdı.

“Ne demek, giremem?”

Yoğun bakım odasına gitmek üzere otomatik kapıların karşı tarafında dururken, hademenin Adam'a hastanenin o bölümüne girmesine izni olmadığını söylediğini duydum.

“Bu saçmalık!” diye bağırdı Adam.

Bütün hemşireler endişeli gözlerle kapıya doğru koştu. *İçeridekilerle yeterince uğraştığımız yetmiyormuş gibi, bir de başımıza dışarıdaki deliler mi çıktı?* diye akıllarından geçirdiklerinden emindim. Onlara Adam’ın deli olmadığını söylemek istiyordum. O sadece bazı özel durumlar dışında asla kimseye bağırılmazdı.

Hastalarla ilgilenmeyip sadece bilgisayarların karşısında oturan ve telefonlara bakan beyaz saçlı, orta yaşlı hemşire, ödül alacakmış gibi hafifçe başını sallayıp ayağa kalktı. Beyaz saçlı hemşire giysisindeki kırışıklıkları düzelterip kapıya doğru yöneldi. Birden Adam’ın onunla konuşmasından tedirgin oldum. Keşke onlara, büyükannem ve büyükbabamı ikna eden hemşire Ramirez’i çağırımları gerektiğini söyleyebilseydim. O, Adam’ı sakinleştirebilirdi, bu hemşireyse işlerin kötüye gitmesine neden olacaktı. Kadın, otomatik kapılardan geçerken onu takip ettim. Hademe, hemşireye baktı ve “Onlara buraya giremeyeceklerini söyledim,” diye açıkladı. Hemşire bir el hareketiyle çekilebileceğini söyledi.

Hemşire, Adam’a dönüp, “Size nasıl yardım edebilirim genç adam?” diye sordu. Ses tonu tıpkı babamın, emekliliği için gün sayan meslektaşları gibi tedirgin ve sabırsızdı.

Adam hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra kendisini toplayıp, “Bir hastayı ziyaret etmek istiyorum,”

dedi ve eliyle yoğun bakım ünitesine açılan kapıları işaret etti.

“Korkarım, bu mümkün değil,” diye yanıt verdi hemşire.

“Ama kız arkadaşım Mia, o...”

“Ona gayet iyi bakılıyor,” diye sözünü kesti hemşire. Sesi yorgundu, anlayışlı olamayacak ve genç bir âşığın heyecanını anlamayacak kadar yorgundu.

“Biliyorum. Ve bunun için sizlere minnettarım,” dedi Adam. Oyunu kuralına göre oynamak için elinden geleni yapıyor, sesine olgun bir hava vermeye çalışıyordu ancak “Ama benim gerçekten onu görmeye ihtiyacım var,” derken, sesinin ardında gizlemeye çalıştığı asabiyeti fark ettim.

“Üzgünüm, genç adam ama ziyaretler sadece aile bireyleriyle kısıtlıdır.”

Adam’ın homurdandığını duyuyordum. *Aile bireyleri.* Aslında hemşire zalimce davranmak istemiyordu. Yapabileceği bir şey yoktu ama Adam bunu bilmiyordu. Onu ve sinirlendiğinde ne yapacağı belli olmadığı için hemşireyi de korumam gerektiğini hissettim. Ona dokunamasam da uzandım. Sırtı bana dönüktü. Omuzları, üzerine ağır bir yük konmuş gibi kamburlaştı, bacakları çözüldü.

Duvarın önünde volta atan Kim birden onun yanına gitti, bedenini sıkıca tutup kollarını beline doladıktan sonra hemşireye dönüp öfkeyle, “Anlamıyorsunuz!” diye bağırdı.

“Güvenliği çağırmamı ister misiniz?” dedi hemşire.

Adam, elini hemşireye kafa tutar gibi kaldırdı ve Kim'e, "Yapma," diye fısıldadı.

Kim sustu. Tek kelime etmeden onun kolunu kendi omzuna koyup Adam'ı uygun bir yere taşıdı. Adam, Kimden daha uzun ve ağırdı ama başta sendeledikten sonra Kim, ağırlığına alıştı.

Kim ve ben bu dünyada insanların her konuda iki gruba ayrıldığına inanıyorduk.

Klasik müzik sevenler, pop müzik sevenler. Şehirliler, taşralılar. Coca Cola içenler, Pepsi içenler. Kurallara uyanlar, uymayanlar. Bakireler, bakire olmayanlar. Ve iki tip kız vardı. Lisede erkek arkadaşı olanlar ve olmayanlar.

Bizim kesinlikle ikinci gruptan olduğumuzu düşünürdük. Ama Kim ısrarla, "Kırk yaşımıza kadar bakire kalmayacağımızdan da emin olabilirsiniz," derdi. "Biz de üniversitede sevgilisi olanlardan olacağız."

Bu mantıklıydı, hatta öyle olmasını tercih ederdim. Annem ilk gruptandı fakat genelde zamanını onlarla boşa harcadığını anlatırdı. "Kızlar, Mickey's Big Mouth adlı gece kulübünde içki içip bir kamyonetin arkasında öpüşmeyi

isteyebilir. Sanırım çıktığım çocuklar bunun romantik olduğunu düşünüyorlardı,” diyordu.

Babama gelince, üniversiteye kadar hiç flört etmemişti. Lisedeyken utangaç biriymiş ama sonra üniversitede bateri çalmaya başlamış ve bir *punk* grubuna katılmış, sonuçta bu onun patlama noktası olmuş ve bir yığın kız arkadaş edinmiş. En az birkaç tane varmış, bu durum annemle tanışincaya kadar devam etmiş ve sonra evlenmişler. Benim için de durumun böyle olacağını düşünüyordum.

Benim ilk gruba geçmem Kim’i de beni de şaşırtmıştı. Başta bunu ondan saklamaya çalışmıştım. Ona Yo-Yo Ma’nın konserine gittiğimiz gece neler olduğunu detaylı bir şekilde anlatmamıştım, öpüştüğümüzü de söylememiştim. Bunun mantıklı bir açıklaması vardı: Öpüşmenin abartılacak bir şey olduğunu düşünmüyordum. Bir öpücükle ilişki başlamazdı. Daha önce de öpüşmüştüm ama ertesi gün unutuluyordu.

Ancak Adam’la *farklı* olduğunu biliyordum. O gece beni eve bıraktığında kapı eşiğinde beni bir defadan fazla öpmüştü, o an bedenime tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetmiştim. Yastığımın üzerine başımı koyduğumda heyecanım hâlâ geçmemişti ve şafak sökene kadar gözüme uyku girmemişti. Ertesi gün yemek yiyememişim, yüzümde sürekli aptal bir gülümseme vardı. Kapının önündeki öpüşmemiz aklımdan hiç çıkmıyordu. Artık Kim’le aynı grupta olmadığımızı, onu diğer tarafta bıraktığımı biliyordum.

Bir hafta sonra, birkaç kez daha öpüşünce artık bunu Kim'e söylemem gerektiğini biliyordum. Okuldan çıkınca bir kafeye gitmiştik. Mayıs ayıydı ama sürekli yağan yağmurdan dolayı kasım ayındaymışız gibi hissediyordum. Yapmam gereken şeyden dolayı gerilmiştim.

"Ben ısmarlıyorum. Yine o sosyetik kahvelerden mi istiyorsun?" diye sordum. Bu da başka bir kategoriydi: Sade kahve içenler ve içine nane, çikolata, vanilya ekleyen kişiler. Kim de böyle kahvelere çok meraklıydı.

"Bu defa tarçınlı *chai latte* içmeyi düşünüyorum," dedi, bunu söylerken bana sert bir bakış attı, sanki gözleri *Beni içecek tercihimden dolayı suçlayamazsın*, der gibiydi.

İçeceklerimizin yanında bir dilim çilekli turta ve iki çatal istedim. Kim'in karşısında oturuyordum, çatalımla önümdeki dilimin ktır kısmını kesip bir lokma alırken, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedim.

"Bu şey erkek arkadaşınla mı ilgili?" diye sordu, ses tonu muzip çıkmıştı ve ona bakmamama rağmen gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Nereden anladın?" diye sordum ona bakıp.

Tekrar gözlerini devirdi. "Lütfen. Herkes biliyor. Neredeyse Melanie Farrow'un hamile kaldığı için okuldan ayrıldığı dedikodusu kadar patladı. Sanki demokrat partinin adayıyla, cumhuriyetçi başkan adayı evleniyor."

“Evlilik de nereden çıktı?”

“Sadece mecazi anlamda konuştum,” dedi Kim. “Her neyse, biliyorum. Sen daha farkında bile değilken biliyordum.”

“Saçmalama.”

“Hadi, yapma lütfen, Adam gibi biri, eğer bir kızı Yo-Yo Ma’nın konserine götürüyorsa, bu onu tavlama içindir.”

“Sandığın gibi değil,” dedim, aslında tamamen doğruydum.

“Bana neden daha önce anlatmadığını anlamıyorum,” dedi sessizce.

Ona sıradan bir öpücüğün ciddi bir ilişkinin başladığı anlamına gelmediğini, öncelikle bunu bu şekilde algılamamasını açıklamak istiyordum ama durdum ve bunları söylemek yerine, “Bana kızmandan korktum,” diye itiraf ettim.

“Kızmadım,” dedi. “Ama bana bir daha yalan söylersen kızarım.”

“Tamam,” dedim.

“Ya da sürekli erkek arkadaşıyla takılıp birinci çoğul şahıs kullanarak, ‘Biz kış mevsimini severiz. Biz Velvet Underground’un çok yaratıcı bir kulüp olduğunu düşünüyoruz,’ diye konuşan şu malum kızlara dönüşürsen.”

“Öyle konuşmayacağımı biliyorsun. Birinci çoğul da kullanmayacağım. Söz veriyorum.”

“İyi,” dedi Kim. “Çünkü eğer o kızlardan birine dönüşürsen seni vururum.”

“Eğer o kızlardan birine dönüştüğümü hissedersen, silahı eline ben vereceğim.”

Kim bu söz üzerine bir kahkaha atmış, böylece gerginlik sona ermişti. Turtadan bir lokma aldıktan sonra, “Annen ve baban bu işe nasıl bakıyor?” diye sordu.

“Babam bir gün içinde beş ayrı tepki gösterdi; kabul etmedi, kızdı, kabul etti falan... Sanırım küçük kızının bir erkek arkadaşı olması ona yaşlandığını hissettirdi.” Duraksadım, kahvemden bir yudum aldım, *erkek arkadaş* kelimesini düşündüm. “Ve sonra bir müzisyenle çıktığıma inanmadığını söyledi.”

“Sen de müzisyensin,” diye hatırlattı Kim.

“Ama o bir *punk*’çı.”

“Shooting Star’ın yaptığı müzik duygusal,” diyerek düzeltti. O müziği türlerine göre sınıflara ayırırdı. *Punk*, özgün, alternatif, sert ve duygusal.

“Hâlâ papyon takan babam için bunu anlamak çok zor. Ama sanırım babam Adam’ı sevdi. Konsere giderken beni evden aldığı anda onunla tanıştı. Şimdi de onu akşam yemeğine çağırmamı istiyor ama daha bir hafta oldu. Henüz kendimi onu ailemle tanıştırmaya hazır hissetmiyorum.”

“Ben buna hiç hazır olamayacağım sanırım.” Düşüncesi bile ürpermesine yetiyordu. “Peki ya annen ne dedi?”

“Aile planlamasını şimdiden düşünüp doğum kontrol hapı kullanmamı önerdi ve Adam’ın önemli bir hastalığı olup olmadığını öğrenmek için onu test yaptırmaya götürmemi, bu arada testlerin sonucunu alana kadar prezervatif kullanmasını önermemi söyledi. Dahası bana on dolar verdi ve gidip kendim almamı söyledi.”

“Yaptınız mı?” diye sorarken Kim nefesini tutmuştu.

“Hayır, sadece bir hafta sonu görüştük,” dedim. “Anlayacağın, o konuda hâlâ seninle aynı gruptayız.”

“Şimdilik,” dedi Kim.

İnsanları ayırdığımız diğer bir kategoriye havalı olmaya çalışanlar ve çalışmayanlardı. Bu durumda bana göre Adam, Kim ve ben aynı grupta yer alıyorduk çünkü Adam havalıydı ve öyle olmak için çaba sarf etmiyordu. Bu onun doğasında vardı. Bu sebeple üçümüzün çok yakın arkadaş olacağımızı düşünmüştüm. Adam’ın da yakın bulduğum herkesi sevmesini bekliyordum.

Bu kural ailem için işlemiştii. Onu üçüncü çocukları olarak kabul etmişlerdi. Ama Kim’le istediğim gibi olmadı. Adam’ın ona hep bana davrandığı gibi davranacağını hayal etmiştim. Ona karşı yeterince nazikti, arkadaşça yaklaşıyordu, kibardı ama uzaktı. Onun dünyasına girip

güvenini kazanma gibi bir girişimde bulunmuyordu. Kim'i yeterince *havalı* bulmadığından şüpheleniyordum. Flört etmeye başladıktan yaklaşık üç ay sonra, bu yüzden büyük bir kavga ettik.

Onu Kim'le yeterince sıcak bir ilişki kuramamakla suçladığımda bana, "Ben Kim'le değil seninle birlikteyim," dedi.

"Ne olmuş yani? Bir yığın kız arkadaşın var. Neden onunla da arkadaş olamıyorsun?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum. Olmuyor işte."

"Sen züppenin tekisin!" diye bağırdım, çok öfkelenmişim.

Adam bana kaşlarını çatıp, bir matematik problemiymişim de beni çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Beni nasıl züppelikle suçlarsın? Biriyle zorla arkadaş olamam ki. Fazla ortak yönümüz yok."

"İşte *bu* senin züppe biri olduğunu kanıtlıyor! Sadece kendin gibileri beğeniyorsun," diye bağırdım. Öfkeden çılgına dönmüştüm, peşimden gelip af dilemesini bekliyordum ama yapmamıştı ve öfkem ikiye katlanmıştı. Bisikletime atlayıp Kim'in evine gittim. Beni sıkılmış bir halde dinledi.

Anlatacaklarım bittiğinde, "Ona sadece kendisi gibileri beğendiğini söylemen saçma olmuş," diyerek kaşlarını çatı. "Çünkü o seni beğeniyor ve sen onun gibi değilsin."

“İşte sorun da bu,” diye mırıldandım.

“İyi o halde, sorununu kendin çöz. Beni buna karıştıрма,” dedi. “Ayrıca, Adam’la gerçekten pek uyuşamıyorum.”

“Uyuşamıyor musun?”

“Hayır, Mia. Şunu bil ki herkes Adam’a bayılmıyor.”

“Bunu demek istemedim. Ben sizin de arkadaş olmanızı istemiştim.”

“Evet, ben de New York’ta yaşamak ve ebeveynlerimin normal anne babalar gibi olmasını istiyorum. Ama Rolling Stones’un dediği gibi, ‘İnsan her zaman istediği şeyleri elde edemez.’”

“Ama sen benim hayatımdaki çok önemli iki insandan birisin.”

Kim öfkeden kızarıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme baktı, ifadesi yumuşamıştı, şefkatle gülümsedi. “Bunu ikimiz de biliyoruz, Mia. Ama biz senin hayatının farklı bir bölümünde yer alıyoruz, müzik ve benim, hayatının farklı bir bölümünde olması gibi. Ve böyle olmasında bir sakınca yok. Birimizden birini seçmek zorunda değilsin, yani ben öyle düşünüyorum.”

“Ama ben yaşamımda bana ait olan her şeyin bir arada olmasını istiyorum.”

Kim başını iki yana salladı. “Ama öyle olmuyor. Dinle, Adam’ı önemsiyorum çünkü seni seviyor. Ve onun da beni önemsediyini düşünüyorum çünkü seni seviyorum. Eğer

kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa, bizi onunla birbirimize bağlayan bağı sadece bu olduğunu söyleyebilirim. Ancak bu kadarla sınırlı. Biz birbirimizi sevmek zorunda değiliz.”

“Fakat ben öyle olmasını istiyorum,” diye feryat ettim.

“Mia,” dedi Kim, sesi ikaz eder tondaydı, sabrı taşmış görünüyordu. “O kızlardan biri gibi davranmaya başladın. Silahı vermek mi istiyorsun?”

O gece özür dilemek için Adam’ın evine gittim. Burnumun ucuna bir öpücük kondurup muzipçe gülümseyerek özrümü kabul etti. Ama değişen bir şey olmadı. O ve Kim, ben her ne kadar birbirlerini sevmeleri için uğraşsam da yine aynı şekilde birbirlerine karşı nazik ama uzak davranmaya devam ettiler. En komiği de Kim’in, onları birbirine bağlayan bağı benden geçtiğini söylediğinde ona pek kulak asmamıştım. Ancak hastanede Kim’in Adam’ı taşıdığını görünce ne demek istediğini anladım.

20:12

Kim ve Adam'ın koridorda gözden kayboluşunu seyrettim. Peşlerinden gitmek istiyordum ama yere yapışmış gibiydim, hayalet bacaklarım ancak onlar köşede gözden kaybolduktan sonra hareket edebildi. Peşlerinden gittim ama çoktan asansöre binmişlerdi.

Olağanüstü güçlere sahip olmadığımı da anlamıştım. Duvarların içinden geçemiyordum ya da merdivenleri kullanmadan aşağı inemiyordum. Sadece normal insanlar gibi hareket edebilme özelliğine sahiptim, tabii onlara görünmüyordum. Kapıları açtığımda kimse dönüp bakmıyordu ya da asansörün düğmesine dokunabiliyordum. Nesnelere dokunabiliyordum, kapı kollarını çevirebiliyordum ama hiçbir şeyi ve hiç kimseyi *hissedemiyordum*. Bu durum bir akvaryumun içinde olduğum hissine kapılmama neden oluyordu. Bir türlü anlam veremiyordum ama zaten o gün olan hiçbir şeyi anlayamıyordum.

Kim ve Adam'ın diğerleriyle buluşmak üzere bekleme salonuna yöneldiğini sanmıştım ama oraya vardığımda, ailemin orada olmadığını gördüm. Sandalyelerin, koltukların üzerine atılmış bir yığın ceket ve kazak vardı, kuzenim Heather'ın parlak turuncu ceketini tanımıştım. Şehir dışında yaşıyordu ve ormanda motosikletle dolaşmayı çok seviyordu, o yüzden karşısına aniden çıkacak bir ayı ya da

sarhoş bir avcıdan kendisini korumak için neon ışıklarının gerekli olduğunu söylüyordu.

Duvardaki saate baktım. Akşam yemeği saatiydi. Kafeteryaya doğru yürüdüm, klasik kafeterya yemekleri vardı: kızarmış yiyecekler ve haşlanmış sebzeler. Hiç iştah açıcı kokmamasına rağmen, her yer insan doluydu. Masaların çoğunda doktorlar, hemşireler ve beyaz kısa önlükleriyle boyunlarında parlak oyuncaklara benzer stetoskoplarla endişeli görünen tıp öğrencileri oturuyordu. Genellikle pizza ya da dondurulmuş gıdalardan oluşan yiyeceklerin yanında hazır patates püresi yiyorlardı. Akrabalarımın hangi masada olduğunu bulmak zamanımı almıştı. Büyükannem, Heather’la çene çalıyordu. Büyükbabam dikkatini hindili sandivicine vermişti. Kate ve Diane teyze köşede oturmuş sessizce konuşuyorlardı. Kate teyze, “Vücudunda sadece biraz kesik ve ezikler varmış. O yüzden hastaneden taburcu edilmiş,” deyince aklıma hemen Teddy geldi, ondan söz ediyor olmalıydı, o kadar heyecanlanmıştım ki ağlayabilirdim. Ama sonra sözünü ettikleri kişinin kanında alkolün zerresinin tespit edilmediğini duyunca, onun Teddy değil, arabamızın yoldan çıkıp şarampole yuvarlanmasına neden olan arabanın sürücüsü Bay Dunlap diye biri olduğunu anladım. Adamın, arabanın frenine basmaya bile zamanı kalmadığını söylüyorlardı.

“Polis bunun büyük olasılıkla kardan kaynaklandığını söylüyor ya da önlerine aniden bir geyik çıkmış olabilirmiş,” diye devam etti Kate teyze. “Ama her ne ise bu hiç adil bir durum değil. Bir taraf gayet iyi, diğer taraf büyük bir trajedi yaşıyor...”

Bay Dunlap adındaki şahsın “gayet iyi” olduğunu ya da yaralarının önemsiz olup olmadığını bilmiyordum. Ama böyle bir durumda çektiği vicdan azabının ne derece olabileceğini tahmin edebiliyordum. Bir salı sabahı yatağından kalkıp kamyonuna binmiş, işe ya da belki de Loretta’s Diner adlı restoranda omlet yemeye gidiyordu. Belki Bay Dunlap o sırada çok mutluydu, belki de kendini feci şekilde kötü hissediyordu; belki bekârdı ya da evliydi ve çocukları vardı. Ama o an ruh hali nasıl ya da ne durumda olursa olsun, bu sabahtan itibaren artık aynı insan olamayacaktı. Yaşamı, telafisi olmayan bir şekilde değişmişti. Eğer teyzemin söyledikleri doğruysa, eğer gerçekten kaza onun hatasından kaynaklanmıyorsa, o Kim’in de dediği gibi “zavallı safın biri” ise, tek suçu yanlış zamanda, yanlış yerde olmasıydı. Ve sırf kötü talihinden ve o sırada kamyonunda yirmi yedinci otobanda olduğundan dolayı iki çocuk anne ve babasız kalmıştı ve onlardan biri şu an ölümle pençeleşiyordu.

Böyle bir duyguyla nasıl yaşayabilirdiniz? Olayda suçu olmadığına dair onu ikna etmek, omuzlarının üzerindeki ağır yükü alıp onu rahatlatmak için bir süreliğine hastane-

den çıkıp Bay Dunlap'ın evine gitmek istiyordum. Belki onunla dost bile olabilirdik.

Tabii ki işler benim hayal ettiğim gibi yürümüyordu. Bu, tuhaf ve üzücü bir durum olurdu. Ayrıca buradan kafama estiği an çıkmak şöyle dursun, canlı olarak çıkıp çıkmayacağıma nasıl karar vereceğimi de bilmiyordum. Bunu nasıl yapacağımı buluncaya kadar işi kadere, doktorlara ya da asansör ile merdiven arasında kalmış bir kişinin karar vermesine yardımcı olan her neyse ona bırakacaktım. Adam'a *ihtiyacım* vardı. Onu ve Kim'i son bir kez aradım ama orada değillerdi, bu yüzden merdivenlerden çıkıp yoğun bakım ünitesine geri döndüm.

Onları yoğun bakımın birkaç koridor uzağında buldum. Çaktırmadan malzeme odalarının kapılarını açmaya çalışıyorlardı. Sonunda kilitli olmayan bir kapı bulup hemen içeri süzıldüler. Karanlıkta ışığı yakmak için düğme aradılar ama aslında düğme kapının dışındaydı.

Kim duvar boyunca el yordamıyla yürürken Adam'a dönüp, "Bu tür şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım," dedi.

"Her filmin konusu gerçeğe dayanır."

"Sende hiç doktor tipi yok," dedi Kim.

"Ama hademe olabileceğimi düşünüyordum."

“Bir hademe yoğun bakım ünitesine neden girsin ki?” diye sordu Kim. Her zaman detaylara önem verirdi.

“Ampul değiştirmek için. Bilmiyorum. Her şey için olabilir.”

“Neden doğrudan ailesinin yanına gitmediğini hâlâ anlamıyorum,” dedi Kim, yine mantıklı olmaya çalışarak. “Büyükannesi ile büyükbabası Mia’nın yanına girmeni sağlayacaktır.”

Adam başını iki yana salladı. “Biliyor musun, hemşire güvenliği çağırmakla tehdit ettiğinde, ilk aklıma gelen düşünce, ona dönüp ‘Konuyu kapamak için Mia’nın ebeveynlerini çağıracağım’ demekti,” deyip derin bir nefes aldı. “Her defasında unutuyorum,” dedi kısık sesle.

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Kim.

“Her neyse,” dedi Adam ve ışığı yakabilmek için düğme aramaya devam etti. “Büyükannesi ve büyükbabasının yanına gidemem. Onların yüklerini ağırlaştıramam. Bu işi kendim halletmeliyim.”

Oysaki onların Adam’a seve seve yardım edeceklerinden emindim. Adam’la tanışmış ve onu çok sevmişlerdi. Noel’de, büyükannem ona hep akçaağaç pekmezi hazırlardı, çünkü Adam bir defasında ona bu pekmezi çok sevdiğini söylemişti.

Ama Adam’ın bazen bir şeyleri zor yoldan yapmayı tercih ettiğini de biliyordum. Büyük jestler yapmaya meraklı

biriydi. Tıpkı diğer flört edenler gibi beni normal bir yere götürmek yerine, yarı zamanlı çalıştığı pizza dağıtıcılığından kazandığı iki haftalık bahşışı biriktirip Yo-Yo Ma'nın konserine götürmesi gibi. Ya da suçüçeği olduğumda bir hafta boyunca her gün penceresimin önüne çiçek bırakması gibi.

Adam'ın o an yeni bir göreve yoğunlaştığını fark ettim. Aklında tam olarak ne olduğundan emin değildim ama planı ne olursa olsun ona minnettardım çünkü onu yine yoğun bakım servisindeki gibi aşırı duygusallıktan bayılmak üzere bir halde görmek istemiyordum. Onu daha önce bu halde birkaç kez görmüştüm, özellikle yeni bir şarkı yazarken ya da beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlarken –onunla kamp yapmak gibi– ne bir meteor ne de yoğun bakımdaki kız arkadaş onu fikrinden caydırabilirdi.

Bu kez Adam'ı harekete geçiren yoğun bakım ünitesinde yatan kız arkadaşıydı ve kitaplardaki ya da annemle izlediğimiz *Kaçak* filmindeki gibi en eski hastane numarasını yapacaktı. Ancak bu konuda endişelerim vardı. Kim'in de öyle.

“Hemşirenin seni tanıyabileceğini düşünmüyor musun?” diye sordu Kim. “Ona bağırdın.”

“Beni görmezse, tanıyamaz. Mia ve senin nasıl bu kadar yakın arkadaş olduğunuzu anladım. Bir çift şirret kadın.”

Adam, Bayan Schein'le hiç karşılaşmamıştı, bu yüzden Kim'e fazla endişeli olduğunu söylemenin kavga sebebi

olacağını bilmiyordu. Kim kaşlarını çattı ama tartışmadı. “Ne yaptığımızı görebilsek planın belki daha kolay işler,” dedi Kim ve çantasından annesinin ona on yaşındayken aldığı cep telefonunu çıkardı. Kim ona çocuk kontrolü diyordu; ekrandan çıkan ışık odayı az da olsa aydınlattı.

“İşte şimdi Mia’nın bahsettiği akıllı kız gibi davran-
dın,” dedi Adam ve ardından o da cep telefonunu çıkardı,
böylece oda daha çok aydınlandı.

Ancak bu mükemmel aydınlık, maalesef küçük odanın içindeki istenmeyen gerçeği ortaya çıkardı. İçeride sadece bir kova, bir çift yer bezi ve temizlik malzemeleri vardı, Adam’ın kılık değiştirmesini sağlayacak giysi türü bir şey yoktu. Eğer yapabilseydim, onlara hastanenin kilitli giysi odaları olduğunu söylerdim. Doktorlar, hemşireler giysilerini çıkartıp laboratuvar önlüklerini ya da ameliyat giysilerini orada giyiyorlardı. Bulundukları odadaysa yalnızca hastalara giydirdikleri utanç verici elbiseler vardı. Adam, muhtemelen onlardan birini giyip tekerlekli sandalyeye oturmayı ve koridorda refakatçisi olmaksızın dolaşan bir hasta kılığına girmeyi planlıyordu ama bu kılık onun yoğun bakım ünitesine girmesine yardımcı olamayacaktı.

“Kahretsin,” diye söylendi Adam.

“Ne yapabileceğimizi düşünmeye devam etmeliyiz,” dedi Kim birden canlanarak. “Burası neredeyse on katlı, mutlaka kıyafetlerin olduğu bir oda buluruz.”

Adam yere çöktü. “Hayır, haklıydın. Bu aptalca bir plandı. Daha iyi bir plan yapmalıyız.”

“Aşırı dozda uyuşturucu kullandığın için ya da buna benzer bir şey yüzünden acilen yoğun bakıma götürülebilirsin,” dedi Kim.

“Burası Portland. Eğer aşırı dozda uyuşturucu yüzünden hemen yoğun bakıma alınıyorsan, çok şanslısın demektir,” diye karşılık verdi Adam. “Hayır, dikkatlerini dağıtacak bir şey düşünüyordum. Tüm hemşirelerin panik içinde görev yerlerini terk edip kaçmasına neden olacak yangın alarmını çalıştırabiliriz.”

“Suların ve panik halindeki hemşirelerin Mia için iyi olacağını düşünüyor musun?” diye sordu Kim.

“Hayır, tam olarak değil ama onların yarım saniyelik şaşkınlığı benim içeri süzülmem için yeterli.”

“Seni gördükleri anda dışarı atarlar.”

“Umurumda bile değil,” dedi Adam. “Benim sadece bir saniyeye ihtiyacım var.”

“Neden? Yani bir saniyede ne yapabilirsin demek istiyorum?”

Adam bir süre sessiz kaldı. Grimsi yeşil ve kahverengiye çalan gözleri birden karardı. “Ona burada olduğumu gösterebilirim. Birinin hâlâ burada olduğunu kanıtlayabilirim.”

Kim ona başka soru sormadı. Sessizce oturdular, ikisi de ayrı düşünceler içindeydi ve bu bana Adam’la birlikte-liğimizi düşündürdü, sessiz ve ayrı ama beraber. Onların artık gerçekten dost olduğunu fark ettim. Ne olursa olsun, en azından bunu başarmıştım.

Beş dakika sonra Adam alnının ortasına vurdu.

“Tabii ya,” dedi.

“Ne?”

“Ortalığı karıştıracamız.”

“Hı?”

“Gel. Sana göstereyim.”

İlk kez çello çalmaya başladığım zaman, babam hâlâ grubunda bateri çalmaya devam ediyordu; Teddy doğmadan önceki son birkaç seneydi. Ama başından beri, yaptığı müziğin benimkinden çok farklı olduğunu biliyordum. Benim müziğim bireyseldi. Babam genellikle birkaç saat baterisine vurduktan sonra mutfağa gidip masanın üzerinde yeni şarkı sözleri yazar, sonra bunları notalara döküp gitarıyla çalardı ama her zaman, aslında şarkı sözlerinin çalarken yazıldığını söylüyordu. Bu bana hep ilginç gelmişti.

Ben çaldığım zaman, odamda tek başıma olur, kendimi dış ortamdaki tamamen soyutlardım. Üniversite öğrencilerinin bana ders verdiği zamanlarda bile genellikle tek başıma çalardım. Resital verdiğimde de sahnede yalnız olurdum, benim konserlerim hep soloydu: Ben, çellom ve seyirci. Ateşli hayran kitlesinin sahneye atladığı, izdihamdan kımıldanamayacak haldeki babamın konserlerine hiç benzemiyordu. Seyirci ile benim aramda daima bir duvar vardı. Ama bir süre sonra bundan sıkılmaya başlamıştım.

O yüzden sekizinci sınıfın ikinci döneminde çello çalmayı bırakmaya karar verdim. Planımı sessizce uygulayacaktım, öncelikle pratik çalışmalarımı kesecek, resital vermeyecektim. Sonbaharda liseye gittiğimde kimse benim bir çellist olduğumu bilmeyecekti. Belki yeni bir enstrüman çalabilirdim, akustik veya bas gitar ya da bateri. Zaten annem Teddy'yle çok meşguldü, derslerime devam edip etmediğimi fark etmezdi. Babamsa öğretmenliğe yeni başlamıştı, sınav kâğıtlarının içine gömülmüştü ve müfredat planı yapmakla meşguldü, hiç kimsenin çelloyu bıraktığının farkına varmayacağını düşünüyordum. Oysaki gerçek öyle değildi, çok geçmeden çellomdan ayrı kalamayacağımı, bunun sadece bir soluklanmadan ibaret olduğunu anlamıştım.

Kim olmasa gerçekten bırakabilirdim. Bir öğleden sonra okul çıkışı ona birlikte şehir merkezine gitmeyi teklif ettim.

Dolabını kilitlerken, “Bugün, senin provan yok mu?” diye sordu.

Coğrafya kitabımı arıyormuş gibi yapıp onun yüzüne bakmadan, “Bugün dersi asabilirim,” dedim.

“Mia’yla mı konuşuyorum? Önce resital vermiyorsun, şimdi de provadan kaçıyorsun. Neler oluyor?”

Parmaklarımı dolabımın üzerinde tıklattırken, “Bilmiyorum,” dedim. “Yeni bir enstrüman denemeyi düşünüyorum. Bateria olabilir mesela. Babamın eski baterisi bodrumda tozlanmış bir halde duruyor.”

“Ya tabii. Sen ve bateria. Çok şık olur,” dedi Kim gülerek.

“Ben ciddiylim.” Sanki akşam yemeğinde bir tabak sümüklü böcek yiyeceğimi söylemişim gibi şaşkınlıkla bana baktı. Bir süre sessiz kalıp sersemliği geçtikten sonra, “Çelloyu bırakamazsın,” dedi.

“Neden?”

Cevap verirken acı çekiyor gibi görünüyordu. “Bilmiyorum ama çellonun âdeta senin bir parçan olduğunu, onunla bir bütün oluşturduğunu düşünüyorum. Seni bacaklarının arasına sıkıştırdığın enstrümanın olmadan hayal edemiyorum.”

“Çok saçma. Okul bandosunda bile çalamıyorum. Çelloyu kimler çalıyor? Bir grup yaşlı insan. Bir kız için çok gereksiz bir enstrüman. Demode. Hem ben eğlenceye

de vakit ayırabilmek için daha fazla boş zamanım olsun istiyorum.”

“Ne tür bir eğlenceye?” diye sordu Kim kafa tutar gibi.

“Ee, bilirsin işte. Alışveriş falan. Seninle bir yerlere takılmak gibi...”

“Lütfen saçmalama,” dedi Kim. “Sen alışverişten nefret edersin. Benimle de zaten fazlasıyla takılıyorsun. Ama madem bugün provayı astın, sana bir şey göstermek istiyorum.” Elimden tutup beni zorla eve götürdü ve *Nirvana MTV Unplugged* CD’sini çıkarıp *Something in the Way*’ı çaldı.

“Dikkatli dinle,” dedi. “İki gitarist, bir baterist ve bir çellist var. Kadının adı Lori Goldston ve onun küçükken, tanıdığım başka bir kız gibi günde iki saat pratik yaptığına eminim çünkü bir orkestrada ya da Nirvana gibi bir grupta çalmak istiyorsan, yapman gereken şey bu. Ve kimsenin ona aptal dediğini sanmıyorum.”

CD’yi alıp eve gittim ve bir hafta boyunca defalarca dinledim, bu arada Kim’in söylediklerini düşündüm. Sonra da çellomu alıp pratik yaptım. Bu sefer, daha önceki çalışmalarımдан çok farklı olmuştu, müziğim meydan okuyordu, garip bir şekilde enerjik ve güçlüydü. Kim ertesi hafta bize akşam yemeğine geldiğinde, yemekten sonra ona *Something in the Way*’i çalmayı planlamıştım.

Ama yemek masasında Kim hiç beklemediğim bir şey yapıp, annem ve babama benim bir yaz kampına gitmem gerektiğini söyledi.

“Seninle Torah Kampı’na gelmem için dinimi değiştirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Bir müzik kampından söz ediyorum,” diyerek çantasından British Colombia Üniversitesi’ndeki Franklin Valley Konservatuarı’na ait bir broşür çıkardı. “*Gerçek* müzisyenler için,” dedi Kim. “Öncelikle onlara bir kaydını göndermelisin. Ben aradım. Son başvuru tarihi 1 Mayıs, yani hâlâ vaktin var.” Dönüp bana baktı, sanki ona kızmam için bana meydan okuyor gibi bakıyordu.

Kızmamıştım. Ama kalbim hızla atıyordu, sanki az önce Kim lotodan büyük bir ikramiye çıktığını aileme bildirmiş gibi heyecanlanmıştım. Ona baktım, bakışlarında sanki “kavga mı istiyorsun?” der gibi tatlı bir meydan okuma vardı. O an beni benden çok daha iyi anlayan bir arkadaşım olduğu için ona minnettar olmuştum. Babam bu kampa gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, para yüzünden gidemeyeceğimi bahane etmiştim ancak babam para konusunu dert etmememi söylemişti. Gerçekten gitmek istiyor muydum? Evet, istiyordum, hem de her şeyden çok.

Üç ay sonra, babam beni Vancouver Adası’nın ıssız bir köşesine kurulan kampa bıraktığında bunu istediğimden

çok da emin değildim. Ormanın içindeki ahşap kulübeleri ve kıyıya çekilmiş sandallarıyla, görünüşte tipik bir yaz kampıydı. Yaklaşık elli çocuk vardı ve her yıl görüştükleri için birbirlerini kucaklıyor, sevinçten çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Bense hiç kimseyi tanımıyordum. İlk altı saat boyunca, beni ahşap kulübüme götürüp ranzamı ve o gece ilk akşam yemeğinde rulo köfteye benzeyen şeyi tadacağım kafeteryayı gösteren kampın müdür yardımcısı dışında kimse benimle konuşmamıştı.

Akşam dışarıdaki gri ve kasvetli havaya bakıp ardından üzgün bir yüz ifadesiyle tabağıma gözlerimi dikmiştim. Daha ilk günden annemle babamı, Kim'i ve özellikle Teddy'yi özlemiştim. Şu an en meraklı çağındaydı, yeni şeyler öğrenmek istiyordu bu yüzden sürekli "Bu ne?" diye soruyor ve komik şeyler söylüyordu. Evden ayrılmadan bir gün önce "yüzde doksan susadım," demişti ve gülmekten az kalsın altıma yapacaktım. Ev özlemi duyunca, derin bir iç çekip tabağımdaki rulo köfteleri kenara itelemiştim.

"Üzülme, her gün yağmur yağmaz. Sadece güneşirı."

Dönüp sesin geldiği tarafa baktım. Afacan tipli, en fazla on yaşında bir çocuktı. Sarı saçları üç numara kesilmişti ve burnunun üzeri çil doluydu.

"Biliyorum," dedim. "Ben kuzeybatıdan geliyorum, gerçi sabah hava gayet güzeldi. Benim asıl keyfimi kaçırın rulo köfte."

Güldü. “Hep böyle kötüdür. Ama fıstık ezmesi ve reçel her zaman güzeldir,” diyerek, yarım düzine çocuğun sandviç yaptığı masayı işaret etti ve ardından, “Peter. Trombon. Ontario,” dedi. Anladığım kadarıyla bu, buraya özgü bir tanışma şekliydi.

“Ben de Mia. Çello. Oregon,” dedim.

Peter bana on üç yaşında olduğunu söyledi, burada ikinci yazıydı. Çocukların hemen hepsi on iki yaşında buraya başladıkları için birbirlerini tanıyorlardı; yarısı cazı yarısı klasik müziği seçmişti, küçük bir ekip söz konusuydu. İçlerinde benim dışımda iki çellist daha vardı, birisi çok zayıf ve uzun boylu, kızıl saçlı bir çocuktü, adı da Simondı. Peter ona el salladı.

Peter bizi Mia, Çello, Oregon ve Simon, Çello, Leicester şeklinde tanıştırdı. Böylece Leicester’in İngiltere’de bir şehir olduğunu öğrendim. Uluslararası bir grubun içindeydim. Tanışma faslının ardından Simon bana, “Konçerto yarışmasına katılacak mısın?” diye sordu.

“Sanmıyorum. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“Peki ya hepimizin bir orkestra eşliğinde final senfonisini sergilediğini biliyor musun?” diye sordu Peter.

Bu konuda çok az bilgim olmasına rağmen evet anlamında başımı salladım. Babam kamp faaliyetlerinin yazılı olduğu broşürü yüksek sesle okuduğunda şöyle bir

kulağıma çalındığını hatırlıyordum ama fazla dikkatimi çekmemişti, çünkü benim için önemli olan diğer klasik müzik müzisyenleriyle aynı kampa gidecek olmamdı.

“Bunun adı yaz sonu senfonisidir. Dünyanın her yerinden insanlar bu konseri izlemek için gelir. Oldukça büyük bir organizasyondur. Ve biz, genç müzisyenler kendimizce bir konser veririz,” diye açıkladı Simon. “Ayrıca profesyonel bir orkestra eşliğinde solo performans sergilemesi için kamptan bir müzisyen seçilir. Geçen yıl buna çok yaklaştım ama bir flütçüye şans güldü. Bu kez mezun olmadan önceki ilk ve son şansım. Daha önce telli enstrümanları çalanlardan birinin seçilmeyişinin nedeni üçlü grubumuzun üyelerinden Tracy’nin yeterince olaya asılmayışındandı. İyi çalmasına rağmen olaya gerektiğince ciddi bakmıyor. Ancak senin ciddi olduğunu duydum.”

Öyle miydin? Çelloyu neredeyse bırakacak kadar ciddiydim. “Nereden duydun?” diye sordum.

“Öğretmenler tüm başvuruları inceler, sonra da öğrenciler hakkındaki görüşleri havada uçuşur. Duyduğuma göre ses sınavının sonucu çok iyiymiş. Birinin doğrudan ikinci sınıfa kabul edilmesi sık rastlanır bir durum değil. O yüzden kendimi geliştirmek için seninle sıkı bir rekabete girmeyi umuyorum.”

“Hey, kıza bir şans ver,” dedi Peter. “Daha az önce köftenin tadına baktı.”

Simon yüzünü buruşturdu. “Pardon. Ama seçmeler hakkında birisine danışmak istersen, seninle küçük bir sohbet yapabiliriz,” deyip tatlı barına yöneldi.

“Simon’ı bağışla. Birkaç yıldır iyi bir çellistimiz yoktu, bu yüzden yeni bir kan karşısında heyecanlandı. Ses estiğine çok önem verir. Biraz gariptir ama İngiliz olduğu için bunu fark etmek biraz zor.”

“Ah, anlıyorum. Ama ne dedi öyle? Sanki onunla rekabet etmemi *istiyor*.”

“Tabii ki ister. Bu çok eğlenceli olur. Zaten hepimiz bu yüzden burada, yağmur ormanlarının ortasındaki bu kamptayız,” dedi dışarıyı göstererek. “Ve de bu olağanüstü mutfakta.” Peter bana baktı. “Sen de bu sebeple burada değil misin?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Şimdiye kadar çok fazla kişiyle çalmadım, en azından bu kadar ciddi kişilere.”

Peter kulağını kaşıdı. “Gerçekten mi? Oregon’dan geldiğini söylemiştin. Hiç Portland Çello Projesi’yle ilgili bir şey yaptın mı?”

“Ne?”

“Yenilikçi çellistlerin projesi. Çok ilgi çekici bir iş.”

“Ben Portland’da yaşamıyorum,” diye mırıldandım utanarak, Çello Projesi’yle ilgili bir şey *duymamıştım* bile.

“Peki kimlere çalışıyorsun?”

“Diğer insanlara. Daha çok üniversite öğrencileriyle.”

“Orkestrasız mı? Bir oda müziği topluluğu? Ya da bir dördlü?”

Başımı iki yana salladım, öğretmen öğrencilerimden birinin beni bir dördlüde çalmaya davet ettiği zamanı hatırlamıştım. Davetini geri çevirmiştim çünkü bana göre birinin tek başına çalması ile tamamen yabancı olduğu kişilerle çalması aynı şey değildi. Her zaman çellonun bireysel bir enstrüman olduğuna ve ancak solo olarak çalınabileceğine inanmıştım ama belki de yanılıyordum.

“Hımm. Peki nasıl iyi çalabiliyorsun?” diye sordu Peter. “Yanlış anlama, amacım ukalalık etmek değil, sadece öğrenmek istiyorum çünkü başkalarıyla çalarak kendini geliştirmez misin? Bu tıpkı tenis oynamaya benzer. Eğer bir profesyonelle oynarsan, yanlış vuruş yapmazsın ya da servis atışlarının hepsi yerine ulaşır ama bu işi daha önce hiç denememiş bir buz hokeycisiyle oynarsan bütün atışların filede kalır, sürekli vole yaparsın.”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim, dünyanın en sıkıcı insanı olduğumu düşünüyordum. “Tenis de oynamıyorum.”

Sonraki birkaç gün çok yoğun geçmişti. Neden sahilde kayık olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Oyun oynayacak zamanımız bile yoktu. Bu yüzden günler oldukça yorucu

geçiyordu. Altı buçukta kalkıyor, yedide kahvaltı ediyor, sabahleyin ve öğleden sonra üç saat kendimiz çalışıyor, akşam yemeğinden önce de orkestra provası yapıyorduk.

Daha önce birlikte en fazla beş kişiyle çalmıştım, o yüzden orkestrayla yaptığımız çalışmaların ilk birkaç günü benim için çok karışık geçmişti. Kampın müzik direktörü ve aynı zamanda orkestra şefi hepimizin sahnede nerede duracağını söylemişti ve ana hatlarıyla nasıl çalacağımızı anlatmıştı. Üçüncü gün Brahms'a ait bazı parçalar çalmıştık. İlk çalışımız felaketti. Enstrümanlar iyi akort edilmemişti, sanki çim biçme makinesine takılan kaya parçacıklarının çıkardığı sese benzer sesler çıkarıyorlardı. Orkestra şefi, "Felaket!" diye bağırmıştı. "Ninniye bile beceremiyorsanız nasıl olur da bu halinizle profesyonel bir orkestrada çalacağınızı düşünebilirsiniz? Şimdi tekrar!"

Yaklaşık bir hafta sonra giderek alışmıştım ve orkestranın bir parçası olmak hoşuma gitmeye başlamıştı. Çelloyu tamamen farklı bir boyutta dinlememi sağlamıştı, konser sırasında çellonun alçak sesinin viyolanın yüksek sesiyle uyumlu bir şekilde birleştiğini ve nefesli çalgıların alt yapısını oluşturduğunu öğrenmiştim. Öte yandan bir grupla çalmak insanı rahatlatmıyordu, hata yapmak büyük bir sorundu.

Elizabeth diye on yedi yaşındaki bir kemancının arkasında oturuyordum. Kamptaki en başarılı müzisyenlerden biriydi ve Toronto Kraliyet Müzik Akademisi'ne kabul edilmişti, aynı zamanda olağanüstü güzel bir vücuda sahipti, tıpkı bir

model gibiydi; uzun boyluydu, esmerdi ve çıkık elmacık kemikli çok güzel bir yüzü vardı. Eğer dikkatli olunmazsa, deneyim sahibi müzisyenlerin elinde olsa dahi, keman sesi feci bir şeye dönüşebilirdi. Ama Elizabeth onu pürüzsüz ve akıcı bir şekilde çalışıyordu. Onu dinleyip, kendini müzikte kaybetmesini izledikçe ben de öyle çalmak istiyordum. Hatta ondan daha iyi. Bunun nedeni *yalnızca* ondan daha iyi olmak istemem değildi, aynı zamanda onun seviyesinde çalmayı ona, gruba ve kendime borçlu hissediyordum.

Kampın sonuna yaklaştığımızda, geçen ilkbaharda beni çok zorlayan Hayden'in iki numaralı çello konçertosundan bir bölüm çalarken Simon, "Oldukça güzel," dedi. "Bunu yarışmada mı çalacaksın?"

Başımı evet anlamında salladım ve kendimi tutamayıp sıırıttım. Her akşam yemekten sonra ve her gece ışıklar sönene kadar Simon'la birlikte çalışıyorduk. Sonunda bu işi çello düellosuna dönüştürmüştük. *Daima* birbirimizle yarış halindeydik, böylece sürekli kimin daha iyi, daha hızlı ve ezbere çalabildiğini görebiliyorduk. Zor olduğu kadar da eğlenceliydi ve bu oyundan büyük zevk almamın nedeni, büyük olasılıkla Hayden'i iyi çaldığımı düşünmemdi.

"Ooo, bakıyorum birisi kendine çok güveniyor. Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun acaba?" diye takıldı Simon.

“Futbolda, kesinlikle,” diye güldüm. Simon bana sık sık ailesi tarafından kara listeye alındığını söylüyordu, bunun nedeni eşcinsel olması ve müzisyenliği seçmesi değildi; çok kötü futbol oynadığı içindi.

Bu sözümle onu kalbinden vurduğumu söylemiş, ardından bir kahkaha patlatmıştı. “Şu iri gövdeli hayvanın arkasına saklanmaktan vazgeçtiğin zaman ortaya bambaşka biri çıkıyor,” dedi çellomu göstererek. Başımı sallayarak onu onayladım. Simon gülümsedi. “Kendinle hemen bu kadar övünme, Mozart çalışımı bir duymalısın. Meleklerin şarkı söylemesi gibi...”

Yıl sonundaki solo konser için ikimiz de seçilmemiştik. Şanslı olan Elizabeth'di. Ama önümde daha dört yıl vardı, bir gün mutlaka solo konser verme şansını yakalayacaktım.

21:06

“Menajerim sinir krizine girmeden önce tam olarak yirmi dakikam var.” Brooke Vega'nın rahatsız edici tok sesi hastanenin sessiz lobisinde cınladı. Adam'ın planı buydu demek: Bikini'nin solisti, özgün müzik tanrıçası Brooke Vega. Bu gece kısa bir balon etek, siyah file çorap ve oldukça yüksek topuklu, siyah deri botlar giymişti, üzerinde

özellikle yırtılmış Shooting Star tişörtü vardı, omuzlarına sahte, koyu kırmızı bir kürk atmış ve gözüne siyah Jackie O gözlükleri takmıştı; hastanenin lobisinin orta yerinde tıpkı yanlışlıkla tavuk kümesine düşmüş devekuşu gibi duruyordu. Çevresi Shooting Star'ın kadrosundan Liz ve Sarah, akustik ve bas gitarıcı Mike ve Fitzzy dışında, şöyle bir göz aşinalığının olduğu birkaç Portland'lı serseri tarafından sarılmıştı. Morumsu kırmızı saçlarıyla ortalarında dururken, sanki o güneş, hayranları da onun etrafında dönüp duran gezegenler gibiydi. Adam ise ay gibi, bir kenarda durmuş çenesini ovuşturuyordu. Bu arada Kim'in şaşkın bir halde etrafına bakındığını gördüm, hastaneyi Marshlıların işgal ettiğini düşünüyor olmalıydı. Ya da belki Brooke Vega'ya bayıldığı için öyle bakıyordu. Aslında Adam da ona hayrandı. Benim dışımda tek ortak yönleri buydu sanırım.

Adam onun galaksisine girip, "Seni buradan on beş dakika içinde çıkaracağım," diye söz verdi Brooke'a.

Brooke ona doğru yürüdü. "Adam, bebeğim," diye seslendi. "Nasılsın?" Brooke ona sanki eski bir dostu gibi sarıldı. Oysaki onunla ilk kez orada karşılaştığını biliyordum, daha bir önceki gün Adam bana onunla tanışacağı için çok heyecanlı olduğunu söylemişti. Ama şimdi kız sanki ona en iyi arkadaşımı gibi davranıyordu. Adam'a sarıldığında lobideki herkesin büyük bir kıskançlıkla bu manzarayı

seyrettiğini gördüm, Brooke'un kendilerine sarılması için Adam'ın yerinde olmaya can attıklarını düşündüm.

Eğer bu manzarayı eski Mia olarak seyretseydim, acaba ben de kıskanır mıyım? Tabii eski Mia olsaydım, Brooke Vega bu hastanenin lobisinde, Adam'm beni görmesine yardım ediyor olmazdı.

"Tamam, çocuklar. Artık *rock and roll* zamanı. Adam, planın ne?" diye sordu Brooke.

"Plan *sensin*. Senin yoğun bakım bölümünde kargaşa çıkarmanı düşünüyordum."

Brooke dolgun dudaklarını yaladı. "Kargaşa yaratmak en sevdiğim işlerden biridir. Ne yapmamız gerekiyor? Çılgılık mı atalım? Striptiz mi yapalım? Gitar mı parçalayalım? Ah, gitarımı getirmedi. Kahretsin."

"Şarkı söyleyebilirsin," diye önerdi birisi.

"Eski bir Smiths şarkısı olan '*Girlfriend in a Coma* (Kız arkadaşım Komada)'yı söylemeye ne dersin?" dedi bir başkası.

Adam bu gerçeği bir kez daha fark edince birden bembeyaz oldu, Brooke'un kaşları sertçe yukarı kalktı. Herkes bir anda ciddileşti.

Kim hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Ee... Brook'un lobide dikkat dağıtması bir işimize yaramaz. Yukarı çıkmanız gerekiyor, belki biri Brooke Vega'nın burada olduğunu bağırabilir. Bu işe yarayabilir. Olmazsa Brooke şarkı söyler.

Tek istediğimiz iki tane meraklı servis hemşiresi ile o suratsız başhemşirenin odasından çıkıp buraya gelmesi. Kadın, yoğun bakım ünitesinden çıkıp bizimle başa çıkmaya çalışırken, Adam'ın içeri girdiğini fark edemeyecektir.”

Brooke, kırıışık siyah pantolon ve eski bir kazak giymiş olan Kim'i alkışladı ve gidip en iyi arkadaşımın boynuna kollarını doladı. “Planın harika. Hadi, motor diyelim çocuklar.”

Geride durup onların lobiden geçişlerini izledim. Bağırışları ve ağır botlarından çıkan korkunç gürültü ortalığa hâkim oldu, sessiz hastanenin içinde aniden bir canlanma yaşanmıştı. Bir keresinde seyrettiğim bir televizyon programında huzurevine getirilen kedi ve köpeklerin, ölüm döşeğindeki yaşlı hastalara moral olduğunu hatırladım. Belki tüm hastanelerde gürültü çıkaran bir grup olmalıydı, durumu kötü olan hastaların hepsi hayata dönerdi.

Hepsinin sığabilmesi için boş asansör gelmesini bekliyorlardı. Adam yoğun bakım ünitesinden içeri girdiğinde, bedenimin yanında olmak istiyordum, onun dokunuşlarını hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum. Onlar asansörün önünde beklerken merdivenlerden yukarı çıktım.

İki saatten fazla süredir orada değildim; çok şey değişmişti. Boş yataklardan birine bir hasta getirilmişti; orta yaşlı bir adamdı, yüzü sürrealist tablolaradaki figürleri andırıyordu. Bir yarısı normaldi, hatta yakışıklı bile denebilirdi, diğer

yarısıysa kan içindeydi, sanki birisi dövmüş gibi yarılmış ve dikiş atılmıştı. Belki de kurşun isabet etmişti. Bu çevrede çok sayıda avlanma kazası oluyordu. Bandajlar içinde olan ve kadın mı yoksa erkek mi olduğunu göremediğim diğer hasta gitmişti. Onun yerine boynu alçıya alınmış bir kadın getirilmişti.

Bana gelince, artık solunum cihazı olmadan nefes alıp verebiliyordum. Sağlık çalışanının büyükannem ve büyükbabama ve Diane teyzeye bunun çok olumlu bir gelişme olduğunu söylediğini hatırladım. Fakat hâlâ fiziksel olarak bir şey hissetmiyordum. O sabah arabada Beethoven'm üç numaralı çello sonatını dinlediğimden beri hiçbir şey hissetmemiştim. Artık kendi kendime nefes alıp verebildiğim için, sürekli bip sesleri çıkaran makineler benden biraz da olsa uzaklaştırılmıştı ve hemşirelerin kontrol amaçlı ziyaretleri de nispeten azalmıştı. Güzel tırnaklı hemşire Ramirez, arada sırada bana bakıyor ama genelde yeni gelen yarım yüzlü adamla ilgileniyordu.

Yoğun bakım ünitesinin otomatik kapılarının dışından birisinin, "Tanrım! Bu Brook Vega değil mi?" diye bağırdığını duydum. Adam'ın arkadaşlarının daha önce küfür etmeden konuştuklarını duymamıştım. Hastanede oldukları için konuşmalarına dikkat ediyor olmalılardı.

"Bikini'nin solisti Brooke Vega mı? *Spin* dergisinin geçen ayki sayısının kapağında resmi olan Brooke Vega? Bu hastanede?" Bu defa konuşan Kim'di. Sesi altı yaşındaki

çocuğun yemeklerle ilgili bir piyeste; *Bir günde beş porsiyon meyve ve sebze mi yemelisin yani?* şeklindeki yiyecek gruplarından söz eden bir repliği okur gibiydi.

“Evet, ta kendisi,” dedi Brooke sert sesiyle. “Portland’li-lere yardım için küçük bir konser vermeye geldim.”

Muhtemelen pop kanalları dinleyen ya da MTV izleyen birkaç genç hemşire Bikini grubunu tanıyordu, diğerlerine meraklı gözlerle bakıp birbirleriyle fısıldaştıklarını duydum, onun gerçekten Brooke olup olmadığını görmek için heyecan içinde olmalılardı ya da belki rutin yaşamın dışına çıktıkları için mutlulardı.

“Evet. Doğru. Buraya uğrayıp bir şarkı söylemeyi düşündüm. Şimdi sizlere favori şarkılarımdan birini söyleyeceğim. Adı *Eraser*,” dedi Brooke. “Gençler, biriniz bana eşlik eder mi?”

“Bunun için bagete benzer bir şeye ihtiyacım var,” diye cevap verdi Liz. “Biri bana kalem verebilir mi?”

Yoğun bakım ünitesindeki hemşire ve hasta bakıcılar merakla kapıya doğru ilerlediler. Film izliyor gibiydim. Yatağımın yanında dururken, gözlerimi yoğun bakım odasının çift kanatlı kapısından ayırmıyordum, birden açılmasını ve Adam’la birlikte diğerlerinin içeri girmesini bekliyordum. Umutla bekleyişin heyecanı ve dayanılmaz tedirginliği içindeyim. Ama Adam bana dokunduğunda sakinleşeceğimi düşünüyordum, derin uyku içindeyken

ensemî okşadığını hissetmeyi ya da buz gibi ellerimi sıcak avuçlarının içine almasını hayal ediyordum, o an eriyip tamamen yok olabilirdim.

Yaşlı ve suratsız başhemşire odasından telaşla çıkıp, “Neler oluyor?” diye sordu. Bir anda kattaki hemşirelerin hepsi dönüp ona baktı, hiçbirî Brooke’a bakmıyordu. Kimse ona dışarıda ünlü bir pop yıldızının olduğunu söylemedi. Gerginliğim, hayal kırıklığına dönüştü. Kapı açılmayacaktı.

Kapıların gerisinde Brooke’un, şarkısına başladığını duydum, enstrümansız söylemesine rağmen sesi çok güzeldi.

“Biri *hemen* güvenliği çağırın,” diye bağırdı başhemşire.

“Adam, içeri girmenin tam zamanı,” dedi Liz. “Ya şimdi ya asla. Biz sana destek vereceğiz.”

“Hadi git!” diye bağırdı Kim. “Biz seni kollarız.”

Kapılar açıldı ve içeriye bir düzine *punk*’çı girdi: Adam, Liz, Fitzy ve daha tanımadığım birçok kişinin ardından da Kim. Dışarıda Brooke hâlâ şarkı söylüyordu, sanki Portland’da konser vereceği yer orasıymış gibi.

Adam ve Kim kapıdan içeri girerken kendilerinden emin hatta mutlu görünüyorlardı. Onların enerjisine, güçlerine hayran oldum. Tıpkı Teddy T-ball oynarken yaptığım gibi aşağı yukarı zıplamayı, tezahürat yapmak istiyordum. Buna inanmak çok güçtü ama Kim ve Adam’ı öyle izlemek çok hoşuma gitmişti.

“Nerede o?” diye bağırdı Adam. “Mia nerede?”

“Köşede, malzeme dolabının yanındaki yatakta!” diye cevap verdi birisi. Onun hemşire Ramirez olduğunu anlamam bir dakikamı almıştı.

“Güvenlik! Yakalayın onu! Yakalayın!” Suratsız baş-hemşire çığlık çığlığa bağıırıyordu, Adam’ı diğer çocukların arasında görmüştü; yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Hastanenin iki güvenlik elemanı ve iki hademe koşarak içeri girdi. Bir tanesi Fitzzy’e engel olmaya çalışıp onu çıkışa doğru iterken, diğeri, “Dostum, bu Brooke Vega değil mi?” diye sordu.

“Sanırım,” diye yanıtladı adam, Sarah’ı da dışarı iterken.

Kim beni buldu. “Adam, burada!” diye bağırdı. “*Burada*,” diye tekrarladı, bu kez mırıldanarak.

Adam onu duydu; hemşireleri bertaraf edip yanıma gelmeye çabalıyordu. Sonra yatağın ayak ucuna geldi, elini uzatıp bana dokunmak üzereydi. Birden Yo-Yo Ma konseri dönüşünde ilk kez öpüşmemiz aklıma geldi. Öpüşünceye dek, dudaklarını dudaklarımın üzerinde ne kadar istediğimi fark edememiştim. O anda da aslında dokunuşuna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Neredeyse dokunacaktı. Ama bir anda benden uzaklaştı. İki koruma onu omuzlarından tutup çekti. Aynı korumalardan bir tanesi Kim’i dirseğinden yakalayıp dışarı çıkardı. Kim onlara karşı koymadı.

Brooke şarkı söylemeye devam ediyordu. Adam'ı görünce birden durdu ve "Üzgünüm, tatlım," dedi. "Konserimi kaçırmamak için gitmek zorundayım. Yoksa tutuklanacağım." Ve bunun ardından hastanenin kapısına yöneldi, iki tane hasta bakıcı imza almak için peşinden koşturdu.

"Polisi çağırın," diye bağırdı yaşlı hemşire. "O adamı tutuklayın."

"Onu güvenliğe alacağız. Protokol gereği," dedi korumalardan biri.

"Tutuklama yetkimiz yok," diye ekledi diğeri.

"O halde onu derhal buradan çıkarın." Delirmiş gibi bağırarak çevresine bakındı. "Bayan Ramirez, bu sokak seraserilerini cesaretlendiren siz değilsinizdir umarım."

"Tabii ki hayır. Ben malzeme odasıındaydım. Hatta bu yüzden bütün şamatayı kaçırdım," diye yanıtladı. İyi bir yalancı olduğu, renk vermemesinden anlaşılıyordu.

Yaşlı hemşire ellerini çırttı. "Pekâlâ. Gösteri bitti. Herkes işinin başına."

Asansörlere doğru götürülen Adam ile Kim'i takip ettim. Onlarla birlikte asansöre bindim. Kim serseme dönmüştü. Adam'ın dudakları gerilmiş, düz bir çizgi halini almıştı. Ağlamak üzere mi olduğunu, yoksa onu tutmaya çalışan korumalara saldırmayı mı planladığını bilmiyordum. Onun güvenliği açısından ilk olasılığın, benim açım dansa ikinci olasılığın gerçekleşmesini istiyordum.

Aşağı iner inmez korumalar Adam ve Kim'i iteleyip yaka paça karanlık koridorun sonundaki güvenlik ofislerine yönelttiler. Işığı yanan bir ofise gireceklerdi ki biri Adam'a seslendi.

"Adam. Dur. Bu sen misin?"

"Willow?" diye bağırdı Adam.

"Willow mu?" diye mırıldandı Kim.

"Pardon, onları nereye götürüyorsunuz acaba öğrenebilir miyim?" diye bağırdı Willow onlara doğru koşarken.

"Özür dilerim ama bu ikisi kuralları çiğneyip yoğun bakım ünitesine zorla girmeye çalıştı," diye açıkladı korumalardan biri.

"Çünkü içeri girmemize izin vermediler," diye söylendi Kim bitkin bir halde.

Willow yanlarına geldi. Üzerinde hâlâ hemşire giysileri vardı, bu çok tuhaftı, çünkü görevi biter bitmez "ortopedik üniforma" olarak adlandırdığı giysisini hemen üzerinden çıkartırdı. Her zaman bakımlı olan uzun bukleli kahverengi saçları, sanki son birkaç haftadır yıkamayı unutmuş gibi cansızdı ve yağlanmıştı. Normalde kırmızı birer elma gibi duran yanaklarında da renk yoktu. "Affedersiniz, ben Cedar Creek'in kadrolu hemşiresiyim. Ama stajımı burada yaptım, o yüzden isterseniz şimdi buradan çıkıp doğruca Richard Caruthers'ın yanına gidip bunu halledebiliriz."

“O kim?” diye sordu korumalardan biri.

“Halkla İlişkiler Müdürü,” diye yanıtladı diğeri. Ardından Willow’a dönüp, “Kendisi şu an burada yok. Çalışma saatleri değil,” dedi.

“Tamam o halde, bende ev numarası var,” dedi Willow, onlara silah çeker gibi cep telefonunu çıkarırken. “Eğer onu hemen şimdi arayıp durumu kritik olan kız arkadaşını ziyaret etmek isteyen bir gence hastanesinin nasıl muamele ettiğini anlatsam, sanırım bundan haberi olduğu için çok memnun olacaktır. Biliyorsunuz ki müdür hasta yakınlarına yararlı olabilmek kadar şefkate ve insan sevgisine de önem verir ve bu tip bir muamelenin sevgiyle uzaktan yakından ilgisi olmadığını size hatırlatmak isterim.”

“Biz sadece görevimizi yapıyoruz, bayan. Bize verilen talimat böyle.”

“İsterseniz ikinizin de başını beladan kurtarıp bundan sonrasıyla ben ilgilenebilirim. Hastanın ailesi üst katta. Bu ikisinin onlara katılmasını bekliyorlar. Eğer bir sorun yaşayacak olursanız, Bay Caruthers’a benimle bağlantı kurmasını söyleyebilirsiniz.” Çantasından bir kart çıkarıp onlara uzattı. Korumalardan biri kartı eline alıp baktıktan sonra diğerine verdi, o da karta uzun uzun bakıp omuz silkti.

“Böylece biz de kâğıt işinden kurtuluruz,” dedi. Ardından hırpalanmış giysileriyle korkuluk gibi duran Adam’ı bıraktı. “Üzgünüm, genç adam,” deyip omzunu sıvazladı.

“Umarım kız arkadaşın iyidir,” diye mırıldandı diğeri. Ardından ikisi de yiyecek makinelerine doğru ilerledi.

Kim, Willow’la sadece iki kez karşılaşmasına rağmen, birden onun kollarına atılıp yüzünü ensesine gömdü ve “Teşekkürler!” diye mırıldandı.

Willow onun sırtını sıvazladı. Gözlerini silip gülümsedi. “Ne yaptığınızı sanıyordunuz?”

“Mia’yı görmek istiyorum,” dedi Adam.

Willow dönüp Adam’a baktı ve derin bir iç geçirdikten sonra Adam’ın yanağına dokundu. “Tabii istersin,” dedi elinin tersiyle gözlerini kurularken.

“İyi misiniz?” diye sordu Kim endişeyle.

Willow onun bu sorusunu duymazdan geldi. “Sizi Mia’nın yanma sokmanın bir yolunu bulalım.”

Adam bunu duyunca canlandı. “Bunu gerçekten yapabilir misiniz? Yaşlı hemşire resmen bana takmış durumda.”

“Eğer tahmin ettiğim hemşireden bahsediyorsan sana takmasının bir önemi yok çünkü bu iş onun kararına bağlı değil. Önce Mia’nın büyükannesi ile büyükbabasının durumlarına bir bakalım, sonra burada acil durumlarda kuralları ihlal etmekten sorumlu olan kişiyi bulup seni Mia’yla görüştüreyim. Şu an sana çok ihtiyacı var. Her zamankinden çok.”

Adam, Willow'u öyle bir kucakladı ki kadının ayakları yerden kesildi.

Willow yine birini kurtarmıştı, tıpkı bir zamanlar sürekli sarhoş dolaşan serseri ve aynı zamanda babamın müzik grubundan en iyi arkadaşı Henry'yi kurtardığı gibi. O ve Willow flört etmeye başlayalı birkaç hafta olduğunda, Willow ona alkolü bırakıp düzgün bir hayat yaşamasını, aksi halde ondan ayrılacağını söylemiş. Babam, Henry'ye o güne kadar çok sayıda kızın bir an önce hayatına çeki düzen vermesi konusunda ültimatom çektiğini ve o kızların terk edildikleri için gözyaşı döktüklerini söylemişti. Ama Willow onlar gibi olmamıştı, diş fırçasını paketleyip çantasına koyduktan sonra Henry'ye artık büyümesini söyleyerek onu terk ederken bu kez ağlayan Henry olmuş. Sonra gözyaşlarını silmiş, büyümüş, güçlenmiş ve tek eşliliği öğrenmiş. Aradan sekiz yıl geçti, hâlâ birlikteydiler ve bebekleri vardı. Willow çok güçlü bir kadındı. Henry'yle birlikte olmasının arından annemin en iyi arkadaşı olmasının nedeni de buydu; sert biri olmasının yanı sıra, aynı zamanda çok da şefkatli ve feministti. Ve aslında Ramones'dan nefret edip beyzbolu çok sıkıcı bulmasına rağmen –babam Ramones hayranıydı ve beyzbol onun için âdeta bir dindi– babamın da en sevdiği insanlardan biriydi.

Ve o anda Willow oradaydı. Hemşire Willow. Hayır cevap olarak kabul etmeyen hemşire Willow. O, Adam'ın

beni görmesini sağlayacaktı. Her şeyi halledecekti. *Yaşasın!* Bağırarak istiyordum. *Willow iyi ki yanımızdaydı!*

Willow'un orada olmasına sevinirken, asıl geliş nedenini fark etmem birkaç dakikamı aldı. Ve anladığımda elektrik çarpmışa döndüm.

Willow oradaydı. Ve eğer o oradaysa, eğer *benim olduğum* hastanedeysen, bu, *kendi* hastanesinde olması için hiçbir sebebi kalmadığı anlamına geliyordu. Willow'u çok iyi tanıyordum ve onu orada yalnız bırakmayacağını biliyordum. Ben burada olsam da, o orada onunla birlikte kalırdı. Onun hastasıydı. Öncelikliydi.

Büyükannem ve büyükbabamın Portland'da benimle birlikte olmalarını düşündüm. Ve bekleme odasında annem, babam ve Teddy'den hiç söz etmeden, sadece benimle ilgili konuştuklarını. Willow'un mutsuz yüz ifadesini ve Adam'a söylediklerini düşündüm. Benim ona ihtiyacım olduğunu söylemişti. Her zamankinden çok.

Artık gerçeği biliyordum. Teddy de ölmüştü.

Noel'den üç gün önce annemin doğum sancıları tutmuştu ama buna rağmen alışverişe gitmekte ısrar ediyordu.

“Yatıp dinlenmen veya bir an önce doğum kliniğine falan gitmen gerekmiyor mu?” diye sordum.

Annem o sırada çektiği sancı nedeniyle yüzünü buruşturdu. “Yok. Sancılar kötü değil, hâlâ yirmi dakikada bir oluyor. Sana hamile kaldığımda da aynısını yaşamıştım ama bütün evi tepeden turnağa temizledikten sonra doğumhaneye gitmiştim.”

“Haklısın, ne de olsa doğum yapmak önemsiz bir iş,” diye takıldım.

“Çok zekisin, bunu biliyorsun değil mi?” diye güldü annem. Birkaç kez derin nefes alıp verdikten sonra, “Haydi elimizi çabuk tutalım. Hemen otobüse atlayıp alışveriş merkezine gidelim. Çünkü araba kullanacak durumda değilim,” dedi.

“Babamı çağırmanız gerekmiyor mu?”

Annem güldü. “Lütfen, *bu bebeği* doğuracak olmak zaten benim için yeterince büyük bir sıkıntı. Bir de onunla uğraşacak halim yok. Doğurmadan önce onu ararım. Yanımda senin olmanı tercih ederim.”

Böylece annemle birlikte alışveriş merkezine gidip dolaşmaya başladık ama iki dakikada bir duruyorduk çünkü bir yere oturup dinlenmesi ve derin nefes alması gerekiyordu, o sırada bileğimi tutup öyle bir sıkıyordu ki tenimin üzerinde kırmızı lekeler oluşuyordu. Yine de eğlenceli bir sabahtı. Büyükannem ve büyükbabamın he-

diyelerini almıştık, üzerine melek motifi işlenmiş bir kazak ve Abraham Lincoln'le ilgili bir kitap, bebek için birkaç oyuncak ve bana da yağmurda giymem için bir çift renkli lastik çizme. Genelde alışveriş için indirimi beklerdik ama annem bu yıl çok meşgul olacağımızı, bebek bezi değiştirmekten alışverişe vakit ayıramayacağımızı söylemişti. “Şimdi ucuzu düşünmenin sırası değil. Ah, lanet olsun. Affedersin, Mia. Hadi gidip turta yiyelim.”

Marie Callender'a gittik. Annem kendisi için bir dilim bal kabaklı ve muz kremalı pasta, bana da yaban mersinlisinden sipariş etmişti. Bitirdiğinde tabağı önünden itti ve bana dönüp artık doğumhaneye gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Doğumda annemin yanında olup olmayacağımı daha önce hiç konuşmamıştık. Henüz daha her yere annem ve babamla birlikte gidecek yaşıyordum, o yüzden yine öyle olacağını tahmin ediyordum. Endişeden deliye dönmüş babamla doktor muayenehanesine hiç benzemeyen doğumhanede buluştuk. Bir evin giriş katıydı, içeride yan yana sıralanmış yataklar ve küvetler vardı, tıbbi malzemeler steril bir şekilde koruma altına alınmıştı. Hippi gibi bir ebe, annemi içeri alırken babam benim de gelmek isteyip istemediğimi sordu. O sırada annemin küfürlü çılgınlıklarını duyuyordum.

“İstersen seni alması için büyükanneni çağırabilirim,” dedi babam, annemin acı dolu bağırıslarını duydukça yüzünü buruşturarak. “Bu iş biraz zaman alabilir.”

Başımı iki yana salladım. Annemin bana ihtiyacı vardı. Bunu bana söylemişti. Çiçek desenli minderleri olan koltuklardan birine oturup elime bir dergi aldım, kapağında kabak kafalı yeni doğmuş bebek resmi vardı. Babam, annemin yanma gitti.

“Müzik! Tanrı’nın belaları! Müzik!” diye bağıırıyordu annem çığlık çığlığa.

“Harika bir Enya CD’si var. Oldukça yatıştırıcı,” dedi ebe.

“Enya’yı sikter et!” diye bağıırdı annem. “Melvins. Earth. Şimdi!”

“Bende var,” dedi babam. Ve CD’yi son ses çalmaya başladı, gitarın ağırlıkta olduğu duyduğum en sert müzikti. Babamın normalde dinlediği hızlı tempolu müzikler bunun yanında arpla çalınıyormuş gibi kalıyordu. Ama bu müzik annemin kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Müziğin sert ritmi eşliğinde küfür edip bağıırmaya başladı. Köşede sessizce oturuyordum. Arada benim ismimi bağıırdığında yerimden sıçırıyordum. Bir ara bana baktığını gördüm, yüzü terden sırılsıklam olmuştu. *Korkma*, diye fısıldadı. *Kadınlar en şiddetli acıları bile kaldırabilecek güçtedirler. Bir gün bunu anlayacaksın.* Ardından yine küfür etmeye başladı.

Televizyonda gösterilen doğumları izlemiştim, kadınlar genellikle doğum sırasında çığlık çığlığa bağırıyor, bazen küfür ediyorlardı ve bunların çoğu sansürleniyordu ama olay yarım saatten fazla sürmüyordu. Üç saat sonra bile annem ve Melvins hâlâ canhıraş bir halde çığlık atıyorlardı. Doğumevinin içi neredeyse kırk dereceydi.

Henry de gelmişti. İçeri girip gürültüyü duyduğunda, birden duraksadı. Çocuk sahibi olmanın onu ürküttüğünü biliyordum. Annem ile babamı bir keresinde bu konuda konuşurlarken duymuştum, Henry'nin hâlâ büyümeyi reddettiğini söylüyorlardı. Henry, ben doğduğumda şaşkına dönmüş ve şimdi de ne cesaretle ikinci bir çocuğu yaptıklarını çok merak eder gibi bir hali vardı. Ailem, Willow ile Henry'nin barışmalarına sevinmişti. "Sonunda Henry'nin hayatına bir yetişkin girdi," demişti annem.

Henry bana hayretle baktı, yüzü solgun ve terliydi. "Aman Tanrım, Mee, bütün bu sesleri duyman mı gerekiyor? *Benim* bunları duymam mı gerekiyor?"

Omuz silktim. Henry yanıma oturdu. "Aslında biraz nezleyim ama baban beni arayıp buraya yiyecek bir şeyler getirmemi söylediği için kalkıp geldim," dedi. Taco Bell'den alınmış torbadan soğan kokusu geliyordu. Annem yine inledi. "Benim gitmem gerek. Burada kalıp mikrop bulaştırmayayım."

O sırada annem o kadar yüksek sesle bağırdı ki Henry oturduğu koltuktan sıçradı. “Hâlâ burada kalmak istediğinden emin misin? Bize gelebilirsin. Willow da orada, beni bakıma aldı, iyileştirmeye çalışıyor.” Ondan söz ederken sırıtiyordu. “Sana da bakabilir.” Gitmek üzere ayağa kalktı.

“Hayır. Ben iyiyim. Annemin bana ihtiyacı var. Çünkü babam aşırı heyecandan böyle şeyleri kaldıramıyor.”

“Kustu mu?” diye sordu Henry ve tekrar oturdu. Bir kahkaha patlattım ama Henry’nin ifadesi gayet ciddi idi.

“Senin doğumun sırasında kusmuştu, neredeyse yere düşüp bayılacaktı. Gerçi bu yüzden onu suçlayamam ama bizim iyi giyinen adamımızın hali o gün gerçekten içler acısıydı, doktorlar onun bu durumuna daha fazla dayanamayacaklarını söyleyip babanı dışarı atmak istemişlerdi... Sonunda annene eğer yarım saat içinde de doğum yapmazsa, bunu yapacaklarını söylediler. Bunun üzerine annen son bir kez büyük bir güç sarf edip ıkınarak beş dakika sonra seni dünyaya getirdi.” Henry gülümseyerek arkasına yaslandı. “Böylece hikâye son buldu. Ama sen doğduktan hemen sonra baban bebek gibi ağladı.”

“Bunu duymuştum.”

“Neyi duymuştun?” diye sordu nefes nefese kalmış olan babam. Henry’nin getirdiği kese kâğıdını kapar gibi aldı. “Taco Bell mi aldın, Henry?”

“Şampiyonların yemeği.”

“Harika. Açlıktan ölüyorum. İçeride işler karışık. Güç toplamam gerek.”

Henry bana göz kırptı. Babam kese kâğıdının içinden Meksika usulü tavuklu dürümü çıkarıp bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Tam dürümünün paketini açmaya başladığında annem yine inlemeye başladı ve ebeye hazır olduğunu bağırdı.

Kapıdan başını bize uzatan ebe, “Sanırım artık sona yaklaşıyoruz, bu yüzden isterseniz akşam yemeğinizi sonraya saklayın,” dedi. “Hadi gelin.”

Henry ön kapıya koştu. Ben de babamın peşinden içeri girdim; annem ter içinde kalmıştı. “Yakından izlemek ister misiniz?” diye sordu ebe ama babamın birden beti benzi attı.

“Burada kalsam daha iyi olacak,” deyip annemin elini tuttu ama annem saldırgan bir tavırla babamın elini itti.

Kimse bana izlemek isteyip istemediğimi sormadı ama ben doğruca gidip ebenin yanında durdum. İtiraf edeyim, iğrenç bir manzaraydı; her yer kan içindeydi. Daha önce annemi hiç böyle görmemiştim. Ama garip bir şekilde orada durmamın normal olduğunu hissediyordum. Ebe anneme bebeği itmesi gerektiğini söylüyordu, annem de onun söylediğini yapmaya çalışıyordu. “Hadi çık bebek, çık bebek, çık bebek,” diye bir melodi tutturdum. “Çıkmak üzere!” diye bağırdı neşeye. O sırada perişan haldeki annemin ebeye vurmak ister gibi bir hali vardı.

Teddy yavaşça dışarı çıkmaya başladığında önce başı göründü, yüzü tavana dönüktü, o yüzden ilk gördüğü kişi ben olmuştum. Televizyonda gördüğüm bebekler gibi yaygara koparmamıştı. Oldukça sakindi. Gözlerini açmış doğrudan bana bakıyordu. Ebe onu dışarı çektiğinde, bana bakmaya devam ediyordu. “Erkek!” diye bağırdı. Ardından onu annemin karnına yatırıp, “Göbek bağını siz kesmek ister misiniz?” diye sordu babama. Eliyle hayır anlamında işaret eden babam kusacak gibi görünüyordu.

“Ben yapabilirim,” dedim ebeyle.

Ebe kordonu tutup bana nereden keseceğimi söyledi. Teddy sessizce yatıyordu, gri mavi gözlerini kocaman açmış, bana bakmaya devam ediyordu.

Annem hep Teddy’nin ilk gördüğü kişinin ben olduğum ve göbek bağını ben kestiğim için bir yerde benim, annesi olduğumu düşündüğünü söylüyordu. “Kaz yavruları gibi,” diyerek takılıyordu. “Zooğu anneleri sanıyorlarmış çünkü doğar doğmaz ilk gördükleri kişi oymuş.”

Annem abartıyordu. Teddy onun annesi olduğumu düşünmüyordu ama onun için sadece benim yaptığım şeyler vardı. Bebekken her gece ağlayıp vızıldadığı dönemde onu ninni çalarak sakinleştiren kişi ben oluyordum. Harry Potter hayranı olduğunda her gece uyumadan önce ona bir bölüm okuyordum. Dizi ya da başı yaralandığında ancak onun yaralarının üzerine sihirli bir öpücük kon-

durduğumda ağlamayı kesiyor ve mucizevi şekilde birden iyileştiğini söylüyordu.

Ama bu kez ne yazık ki sihirli öpücüklerimle ona yardım edemiyordum. O an onu öpmek için her şeyimi verirdim.

22:40

Koştum.

Adam'ı, Kim'i, Willow'u lobide bırakıp hastanenin içine doğru hızla ilerledim. Oraya gelinceye kadar aradığım yerin pediatri bölümü olduğunu farkına bile varmamıştım. Ertesi gün bademcik ameliyatı olacak dört yaşındaki küçük çocukların endişeyle uyudukları odaları, benden daha fazla tüpe bağlanmış küçücük bebeklerin olduğu yeni doğan yoğun bakım ünitesini, kanser hastalarının uyuduğu, renkli duvar kâğıtları ve balonlarla süslenmiş çocuk onkolojisini geçtim. Orada olmadığını bilmeme rağmen onu arıyordum. Bakmak zorundaydım.

Teddy'nin yüzünü, sarı bukleli saçlarını düşündüm. Bebekliğinde yaptığım gibi yüzümü buklelerinin arasına gömüp onları koklamak istiyordum. Tıpkı T-ball oyunlarında babam çok bağırdığında yaptığı gibi bana da, "Beni utandırıyorsun," diyeceği günleri bekliyordum. Ama hiç

böyle bir şey söylememişti. Saçlarıyla oynamama izin veriyordu. O güne dek. Artık böyle bir şey olmayacaktı.

Onun saçlarını son bir kez kokladığımı hayal ettim, bunu ağlamadan yapabileceğimi düşünemiyordum bile. Gözyaşlarım sarı buklelerinden süzülürdü.

Teddy hiç T-ball'dan beyzbola geçemeyecek, bıyık bırakamayacak, dövüşemeyecek, geyik avlayamayacak ya da bir kızı öpemeyecekti; sevişemeyecekti veya birine âşık olup evlenip kendisi gibi sarı bukleli saçlı çocukları olamayacaktı. Ondan sadece on yaş büyüktüm ama ondan çok fazla şey yaşamıştım. Bu haksızlıktı. Eğer sadece birimizin geride kalması ve diğerinden daha fazla yaşama şansı yakalaması söz konusuysa bu Teddy olmalıydı.

Vahşi bir hayvan gibi koridorda koşturdum. *Teddy?* diye seslendim. *Neredesin? Bana geri dön!*

Ama gelmeyecekti. Ona seslenmemin işe yaramayacağını biliyordum. Pes edip yoğun bakım ünitesine geri döndüm. Çift kanatlı kapıyı kırmak istiyordum. Hemşirelerin durduğu yere vurmak istiyordum. Gitmek istiyordum. Orada olmak istemiyordum. Bu şekilde, yaşamak ile yaşamamak arasında bir yerde olmayı, neler olduğunu görmeme, her şeyin farkına varmama rağmen, gerçek anlamda hissedemeden yaşamayı istemiyordum. Boğazım acıyınca kadar bağırıp çığlık atamıyor, ellerim kanaymıncaya kadar yumruğumla bir camı kıramıyor ya da kafatasım acıdan

sızlayıncaya kadar, kalbimde gerçek bir acı hissedinceye kadar saçlarımı çekemiyordum.

Kendime baktım, o “canlı” Mia, hastanedeki yatağında yatıyordu. Öfke içindeydim, eğer yaşayan bir ölününkine benzeyen hissiz yüzüme tokat atabilsem, acısını duyabileceğimi bilsem, bunu yapardım.

Bunun yerine sandalyeye oturup gözlerimi kapadım, her şeyi unutmak istiyordum. Ama yapamıyordum. Odaklanamıyordum çünkü bir anda bir gürültü koptu. Bana bağlı olan monitörler ötüyordu, iki hemşire de bana doğru koştu.

“Tansiyonu ve nabızı düşüyor,” diye bağırdı bir tanesi.

“Kalbi çok hızlı çarpıyor,” dedi diğeri. “Ne oldu?”

“Ani kalp durması,” diye bağırdı asistan hekim.

Çok geçmeden bir grup hemşireyle birlikte uykulu gözlerini ovuşturarak bir doktor koşarak geldi ve üzerimdeki hastane elbisesini aşağı sıyırdı. Belden aşağı kısmım çıplaktı ama hastanede kimse böyle şeyleri önemsemiyordu. Doktor elini şiş ve sert olan karnımın üzerine koydu. Gözlerini önce kocaman açtı, sonra kıstı. “Karnı sert,” dedi öfkeyle. “Ultrason çekmemiz lazım.”

Hemşire Ramirez koşarak diğer odaya gitti ve elinde dizüstü bilgisayara benzer, ucundan kablolu bir aparat

sallanan bir cihazla geri geldi. Karnıma bir jel sürdü ve doktor aparatı üzerinde dolaştırmaya başladı.

“Kahretsin. Karnı sıvı dolu,” dedi doktor. “Hasta bu öğleden sonra bir operasyon geçirdi mi?”

“Dalağı alındı,” dedi hemşire Ramirez.

“Yakılmamış bir damar olabilir,” dedi doktor. “Ya da bağırsaktan ince bir sızıntı da olabilir. Araba kazasıydı değil mi?”

“Evet. Hasta bu sabah helikopterle buraya sevk edildi.”

Doktor grafiğimi inceledi. “Onu doktor Sorenson ameliyat etmiş. Doktoru çağırın. Hastayı acilen ameliyata almamız gerekiyor, sızıntının kaynağını bulmalıyız. Tanrım, beyinde hasar var, ciğerin biri iflas etmiş. Bu çocuk tren enkazı gibi.”

Hemşire Ramirez, doktor beni aşağılamış gibi ona pis bir bakış fırlattı.

“Bayan Ramirez,” dedi masanın arkasında oturan aksi hemşire. “Sizin ilgilenmeniz gereken kendi hastalarınız var. Bu genç bayanı hazırlayıp acilen ameliyathaneye nakledin. Burada oyalanmanızın bir iyiliği dokunmuyor!”

Hemşireler vücuduma bağlı monitörleri ve kateterleri son hızla çıkartıp boğazımdan aşağı başka bir hortum soktular. İki hasta bakıcı koşarak bir sedye getirip beni üzerine yatırdı. Hâlâ belden aşağım çıplaktı, arka kapıya yaklaştığımız sırada hemşire Ramirez, “Bekleyin!” diye bağırdı,

ardından gelip hastane giysisini bacaklarıma örttü. Sonra da mors alfabesiyle mesaj verir gibi parmaklarının ucuyla üç kez alnıma vurdu. Ve ikinci kez kesilip biçilmek üzere uzun koridorlardan geçip ameliyathaneye götürülüyordum ama bu defa kendimi takip etmedim. Bu kez yoğun bakım ünitesinde kaldım.

Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Tam olarak değil tabii. Karın bölgemdeki damarlardan birinin yırtulmasını ve sızıntı yapan kanın karın boşluğuma birikmesini ben istememiştim. İkinci bir operasyon geçirmeyi de istememiştim. Ama Teddy ölmüştü. Annem ve babam da ölmüştü. Oysaki daha bu sabah ailemle birlikte arabayla gezintiye çıkmıştık. Şimdiyse hastanede yapayalnızdım. Henüz on yedi yaşındaydım. Böyle olmaması gerekiyordu.

Yoğun bakım ünitesinin sessiz bir köşesinde oturup bugün yaşayıp görmezlikten gelmeye çalıştığım tarifi imkânsız acıyı gerçek anlamda düşünmeye başladım. Eğer yaşarsam, ne olacaktı? Derin uykumdan yetim biri olarak uyanırsam nasıl hissedecektim? Bir daha babamın piposunun dumanını koklayamayacaktım. Annemle yan yana mutfakta bulaşık yıkayıp yine sessizce dedikodu yapamayacaktım. Teddy'ye *Harry Potter*'ın diğer bölümünü okuyamayacaktım.

Artık bu dünyaya ait olduğumdan emin değildim. Uyanmak istediğimden de.

Hayatımda yalnızca bir kere cenazeye gitmiştim, o da yakınımın cenazesi değildi.

Büyük teyzem Glo akut pankreas iltihabından öldüğünde onun cenazesine gitmemiştim. Vasiyetinde özellikle belirttiği şeyler vardı. Geleneksel bir cenaze töreni ya da aile mezarlığına gömülmek yerine yakılmayı, küllerinin de Sierra Nevada Dağları'nda yaşayan gerçek Amerikan yerlilerinin ayin töreninde serpilmesini istiyordu. Büyükannem buna feci şekilde kızmıştı, dediğine göre Glo teyze yaşarken hep ne kadar farklı biri olduğuna dikkat çekmeye çalışırdı ve öldükten sonra bile buna devam ediyordu. Sonunda büyü-kannem kül serpme işini boykot etti, kendisi gitmediğine göre bizim gitmemiz için de bir neden olmadığını söyledi.

Konservatuar kampından tromboncu arkadaşım Peter Hellman iki yıl önce ölmüştü ama ertesi yıl kampa dönene kadar haberim olmamıştı. Çok az kişi onun lenfoma olduğunu biliyordu. Konservatuar kampında bir yaz boyunca yakın arkadaş olup yılın geri kalanında iletişimi sürdürmemek sözlü bir kural gibiydi. Sadece yaz arkadaşlarıydık. Kampta Peter'in anısına bir konser düzenlemiştik ama bu tabii ki gerçek bir cenaze töreni değildi.

Kerry Gifford, annem ve babamın müzisyen arkadaşlarındandı. Ama aile kurup yaşlandıkça aktif müzik yapmaktan giderek kopan babamla Henry'nin aksine, Kerry hiç evlenmemişti, tek başına yaşıyordu ve hâlâ ilk ve tek aşkı olan müziğe sadakatini yitirmemişti. Üç ayrı müzik grubunda çalışıyordu ve yerel bir kulüpte müziği ayarlıyordu; çaldığı gruplardan biri de o kulüpte sahne aldığı için işini başka birine devredip her zamanki yerinden kalkıp sahneye çıkıyordu. Kerry'yi küçüklüğümünden beri tanırdım, annem ve babamla birlikte konserlerine giderdik, daha sonra Adam'la çıkmaya başladığımda da birkaç kez gitmiştik.

Kerry bir gece Portland'da yerel bir grup olan Clod'la ses ayarlaması yaptığı sırada birden fenalaşıp düşmüş ve ambulans gelene kadar yaşamını yitirmişti. Ölüm nedeni ani beyin anevrizmasıydı.

Kerry'nin ölümü kasabada büyük yankı uyandırmıştı. Açık sözlü, güçlü bir kişiliği olan ve çok sevilen bir müzisyendi. Üstelik daha çok gençti, otuz iki yaşındaydı. Herkes onun doğup büyüdüğü dağlık kasabanın merkezinde düzenlenecek olan cenazesine gitmeyi planlıyordu. Buradan birkaç saat uzaklıkta küçük bir yerdi. Annemle babam da gideceklerdi tabii. Adam da öyle. Teddy'yi büyükannem ile büyükbabama bırakıp ben de onunla birlikte gitmeye karar vermiştim.

Kerry'nin doğduğu kasabaya giderken Henry ve Willow'u da aldığımız için arabada sıkış tıktık oturmuştuk, Willow hamileydi ve emniyet kemeri belini sarmaya yetmiyordu. Herkes Kerry'yle ilgili komik hikâyeler anlatıyordu. Aşırı solcu olan Kerry Irak Savaşı'nı protesto amaçlı, bir grup adamla birlikte dikkat çeken kıyafetler giyip askerlik bürosuna gitmiş. Kerry aynı zamanda huysuz bir ateistti, Noel'in sırf ticari amaçlı bir kutlama olmasından nefret ediyordu, bu yüzden Noel karşıtı biri olarak o geceyi kulüpte bir yarışma düzenleyerek geçiriyordu, Noel ilahilerini hangi grup daha çok dejenere ederek çalarsa o grup birinci oluyordu. Ardından kulüpteki herkese, aldıkları çılgın Noel hediyelerini kulübün ortasında dağ gibi bir yığıntı oluşturacak şekilde bir araya toplamalarını söylüyordu. Ve yerel törenlerin aksine, o gece onları yakmazdı, babam onları St. Vincent de Paul'e bağışladığını söylüyordu.

Arabadaki herkes Kerry hakkında komik bir hikâye anlatıyordu, sanki onun cenazesine değil de sirke gidiyorduk. Ama onun karakteri göz önüne alındığında aksi düşünülemezdi çünkü Kerry gerçekten bitip tükenmeyen enerjiye sahip çılgın bir adamdı.

Cenaze töreniyse tam tersiydi. İnanılmaz derecede iç karartıcıydı. Atardamarlarında ani gelişen bir şanssızlık yüzünden çok genç birinin trajik ölümü söz konusuydu ama bunun yanı sıra Kerry'nin ateist olduğu düşünülmeksizin kilisede büyük bir tören düzenlenmişti. Tabii cenaze töreni

kiliseden başka nerede yapılabilirdi ki? Sorun törendeydi. Rahibin Kerry'yi hiç tanımadığı belliydi çünkü ondan bahsederken onun ne kadar iyi kalpli biri olduğunu ve ani ölümü ne kadar üzücü olsa da “cennette ödülünü alacağını” söylemişti.

Ve grup arkadaşlarının ya da son on beş yılını geçirdiği şehirdeki dostlarının konuşması yerine Boise'den bir amcası kalkıp henüz daha altı yaşındayken Kerry'ye nasıl bisiklete binmeyi öğrettiğini ve bunun, hayatında çok önemli bir olay olduğunu anlatmıştı. Son olarak da rahip şu an onun İsa'yla birlikte yürüdüğüne bizi temin edip töreni sonlandırmıştı. Bunu söylediğinde annem gitgide kızarmıştı ve bir şey söyleyeceğinden endişelenmiştim. Aslında biz de bazen kiliseye gidiyorduk, annem din karşıtı değildi ama Kerry tamamen öyleydi ve annem sevdiği insanlara hakaret edilmesine katlanamazdı. Arkadaşları bu yüzden onu “Anne Ayı” diye çağırırdı. Tören bittiğinde aslen bir ilahi olan Betty Midler'in *Wind Beneath My Wings* adlı şarkısı çalınca annemin öfkeden kulakları kızarmıştı.

“Kerry'nin öldüğü iyi oldu, yoksa böyle bir törene asla dayanamazdı,” diye takılmıştı Henry. Kiliseden çıktıktan sonra cenaze sonrası verilen yemeğe katılmayıp akşam yemeğine gitmiştik.

“Neden *Wind Beneath My Wings*?” diye sordu Adam, farkında olmadan elimi avucunun içine almış, üşümüş

parmaklarımı ısıtıyordu. “*Amazing Grace*’in nesi vardı? Hâlâ geleneksel...”

“Çünkü onu dinlerken kusmak istemiyorsun,” diye araya girdi Henry. “Bence Kerry için seçilecek en uygun şarkı Bob Marleyden *Three Little Birds* olurdu. Tam ona göre.”

“Bu cenaze töreni hiç Kerry’nin layık olduğu şekilde yapılmadı,” diye homurdandı annem atkısıyla oynarken. “Sanki ona saygı göstermeyip hakaret etmek için toplanmışlardı. Onu tekrar öldürmek ister gibiydiler.”

Babam annemin yumruk yaptığı elini tutup onu sakinleştirmeye çalışıyordu. “Hadi ama, sadece bir şarkıydı.”

“Sadece bir şarkı değildi,” dedi annem ve hırsıyla elini çekti. “Tam bir saçmalıktı. Hepinizin bunu anlaması gerekirdi.”

Babam omuz silkip üzgün bir ifadeyle gülümsedi. “Evet, belki anlamam gerekirdi ama ailesine kızamam. Bu cenaze töreniyle oğullarını yeniden kabul ettiklerini düşünüyorum.”

“Lütfen,” dedi annem, başını iki yana sallayarak. “Eğer amaçları oğullarını kabul etmekse neden seçtiği hayata saygı duymadılar? Neden onu hiç ziyaret etmediler? Ya da onun müziğini desteklemediler?”

“Ne düşündüklerini bilmiyoruz,” diye cevap verdi babam. “Bu kadar sert yargılama. Sonuçta oğulları öldü, onlar için de zor bir durum.”

“Onları savunduğuna inanamıyorum,” diye bağırdı annem.

“Savunmuyorum. Müzik seçimi konusunu biraz abarttığını düşünüyorum.”

“Ben de sorununun empati kurmak ile dayatmayı karıştırmak olduğunu düşünüyorum!”

Babam yüzünü buruşturunca Adam elimi sıktı, Henry ile Willow’sa bakiştılar. Henry babamı kurtarmak için hemen devreye girmişti. “Senin aile ilişkilerin daha farklı,” dedi babama. “Yani eski kafalı da olsalar seni her zaman desteklediler, en asi günlerinde bile sen hep iyi bir çocuk oldun, şimdi de iyi bir babasın. Pazar günleri akşam yemeğinde her zaman evdesin.”

Annem, Henry’nin cümlesi üzerine sinirle güldü. Hepimiz şaşkınlıkla dönüp ona bakınca toparlandı. “Şu anda fazla duygusalım anlaşılan,” dedi. Babam bunun üstü kapalı bir özür olduğunu anlamıştı. Uzanıp onun elini tutunca bu kez annem elini çekmedi.

Babam konuşmadan önce kısa bir süreliğine tereddüt etti. “Cenaze törenlerinin de aynen ölüm gibi beklenmedik olduğunu düşünüyorum. İsteklerin, arzuların, planların vardır ama bir gün, bir anda her şeyin kontrolünün dışında kaldığını görürsün.”

“Bu fikre katılmıyorum,” dedi Henry. “İsteklerini doğru kişilere bildirirsen, her şey istediğin gibi olur.” Willow’a dönüp onun şiş karnına dokunarak konuştu. “Dinleyin, ailem. Benim cenazemde kimsenin siyah giyinmesine izin vermiyorum. Müzik meselesine gelince, biraz eski bir şey istiyorum; Mr. T. Experience gibi.” Willow’a baktı. “Anlaşıldı mı?”

“Mr. T. Experience. Kesinlikle.”

“Teşekkürler, peki ya sen tatlım?” diye sordu Willow’a.

Willow bir an bile tereddüt etmeden cevap verdi. “Eels’den *P.S. You Rock My World* istiyorum. Ve yeşillikler içinde bir ağacın dibine gömülmek istiyorum. Böylece cesedim de doğayla iç içe olur. Çiçek istemiyorum. Demek istediğim hayatta olduğum sürece bana şakayık alabilirsin ama öldüğümde bir hayır kurumuna bağış yapılmasını tercih ederim.”

“Bütün detayları ayarlamışsın,” dedi Adam. “Hemşireler hep böyle midir?”

Willow omuz silkti.

“Kim’e göre bu, senin derin düşünen biri olduğunu gösterir,” dedim. “Bu dünyada insanların her konuda olduğu gibi cenaze konusunda da ikiye ayrıldığını söylüyor. Kendi cenazesini hayal edenler ile bunu akıllarına bile getirmeyenler. Akıllı ve sanatsal insanlar doğal olarak ilk gruba giriyorlarmış.”

“Sen ne istiyorsun?” diye sordu Adam.

“Ben Mozart’ın *Requiem*’ini istiyorum,” derken annem ve babama baktım. “Merak etmeyin, intihar falan etmeyeceğim.”

“Lütfen,” dedi annem kahvesini yudumlarken. Keyfi yerine geliyor gibiydi. “Gençken cenaze törenimle ilgili hayaller kurardım. Bedavacı babam ve bana yanlış yapan bütün arkadaşlarım mezarımın başında ağlıyor olacaktı, tabutum tabii ki kırmızı olacaktı ve James Taylor çalacaktı.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Willow. “*Fire and Rain*?”

Annem evet anlamında başını sallayınca o ve Willow kahkahalarla gülmeye başladılar ve çok geçmeden masadaki herkes koptu, hepimizin gözlerinden yaşlar süzülüyordu, ardından bu kez gerçek anlamda Kerry için ağlamaya başladık. Ben bile onu çok iyi tanımadığım halde ağlıyordum. Bir ağlıyor bir gülüyorduk, bir ağlıyor bir gülüyorduk.

Biraz sakinleşince Adam anneme dönüp, “Peki ya şimdi?” diye sordu. “Hâlâ Bay Taylor’ın çalınmasını istiyor musunuz?”

Annem gözlerini kırptırdı, bir şeye odaklandığı zaman hep böyle yapardı. Sonra uzanıp babamın yanağını okşadı, bu nadir olarak yaptığı bir şeydi.

“Benim ideal senaryom, doksan iki yaşımıza geldiğimizde, yüce gönüllü baskıcı kocam ve ben anında ve

aynı anda öleceğiz. Nasıl olacağından emin değilim. Belki Afrika'ya safariye gittiğimizde –çünkü gelecekte zengin olacağımızı düşünüyorum ve tabii bu sadece benim hayalim– orada egzotik bir hastalığa yakalanacağız, bir gece birlikte uyumaya gideceğiz, kendimizi iyi hissedeceğiz ama bir daha uyanmayacağız. Ve cenazemizde James Taylor değil, Mia çalacak. Gerekirse onu New York Filarmoni Orkestrası'ndan ayırırız.”

Babam yanılmıştı. İnsanın kendi cenazesini kontrol etmesi mümkün değildi ama bazen ölüm şeklinizi kendiniz seçebilirdiniz. Annemin isteğinin bu kısmı gerçekleşmişti. Gerçekten de babamla birlikte ölmüştü. Ama diğer isteğini gerçekleşmeyecekti, onların cenazesinde çalamayacaktım. Çünkü büyük olasılıkla onun cenazesi ile benimki aynı zamanda olacaktı. Aslında bu rahatlatıcı bir şeydi. Geride kimse kalmayacaktı. Ama annemin bundan hiç mutlu olmayacağını adım gibi biliyordum. Anne Ayı bugün olanlara kesinlikle çok öfkelenmiş olmalıydı.

02:48

Tekrar başladığım yere döndüm. Yoğun bakım ünitesine. Yani bedenim. *Ben* uzun süredir burada oturuyordum, hareket edecek takatim yoktu. Uyumak istiyordum, keşke *benim* için özel bir anestezi uygulanabilseydi ya da en azından etrafımdaki her şey sessizliğe gömülseydi. Ben de bedenim gibi olmak istiyordum, sessiz ve cansız, başka birilerinin ellerinde. Buna karar verecek enerjim yoktu. Böyle kalmak istemiyordum. Yüksek sesle söyledim. *Bunu istemiyorum*. Oturduğum yerden etrafıma bakınca kendimi gülünç hissettim. Ölüm döşeğindeki diğer insanların da gerçekten burada olmak istediklerini sanmıyordum.

Bedenim çok uzun süreliğine yoğun bakım ünitesinden ayrılmamıştı. Ameliyatım birkaç saat sürmüştü. Bana tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ve ilk kez bunu umursamadım. Umursamak zorunda değildim. Tek bildiğim ölmenin kolay, yaşamamanın zor olduğuydu.

Yine solunum cihazına bağlanmışım ve yine gözlerimin üzerine bantlar yapıştırılmıştı. Bu saçma sapan bantların ne işe yaradığını bir türlü anlayamamıştım. Acaba doktorlar ameliyat sırasında birden uyanıp kanı ya da bıçakları görüp korkmamdan mı endişe ediyorlardı? Sanki bunlar beni korkutacakmış gibi. İki hemşireden biri beni, hemşire Ramirez ise monitörleri kontrol ediyordu ve artık kendi

adım gibi aşına olduğum terimleri sayıyordu: Tansiyon, kan basıncı, nabız, solunum ritmi... Hemşire Ramirez bir önceki akşamki halinden çok farklıydı: Makyajı tamamen silinmişti, saçlarıysa dümdüzdü. Ayakta uyuyor gibiydi. Gece nöbetinin bitmesine az kalmış olmalıydı. Onu özleyecektim ama bir bakıma da benden ve buradan uzaklaştığına memnundum, ben de gitmek istiyordum. Sanırım bunu nasıl yapacağımı bulmama az kalmıştı.

Willow geldiğinde yoğun bakıma döneli on beş dakika olmuştu. Kapıdan geçip standın arkasındaki hemşirelerden biriyle konuştu. Ne dediğini duyamıyordum ama ses tonunu işitebiliyordum; kibar ve yumuşaktı. Birkaç dakika sonra odadan çıktığında içeriğinin havası birden değişti. Artık buradan Willow sorumluydu. Başta aksi huylu hemşire ona sanki, *Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkın bu kadın da kim?* der gibi kötü kötü bakmıştı. Ama sonra teslim olmuşçasına ellerini havaya kaldırdı. Zor bir gece olmuştu. Nöbetinin bitmesine az kalmıştı. Neden uğraşacaktı ki? Az sonra ben ve gürültücü ziyaretçilerim başkasının problemi olacaktı.

Beş dakika sonra Willow, büyükbabam ve büyükbabamla birlikte geri döndü. Willow bütün bir gün çalıştıktan sonra şimdi de yanımdaydı. Onun normalde fazla uyuyamadığını biliyordum. Annem ona, bebeği gece uyutmak için bildiği tüm numaraları anlatırdı.

Benim mi yoksa büyükbabamın mı daha kötü göründüğünden emin değilim. Yanakları sarkmış, teni solmuş, gözleri kan çanağına dönmüş. Büyükannemse, her zamanki büyükannemdi. Yüzünde ağladığına dair bir iz yoktu, yorgunluk, ona uğramaya cesaret edemiyor olmalıydı. Dosdoğru yatağıma yöneldi.

“Hepimizi çok korkuttun,” dedi büyükannem yavaşça. “Annen hep senin çok kolay bir çocuk olduğunu söylerdi, ben de ona, ‘Ergenlik çağına girene kadar bekle,’ derdim. Ama beni yanılttı. En fırtınalı dönemlerinde bile, başımızı belaya hiç sokmadın. Hiçbir zaman korkudan kalbimi durma noktasına getiren türden bir kız olmadın. Bugüne kadar.”

“Hadi ama,” dedi büyükbabam, elini onun omzuna koyarken.

“Ah, sadece şaka yapıyorum. Mia bunu anlayacaktır. Bazen çok ciddi biri gibi görünse de, aslında şakadan anlayan bir kızdır. Sadece bu defaki, biraz kötü bir şaka oldu.”

Büyükannem sandalyesini yatağıma yanaştırıp ellerini saçlarımda gezdirmeye başladı. Biri saçımı yıkamıştı, üzerlerinde kalın kabuklar halinde duran kan pıhtıları gitmişti ama yine de tam olarak temiz değildi. Kâküllemlerimi alnımdan çekip düzeltti. Kâkül kestirip uzatmak kendimle ilgili yaptığım en büyük değişiklikti. Yastığımın altına girmiş saçlarımı çıkartıp göğsümün üzerine yaydı, bu şekilde bana bağladıkları hortum ve bazı tüpler görünmüyordu. “Böyle

daha iyi,” dedi. “Bugün hava almak için dışarıya çıktığımda ne gördüğüme inanamazsın. Bir ispinoz kuşu. Portland’da ve üstelik şubat ayında. Bu çok olağandışı bir şey. Sanırım o Glo’ydu. Sana ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Sana baktığında hep babanı hatırladığını söylerdi, ona tapardı. Baban saçlarını ilk kez Kızılderililer gibi çılgın bir modelde kestirdiğinde, onun için bir parti vermişti. Onun bu asi yanına bayılırdı, onu çok farklı bulurdu. Fakat babanın ona tahammül edemediğini bilmiyordu. Baban henüz daha beş ya da altı yaşlarındayken, Glo bizi ziyarete gelmişti, üzerinde sıçan postuna benzer vizon bir manto vardı. Hayvan haklarına önem vermeden önceydi. Ama manto feci kokuyordu; sanki üzerine güve ilacı dökülmüş gibi ya da tavan arasındaki sandığın içinde yıllarca saklanan bir post gibi. Baban bu kokuyu duyunca ona ‘Sandık Kokan Teyze’ adını takmıştı. Büyük teyzen bunu hiç bilmedi. Ama bilse de babanın bize karşı asilikleri onun hep çok hoşuna giderdi, o yüzden sen ısrarla klasik müziği seçtiğinde, asi tarafının babana çektiğini söylemişti. Onunla aynı fikirde olmadığımı, bunun asilikle hiç ilgisi olmadığını ona anlatmaya çalışmıştım ama umursamamıştı. Her konuda kendine özgü bir fikri vardı: Sanırım hepimiz öyleyiz.”

Büyükannem beş dakika daha konuşmaya devam etti; bana son haberleri veriyordu: Heather kütüphaneci olmaya karar vermişti. Matthew bir motosiklet almış ama Patricia teyze buna hiç memnun olmamıştı. Büyükannemin

yemek yaptığı ya da orkideleriyle uğraştığı zamanlarda sürekli konuştuğunu hatırladım. Anlattıklarını dinlerken onu bahçedeki serasında çalışırken hayal edebiliyordum, serada kışın bile hava hep ılık ve nemliydi, toprak gübre kokardı. Büyükanнем eliyle inek gübresi toplardı, onlara “inek döküntüleri” derdi ve daha verimli olması için onları toprağın içine karıştırırdı. Büyükbabam onun patentini alıp satış yapması gerektiğini düşünüyordu çünkü bu toprağı orkidelerini yetiştirmek için kullanıyordu ve hep ödöl alıyordu.

Büyükanнемin neşeli ses tonunu dinledikçe rahatlamaya çalıştım. Bazen mutfaktaki bir taburenin ya da tezgâhın üzerine oturup onu dinlerken neredeyse uyuyakalırdım. Şimdi de aynı etkiyi yapıp yapmayacağını merak ettim. İyi bir uyku çok iyi gelirdi. Her şeyi unutmak için siyah, sıcak bir battaniye... Rüyalarla bozulmayan derin bir uyku. İnsanların ölüm uykusundan söz ettiklerini duymuştum. Ölüm de uyku gibi bir şey miydi? Çok hoş, ılık, olabildiğince derin ve hazırlıksız yakalanılan bir şey miydi? Eğer gerçekten böyle bir şeyse, o halde umurumda değildi. Eğer ölmek bunun gibi bir duyguysa, ondan korkmuyordum.

Birden panikle irkildim. Kendimi yeterince hazır hissettiğimde gidecektim. Ama henüz değil. Neden bilmiyorum ama hazır değildim. Kazayla, *sonsuzla kadar uyumak*

istiyorum, diye düşünürsem bunun gerçek olmasından korkuyordum.

Diğer insanlar da ölüp ölmeyeceklerine karar verebiliyorlar mı diye merak ettim. Pek mümkün değil gibiydi. Sonuçta hastanede o kadar ameliyat yapılıyordu, hastaların yaşaması için ilaçlar veriliyordu ama bazı insanlar buna rağmen ölüyordu.

Acaba annem ve babam da karar vermişler miydi? Seçim yapabilecek kadar zamanları olduğunu sanmıyordum, ayrıca beni arkada bırakmak gibi bir karar verebileceklerini hayal dahi edemiyordum. Peki ya Teddy? O da annem ve babamla birlikte mi gitmek istemişti? Benim hâlâ burada olduğumu biliyor muydu? Eğer öyleyse, onu bensiz gitme kararından dolayı suçlayamazdım. O küçük bir çocuktu. Büyük olasılıkla korkmuştu. Birden onu yalnız ve çok korkmuş haldeyken hayal ettim ve hayatımda ilk kez, büyükannemin melekler konusunda haklı olduğunu umut ettim. Kardeşim benim için endişelenmesin diye onu rahatlatmaya çalıştıklarını umdum.

Niye benim adıma bir başkası buna karar veremiyordu? Neden ölüm kararı için bir vekil tayin edemiyordum? Neden beyzboldaki gibi son vuruşu yapamıyorum?

Büyükannem gitmişti. Willow gitmişti. Yoğun bakım ünitesi sessizdi. Gözlerimi kapadım. Tekrar açtığımda büyükbabamı

gördüm. Ağlıyordu. Hiç ses çıkarmıyordu ama gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Daha önce kimsenin böyle ağladığını görmemiştim. Sessiz ama fişkıran bir çeşme gibiydi. Gözyaşları battaniyemin ve yeni taranmış saçlarımın üzerine damlıyordu.

Büyükbabam ne yüzünü siliyor ne de burnunu çekiyordu. Gözyaşlarının akmasına izin veriyordu. Ve gözyaşları dindiğinde, birkaç adım daha yanaşıp beni alnımdan öptü. Gideceğini sanmıştım ama eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı.

“Eğer gitmek istiyorsan, tamam. Ama herkes senin kalmanı istiyor. *Ben* kalmanı hayatımdaki her şeyden çok istiyorum.” Sesinin çatallaşmasından oldukça duygusal olduğu anlaşıyordu. Durup boğazını temizledi ve derin bir nefes alıp devam etti. “Ama bu benim isteğim ve senin bunu neden istemeyeceğini tahmin edebiliyorum. O yüzden eğer gitmek istersen bunu anlayışla karşılayacağımı bilmeni istiyorum. Eğer bizi bırakman gerekiyorsa, savaşmaktan vazgeçmek istiyorsan sorun değil.”

Teddy’nin öldüğünü öğrendiğimden beri rahatlamıştım. Nefes alabildiğimi hissediyordum. Büyükbabamın o son vuruşu yapamayacağını biliyordum. Solunum tüpünün fişini çekmemişti ya da bana aşırı dozda morfin veya benzer bir şey vermemişti. Ama ilk kez biri ne kaybettiğimi fark etmişti. Sağlık çalışanı büyükannem ile büyükbabama

üzülmelerini söylemişti ama büyükbabam gerçekçi düşünüyordu ve bana söyledikleri âdeta bir hediye gibiydi.

Büyükbabam beni yalnız bırakmadı. Dönüp sessizce sandalyesine oturdu. Oda çok sessizdi, o kadar sessizdi ki; neredeyse diğer derin uykuda olan insanların rüyaları ve büyükbabama, “Teşekkür ederim,” değişim duyulabilirdi.

Teddy doğduğunda, babam üniversite yıllarından beri üyesi olduğu grubunda hâlâ bateri çalışıyordu. İki CD yayınlamışlardı; her yıl yazın turneye çıkıyorlardı. Meşhur bir grup değillerdi ama kuzeybatıda ve Oregon ile Şikago arasındaki tüm üniversite şehirlerinde tanınıyorlardı, garip bir şekilde Japonya’da bile hayranları vardı. Genç Japon hayranlarından onları ülkelerine davet edip konser vermelerini çok istediklerini belirten mektuplar alıyorlardı. Babam eğer giderlerse, annem ile beni de götürceğini söylüyordu. Bu yüzden annem de ben de her ihtimale karşı *Konnichiwa*, *Arigatou* gibi birkaç Japonca sözcük bile öğrenmiştik.

Annem Teddy’ye hamile kaldığında hayatımızda bazı değişikliklerin olacağının ilk işareti, babamın öğretmenlik sertifikası almasıydı. Otuz üç yaşındaydı. Annemin ona araba kullanmayı öğretmesini istemişti ama sonra annemin çok sabırsız olduğunu, annemse babamın eleştiriye hiç

tahammülü olmadığını söylemişti. O yüzden büyükbabam kamyonetiyle onu boş sokaklarda çalıştırmaya başlamıştı. O güne kadar bütün çocuklarına da araba kullanmayı bu şekilde öğretmişti ama tabii onlar öğrendiklerinde on altı yaşındaydılar.

Sonraki aşama ise kıyafet değişikliği idi fakat bu öyle bir anda olmamıştı. Bir gün uyanıp siyah kot ve baskılı tişörtleri yerine takım elbise giymemişti. Önce tişörtlerin yerine gömlekler gelmişti. Ardından kotlarını atmıştı ama koyu lacivert Levis'ını atmamıştı; onu hafta sonları giyiyordu. Çoğu günler pantolonu ve ceketıyla uyumlu gömleği, tiril tiril ve şık takım elbisesiyle evden çıkıyordu. Ama Teddy doğduktan birkaç hafta sonra, babam deri, motosiklet ceketini ve leopar desenli kemerini başkasına vermişti; büyük bir değişiklik yaptığının farkındaydık.

Babam ona ceketini uzattığında, "Dostum, ciddi olamazsın," demişti Henry. "Bu ceketini çocukluğundan beri giyiyorsun. Senin gibi kokuyor."

Babam omzunu silkip tartışmaya noktayı koyduktan sonra, gidip pusetinin içinde feryat eden Teddy'yi kucağına almıştı.

Birkaç ay sonra, babam gruptan ayrılacağını duyurmuştu. Ama annem bunu yapmamasını, çalmaya devam etmesini söylemişti. Turneye çıkıp onu iki çocukla aylarca yalnız

bırakmadığı sürece, istediği kadar çalabilirdi. Ama babam ona endişelenmemesini, onun için bırakmadığını söylemişti.

Babamın grup arkadaşları onun bu kararına karşı çıkmazken, Henry hayal kırıklığına uğramıştı. Onu kalması için ikna etmeye çalışıyordu. Sadece şehirde çalacak, turneye çıkmayacaklardı. Geceleri geç saatlere kadar da çalmazlardı. “İkimiz takım elbise giyip sahneye çıkabiliriz. Rat Pack ya da Sinatra kardeşler gibi. Hadi ama dostum.”

Ama babam onun bu teklifini de reddedince Henry’yle birbirlerine girmişlerdi. Henry babamı tek taraflı düşünmekle suçlayıp yaptığının bencillik olduğunu söylüyordu, çok öfkelenmişti, üstelik annem de gruptan ayrılmamasını istediği halde hâlâ inat etmesine anlam veremiyordu. Ama babam özür dileyip kararından vazgeçmeyeceğini yinelemişti. Bu arada öğretmenlik için gerekli başvuruları çoktan yapmıştı. Öğretmen olacaktı. Artık orada burada dolaşmayacaktı. “Bir gün beni anlayacaksın,” demişti Henry’ye.

“Bok anlayacağım,” diye cevap vermişti Henry.

Bu tartışmadan sonra Henry küsüp birkaç ay babamla konuşmamıştı. Zaman zaman Willow ona uğruyor ve Henry’nin zor bir dönemden geçtiğini söylüyordu. “Ona zaman tanı,” demişti. Ardından Willow ile annem mutfakta oturup kahve içerken, yüzlerindeki ifadeden, *şu erkekler çocuk gibi*, diye düşündükleri okunuyordu.

Henry sonunda ortaya çıktı, babamla tekrar görüşmeye başladılar ama ondan özür dilemedi. Yıllar sonra bir kızı olduğunda, bir gece babamı arayıp gözyaşları içinde, “Şimdi anlıyorum,” dedi.

Çok gariptir, tıpkı Henry gibi, babamdaki bu köklü değişime büyükbabam da alışamamıştı. Onun, babamın yeni imajını hemen beğeneceğini sanmıştık. Oysaki jenerasyon farkından olsa gerek büyükannem ve büyükbabam eski kafalı olmalarına rağmen, değişimlere kolay ayak uydurabilen tipler değillerdi. Bilgisayar ya da kablolu televizyon kullanmıyorlardı, asla küfür etmezlerdi, ister istemez onların yanında kibar davranmak zorunda kalıyorduk. Annem normalde bir hapishane gardiyanı gibi küfür etmesine rağmen onların yanında küfür etmezdi. Kimse onları hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Büyükannemse babamdaki bu değişiklikten oldukça memnundu. Bir pazar günü gezintiye çıkmıştık, öğle yemeği için bir yere gittiğimizde babam trençkotunu çıkardı, üzerinde gabardin pantolon ve 1950’lilerden kalma gibi görünen yün bir ceket vardı. “Yıllar sonra tekrar moda olacağını bilseydim, senin için büyükbabamın giysilerini saklardım,” dedi büyükannem.

“Tekrar moda olduğu falan yok. Şu anda *punk* modası var. Oğlun da her zamanki gibi isyankâr davranıp

bu şekilde giyinmek istedi. Bu sadece onun tarzı,” dedi annem sırtarak. Sonra da, “Kimin babası asiymiş bakalım? Oğlumun babası asi miymiş?” diye kucağındaki Teddy’yle konuşmaya başladı.

“Çok şık görünüyor,” dedi büyükannem. “Sen de öyle düşünmüyor musun?” diye sordu büyükbabama.

Büyükbabam umursamaz bir şekilde omuz silkti. “O benim gözüme daima iyi görünmüştür. Tüm çocuklarım ve torunlarım da öyle,” dedi. Ama bunu söylerken üzgün bir hali vardı.

O gün öğleden sonra, büyükbabama yardım etmek için dışarı çıktım. Kütükleri şöminede yakmak için ortadan ikiye ayırıyordu, birkaç kurumuş kızılağaç dalına vurmak üzere baltasını havaya kaldırmasını seyrettim.

“Büyükbaba, babamın yeni kıyafetlerini beğenmedin mi?” diye sordum.

Büyükbabam baltayı havaya kaldırmıştı fakat yavaşça indirip oturduğum bankın yanına koydu. “Beğendim, Mia,” dedi.

“Ama onun hakkında konuşurken çok üzgün duruyordun.”

Büyükbabam başını iki yana salladı. “Daha on yaşındasın ama böyle şeyleri hiç kaçırmıyorsun.”

“Kaçırmam tabii. Üzgün olduğunda, üzgün *gözüküyorsun.*”

“Üzgün değilim. Baban çok mutlu görünüyor, onun iyi bir öğretmen olacağını düşünüyorum. Onunla birlikte *Muhteşem Gatsby’yi* okuyacak öğrenciler çok şanslı. Sadece yaptığı müziği özleyeceğim.”

“Müziğini mi? Sen babamın konserlerine hiç gitmedin ki?”

“Kulaklarım kötü. Savaştan kalma. Gürültü, ağrı yapıyor.”

“Kulaklık takmalısın.”

“Belki deneyebilirim. Ama babanın yaptığı müziği hep dinlerdim. Alçak seste tabii. Öyle olduğu zaman rahatça dinleyebiliyordum. Elektro gitarın ağırlıkta olduğu müzikleri pek sevmiyorum. Bana göre değil. Ama müziğini severim. Özellikle sözlerini. Baban senin yaşlarındayken, çok güzel hikâyeler yazardı. Küçük masasına oturur onları yazardı, sonra da daktilo etmesi için onları büyükannene verirdi. Ayrıca resim de yapardı. Yazdıkları hayvanlarla ilgili komik hikâyelerdi ama gerçeğe dayalı ve zekiceydi. Aklıma hep o domuz ve örümcekle ilgili kitap gelir, neydi adı?”

“*Charlotte’un Sevgi Ağı?*”

“Evet, işte o. O zamanlar babanın büyüyünce iyi bir yazar olacağına inanırdım. Şimdi de bunun bir şekilde

gerçekleştiğini düşünüyorum. Yazdığı şarkı sözleri şiir gibi. Hiç dikkatli dinledin mi?”

Utanarak başımı iki yana salladım. Babamın şarkılarının sözlerini kendisinin yazdığını bilmiyordum bile. Şarkıları söyleyen kişinin sözleri yazdığını zannediordum. Belki yüzlerce kez babamı mutfak masasında gitarı ve not defteriyle otururken görmüştüm ama ikisini hiç bağdaştırmamıştım.

O gece eve döndüğümüzde, hemen odama çıktım, elimde babamın CD’leri ve CD çalarım vardı. Babamın şarkılarının sözlerini satır satır dikkatlice okudum. Ve ancak defterime yazdığımda büyükbabamın ne demek istediğini anladım. Şarkı sözleri sadece kafiyeli değildi. Dahası da vardı. Özellikle “Alabildiğine Beklemek” adlı şarkısından çok etkilenip ezberleyinceye kadar defalarca dinlemiştim. İkinci albümünde yer alıyordu, bugüne kadar dinlediğim yavaş tek parçalarıydı, *country* tarzıydı, büyük olasılıkla Henry’nin etkisiyle yapmıştı, kuzey tarzı bir *punk*. O kadar çok dinlemiştim ki farkında olmadan onu ezbere söylemeye başlamıştım.

Nedir bu?

Nereye gidiyorum?

Daha da ötesi, ne yapmak istiyorum?

Şu an bir boşluk var

Gözlerinin parladığı yerde
Ama bunu görelî uzun zaman oldu
Dün geceydi

Neydi bu?
Duyduğum bu ses de ne?
Benim yaşamım
Kulağımdan ıslık gibi geçip gitti
Ve geriye baktığımda
Her şey, olduğundan daha küçük görünüyor
Uzun zaman oldu
Dün geceydi

Artık buradan ayrılıyorum
Her an gidebilirim
Sanırım sen de bunu fark edeceksin
Neyin ters gittiğini merak edeceksin
Seçim yapmıyorum
Ama artık savaşılamayacağım
Bu kararı vereli uzun zaman oldu
Dün geceydi

“Ne söylüyorsun, Mia?” diye sordu babam, mutfakta Teddy’yi bebek arabasının içinde dolaştırıp uyutmaya çalışıyordum.

“Senin şarkını,” dedim, bunu derken biraz gereğinden fazla gülmüş, akabinde usulsüzce babamın özel alanına girmişim gibi hissetmişim. Bir başkasının müziğini izinsiz söylemek yanlış mıydı?

Ama babam memnun olmuştu. “Mia’m şarkımı söylüyor. Alabildiğine Beklemek, Teddy’ye yazdığım bir şarkıydı. Nasıl buldun?” Eğilip saçlarımla oynadı ve Teddy’nin tombul yanaklarına dokundu. “Sen söylemeye devam et. Teddy’yi ben alırım,” diyerek bebek arabasını aldı.

Onun önünde şarkı söylemeye utanmışım, bu yüzden şarkıyı mırıldanıyordum ama sonra babam da bana katılınca birlikte Teddy uyuyana kadar yumuşak bir tonda şarkıyı söylemiştik. Sonra parmağını dudaklarına götürüp oturma odasına gitmemiz için onu takip etmemi işaret etti.

“Biraz satranç oynamaya ne dersin?” diye sordu. Bana bu oyunu öğretmeyi çok istemişti ama ben hep, fazla kafa yoran bir oyun olduğunu düşünürdüm.

“Dama oynasak?” diye sordum.

“Olur.”

Sessizce oynuyorduk. Babamın gömlekli haline baktım, bir an saçlarını oksijenle açmış, deri ceketli, hızlı gençlik yıllarına ait fotoğrafları aklıma geldi.

“Baba?”

“Hımm.”

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Her zaman.”

“Gruptan ayrıldığın için mutsuz musun?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

Babamın gri-mavi gözleri benimkilerle karşılaştı. “Şimdi durup dururken bu soru nereden çıktı?”

“Geçenlerde büyükbabamla bunu konuştuk.”

“Ah, anladım.”

“Anladın mı?”

Babam başını salladı. “Büyükbaban yaşamımı değiştirmem konusunda farkında olmadan bana baskı yaptığını düşünüyor.”

“Gerçekten bunu yaptı mı?”

“Sanırım doğrudan değil ama dolaylı yoldan yaptı. Kendisi gibi olarak, nasıl bir baba olunması gerektiğini göstererek.”

“Ama sen grupta çalarken de her zaman iyi bir babaydın. Hem de *en iyisi*. Senden benim için değişmeni, her şeyden vazgeçmeni isteyemem,” dedim, birden duygulanmıştım. “Ve Teddy’nin de bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

Babam gülümseyerek başımı okşamıştı. “Mia, ah, benim güzel kızım. Ben hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. Ya o ya da diğeri gibi bir durum değil ki. Öğretmenlik ya da müzik. Kot ya da takım elbise. Müzik her zaman benim yaşamımın bir parçası olarak kalacak.”

“Ama gruptan ayrıldın! Giyim tarzını değiştirdin!”

Babam iç geçirdi. “Bunu yapmak hiç zor olmadı. Yaşamımın bir bölümünü o şekilde geçirdim. Artık bunun zamanı gelmişti. Büyükbaban ya da Henry’nin düşündüğünün aksine, bunu yapmak için ikinci kez bile düşünmedim. Bazen seçim yaparsın bazen de seçimler seni olduğun kişi yapar. İkisinin arasındaki farkı anlayabildin mi?”

Çelloyu düşündüm. Bazen onu neden çaldığımı anlamıyordum, bazı günler sanki ben onu değil de, enstrümanın beni seçtiğini düşünüyordum. Gülümseyip başımı sallayarak onu anladığımı ifade ettim, sonra da dikkatimi önümdeki oyuna verdim. “Dama,” dedim.

04:57

Alabildiğine Beklemek şarkısının sözlerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Onu yıllardır söylemiyordum ama büyükbabam yatağımın yanından ayrıldığından beri

durmaksızın onu mırıldanıyordum. Babam bu şarkının sözlerini yazalı yıllar olmuştu ama sanki daha dün yazmış gibi geliyordu. Şu an her neredeyse, oradan yazmış gibi. Sanki içinde bana özel bir mesaj saklıydı. Bu sözleri başka nasıl açıklayabilirdim ki? *Seçim yapmıyorum. Ama artık savaşılamayacağım.*

Bu ne demekti? Bir tür talimat mıydı? Eğer yapabilselerdi, ebeveynlerimin benim için karar vereceklerine dair bir ipucu muydu? Onların gözünden bakmaya çalıştım. Benimle birlikte olmak, bir arada olmak istediklerini biliyordum. Ama öldükten sonra birlikte olup olamayacağımız konusunda bir fikrim yoktu, eğer öyleyse, bu sabah ya da yetmiş yıl sonra gitmem ne fark ederdi. *O an* benden ne istiyorlardı? Bu soruyu kendime sorar sormaz, annemin yüz ifadesi gözümün önünde belirdi. Yaşamak dışında başka bir şey düşünmemi istemezdi. Ama babam savaşı terk etmenin ne anlama geldiğini biliyordu. Belki de büyükbabam gibi, neden *kalamayacağımı* anlardı.

Sanki sözleri bana verilen bir tür talimatmış gibi şarkıyı durmadan söylüyordum, sanki gitmek istediğim yere nasıl gideceğimi gösteren müzikal bir haritaymış gibi.

Söylerken bir yandan sözlerine odaklanıyor ve düşünüyordum, o sırada Willow'un yoğun bakım ünitesine döndüğünü bile son anda fark ettim, asık suratlı hem-

şireyle konuşuyordu, onun çelik gibi kararlı ses tonunu duyabiliyordum.

Dikkatli dinleseydim onun, Adam'ın beni görmesi için ortam hazırladığını fark edebilirdim. Dikkatli dinleseydim, Willow –hep olduğu gibi– başarılı olmadan gidebilirdim.

Adam'ı görmek istemiyordum; aslında tabii ki istiyordum, hatta bunun için ölüyordum ama eğer onu görürsem, cesaretim yok olacaktı ve büyükbabamın bana gitmem için izin vermesinin de bir anlamı kalmayacaktı, yine aynı ikilime düşecektim. Bu yüzden cesaretimin kırılmasına izin vermemeliydim. Adam işimi zorlaştıracaktı. Kaçmak için ayağa kalkmaya çalıştım ama ikinci kez ameliyata girdiğimden beri bir şey olmuştu, hareket edecek gücüm kalmamıştı. Sandalyemde dik oturmak için bile çaba sarf etmem gerekiyordu. Kaçamıyordum, tek yapabildiğim saklanmaktı. Dizlerimi kıvrıp göğsüme dayadım ve gözlerimi kapadım.

Hemşire Ramirez'in Willow'la konuştuğunu duydum. “Onu görüştüreceğim,” dedi. Ve bu kez huysuz hemşire ona diğer hastalarıyla ilgilenmesini söylemedi.

Hemşire Ramirez, “Yaptığınız çok saçmaydı,” dedi Adam'a.

“Biliyorum,” dedi Adam. Sesi konserden yeni çıkmış gibi kısıktı. “Umutsuzluğa kapılmıştım.”

“Hayır, çok romantiktin,” dedi hemşire.

“Bence aptalın tekiydim. Durumunun iyiye gittiğini söylemişlerdi. Solunum cihazından da çıkmıştı. Güçleniyordu. Ama benden sonra birden kötüleşmiş. Ameliyat masasında kalbinin durduğunu söylediler...” Devam edemedi.

“Ve sonra yeniden çalıştırdılar. Bağırsağı delinip oradan karın boşluğuna sızıntı olduğu tespit edildi, bu sızıntı yüzünden organları işlemez hale gelmişti. Böyle şeyler hep oluyor, seninle bir ilgisi yok. Önemli olan sızıntının durdurulup sorunun çözülmüş olması.”

“Ama iyiye gidiyordu,” diye fısıldadı Adam. Sesi o kadar genç ve kırılgandı ki sanki Teddy’nin karnı ağrıdığı zamanlardaki gibi konuşuyordu. “Sonra ben geldiğimde neredeyse ölüyordu,” dedi ve ağlamaya başladı. Bu ses, üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi beni uyandırdı. Adam hastaneye beni ziyarete geldiği için kötüleştiğimi mi düşünüyordu? Hayır! Bu çok saçmaydı. Çok yanlış düşünüyordu.

“Ona bakarsan ben de eğer Puerto Rico’da kalsaydım, neredeyse şişko bir pislikle evlenecektim,” dedi hemşire. “Ama kalmadım. Ve şimdi çok farklı bir hayatım var. *İhtimalleri* düşünmen saçma. Şu anki durumu düşünmen lazım. O hâlâ bizimle.” Yatağının çevresini saran perdeyi çekti ve “Haydi şimdi onun yanına gir,” dedi.

Başımı güçlükle kaldırıp gözlerimi açtım. Adam. Tanrım, bu halde bile çok yakışıklıydı. Gözlerinden yorgun-

luk akıyordu. Sakalları çim gibi uzamıştı, öpüşüyor olsak yanağıma batardı. Her zamanki gibi tişört ve dar bir kot giymişti, ayağında Converse ayakkabıları vardı ve boynuna büyükbabamın ona verdiği atkıyı takmıştı.

Beni görünce rengi attı, sanki gölden çıkan bir canavar görmüş gibi gözleri kocaman açıldı. Çok kötü görüldüğümü biliyordum, tepemde bir solunum cihazı çalışıyordu ve düzinelerce hortum takılıydı, üzerimdeki hastane elbisesinde, geçirdiğim ikinci ameliyattan kalma kan lekeleri vardı. Ama ilk şoku atlattıktan sonra derin bir nefes aldı ve yeniden eski Adam oldu. Sanki düşürdüğü bir şeyi arar gibi bakışlarını etrafımda dolaştırdı, sonra birden aradığını buldu: *Elimi*.

“Tanrı aşkına, Mia, elin buz gibi.” Eğilip sağ elimi de tuttu, bu arada hortum ve tüplere çarpmamaya özen gösteriyordu, iki elimi de alıp dudaklarına yaklaştırdı, sıcak nefesini hissediyordum. “Sen ve ellerin...” Adam yazın ortasında bile hep soğuk olan ellerime hayret ederdi. Ona bunun dolaşım sistemimde sorun olmasından kaynaklandığını söyledim ama bunu inanmazdı çünkü ayaklarım hep sıcaktı. Biyonik ellere sahip olduğumu söylüyordu, ona göre bu yüzden çok iyi bir çellistim.

Daha önce binlerce kez yaptığı gibi ellerimi ısıtışını seyrettim. Bunu ilk defa yaptığı günü hatırladım: Okulun bahçesinde oturuyorduk, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi birden ellerimi avucunun içine almıştı. Sonra bunu

ilk kez ailemin önünde yaptığını hatırladım. Hepimiz bir Noel akşamı verandada oturmuş elma şarabı içiyorduk. Dışarıda dondurucu bir hava vardı. Adam ellerimi alıp nefesiyle ısıtmaya çalışmıştı. Teddy bunu görünce kıkırdamıştı. Annem ve babam hiçbir şey söylememişlerdi, sadece birbirlerine bakmış ve sonra annem bize dönüp bunu yanlış anlayacağımızı düşünerek pişmanlıkla gülümsemişti.

Acaba çabalasam dokunuşlarını hissedebilir miydim? Bedenimin üzerine yatsam, yeniden vücuduma girebilir miydim? O zaman onu hissedebilir miydim? Hayalet elimi ona uzatsam, beni hissedebilir miydi? Göremediği elleri yine ısıtabilir miydi?

Adam ellerimi yavaşça bırakıp beni yakından görebilmek için yatağa yaklaştı. O kadar yakındı ki neredeyse kokusunu duyabilecektim, ona dokunabilme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Bu tıpkı bir bebeğin yaşamak için annesinin memesinden süt emmeye ihtiyaç duyduğu temel ve ilkel bir içgüdü gibiydi. Dokunursam, son aylarda yaşadığımız sessiz çekişmenin daha da kötüsü başlayacaktı.

Bir şeyler mırıldanmaya başladı. Kısık sesle. Hep aynı kelimeyi söylüyordu: *Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen, Lütfen.* Sonunda durdu ve yüzüme baktı. “Lütfen, Mia,” diye yalvardı. “Bana şarkı yazdırma.”

Âşık olmayı hiç beklemiyordum. *Rock* yıldızlarına hayran olup fanteziler kuran ya da Brad Pitt’le evlenmeyi hayal eden kızlardan değildim. Kim’in öngördüğü gibi üniversitede erkek arkadaşlarım olacağını ve bir gün evleneceğimi düşünüyordum. Karşı cinsin cinsel cazibesine kapılmıyor da değildim ama aşkla ilgili pembe hayaller kuran kızlardan değildim.

Ben âşık olduğumda bile –yoğun, yüzümden o aptal gülümsemenin hiç eksik olmadığı türde bir aşk– yine de bunu tam kavrayamıyordum. Ama Adam’la birlikteyken –tedirginlikle geçen ilk birkaç haftanın sonunda– bana ve bize neler olduğunu düşünmemeye başladım. Kendimi iyi hissediyordum, bunun normal ve doğru bir şey olduğunu düşünüyordum, köpüklü banyoya girmek gibi bir şeydi. Tabii tartışmadığımız söylenemezdi. Örneğin Kim’e karşı yeterince iyi olmadığında, ben konserlerde yeterince sosyal olmadığımda, hızlı araba kullandığında, derlemeleri çaldığımda... Benim için hiç şarkı yazmamasına bozuluyordum, o da bana budala aşk şarkılarında iyi olmadığını söylüyordu. “Eğer şarkı istiyorsan, beni aldatman ya da buna benzer bir şey yapman gerekir,” diyordu ama bunun hiçbir zaman olmayacağını çok iyi biliyordu.

Geçen sonbahar, Adam'la başka türde kavga etmeye başlamıştık. Buna gerçek bir kavga denmezdi aslında. Bağırımıyorduk bile. Tartışma bile sayılmazdı ama ikimiz de gerginliğin farkındaydık. Her şey Juilliard'ın deneme sınavına girmemle başladı.

"Nasıl geçti, onları etkiledin mi?" diye sordu Adam, sınavdan döndüğümde. "Tam bursla kabul edilecek misin?"

Kabul edileceğimi hissediyordum. Profesör Christie'ye jürilerden birinin, "Uzun zamandır Oregon'lu bir taşra kızını aramızda görmemiştik," diye yorum yapmasından bahsetmeden ve onun kabul edildim gözüyle bakmasından önce hissetmişim. Sınav sırasında garip bir şey olmuştu; o korktuğum görünmez engelleri tek tek kolaylıkla aşmış ve parçaları üstün bir performansla çalmıştım; ruhsal fiziksel, teknik ve duygusal olarak her bakımdan iyi olduğumu düşünüyordum. Sonra büyükbabamla birlikte eve dönerken, tam Kaliforniya-Oregon sınırına yaklaştığımızda, birden gözümün önünde şimşek çakar gibi bir görüntü belirmişti, kendimi New York City'de elimde çellomla birlikte görmüştüm. Sanki bana müjde verir gibiydi. Önsezilere kulak veren ve kendime fazla güvenen biri olmadığım için olaylara her zaman temkinli ve kuşkucu yaklaşırdım.

Adam'ın sorusuna, "Fena değildi," diye cevap verdim. İlk kez ona yalan söylemişim. Aslında bu konuda ona daha önce de yalan söylemişim ama bu farklı bir yalandı.

İlk etapta Juilliard'a başvurduğumu da Adam'a söylememiştim. Başvurumu göndermeden önce profesör Christie'yle pratik yapıp Shostakovich'in konçertosuyla Bach'ın iki süitini defalarca çalmıştım. Adam bana neden o aralar bu kadar yoğun olduğumu sorduğunda, yeni ve zor parçalar üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyordum. Aslında teknik olarak doğrudu ama profesör Christie'nin Juilliard'a sunmak üzere çaldığım parçalardan benim için bir CD hazırladığını, bu yüzden pazar sabahı özel bir izinle saat yedide üniversitenin stüdyosuna girdiğimi ve geceyarısına kadar çalışacağımı ona söylememiştim ve keyifsiz olduğumu bahane edip o gün görüşmeyi ertelemeyi önermiştim. Gerçekten de pek keyfim yoktu çünkü çok endişeliydim. O yüzden pek de yalan sayılmazdı. Ayrıca bunu abartmaya gerek olmadığını da düşünüyordum. Kim'e de söylememiştim, yani bu yalan sırf Adam'a özel değildi.

Ama Adam'a ses sınavında elimden geleni yaptığımı söyledikten sonra, kendimi bataklıkta gibi hissetmiştim, bir adım daha atarsam boğulacaktım. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve "Aslında bu doğru değil," dedim Adam'a. "Sınavım çok iyi geçti. Çok iyi çaldım, hayatımda daha önce bu kadar iyi çaldığımı hatırlamıyorum."

Adam'ın ilk tepkisi gururla gülümsemek olmuştu. "Keşke ben de izleyebilseydim," dedi. Ama ardından bakışları değişti ve dudaklarını büzdü. "Neden başta önemsiz bir

şeymiş gibi söyledin?” diye sordu. “Sınavdan sonra neden hemen beni arayıp haber vermedin?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Her neyse,” dedi kırıldığını gizlemeye çalışarak. “Bu büyük bir haber, bunu kutlamalıyız.”

“Kutlayalım öyleyse,” dedim zorlama bir neşeyle. “Cumartesi günü Portland’a gidebiliriz. Japon Bahçesi’nde gezeriz. Sonra da akşam yemeğini Beau Thai’de yeriz.”

Adam yüzünü buruşturdu. “Olmaz. Bu hafta sonu Olympia ve Seattle’da konserlerim var. Sana küçük bir turne olacağından söz etmiştim. Hatırladın mı? Senin de gelmeni çok isterim ama bunun senin için gerçek bir kutlama sayılıp sayılmayacağını bilmiyorum. Pazar günü öğleden sonra döneceğim. Eğer istersen pazar akşamı Portland’da buluşabiliriz.”

“Gelemem. Bir profesörün evinde yaylı çalgılardan oluşan dördüde çalacağım, gelecek hafta sonuna ne dersin?”

Adam üzgün bir ifadeyle baktı. “Önümüzdeki birkaç hafta sonu stüdyoya gireceğiz ama hafta arası bir yerlere gidebiliriz. Bu civarda bir yerlere. Meksika restoranına ne dersin?”

“Olur tabii, Meksika restoranına gidebiliriz,” dedim.

İki dakika önce kutlama yapmayı bile düşünmüyordum ama şimdi her zaman takıldığımız o sıradan yere

gitmeyi önerince, kendimi birden istenmeyen biri gibi ve aşağılanmış hissetmişim.

Adam geçen ilkbahar liseden mezun olduktan sonra ailesiyle birlikte oturduğu evden ayrılıp Rock Evi'ne taşındığında fazla bir değişiklik olacağını düşünmemiştim. Birbirimizi eskisi gibi sık sık görebilecektik. Müzik odasında buluşmalarımızı özleyecektim ama aynı zamanda ilişkimizin lisede mikroskop altında incelenme aşamasından çıktığına da memnundum.

Adam, Rock Evi'ne taşınıp üniversiteye girince işler değişmişti. Sonbaharın hemen başında Adam üniversite hayatına daha yeni alışmışken Shooting Star büyük bir çıkış yapmıştı. Gruba Seattle'dan albüm teklifi gelmişti, o yüzden kayıt yapmak için günlerce stüdyodan dışarı çıkamıyordu. Bunun yanı sıra çok sayıda konser programı da vardı, giderek büyüyen bir hayran kitlesi oluşmuştu. Bu sebeple Adam üniversiteye yarı zamanlı gitmeye başlamıştı, hatta eğer işler bu hızla devam ederse, hepten bırakmayı bile düşünüyordu. "Böyle bir şans bir daha gelmez," diyordu.

Onun adına heyecanlıydım. Shooting Star'ın başarılı olduğunu biliyordum, o sıradan bir kasaba grubundan çok farklıydı. Gitgide daha az görüşmemizi sorun etmiyordum; özellikle o sorun etmeye başladığından beri. Ama nedense Juilliard söz konusu olduğunda farklı oluyordu. Bunu anlayamıyordum, aynı durumda sayılırdık ve benim de artık heyecanlanabileceğim bir şey vardı.

“Birkaç hafta sonra Portland’a gidebiliriz,” diye söz verdi Adam. “Noel zamanı.”

“Tamam,” dedim isteksizce.

Adam iç geçirdi. “İşler giderek zorlaşıyor, öyle değil mi?”

“Evet. Programımız çok dolu,” dedim.

“Demek istediğim bu değildi,” dedi Adam, yüzümü kendisine çevirdi, gözlerinin içine bakmamı istiyordu.

“Ne demek istediğini biliyorum,” diye cevap verdim ama hemen ardından boğazım düğümlendi, daha fazla konuşamadım.

Aramızdaki gerginliği yumuşatmak için asıl konuşmamız gereken konudan şakayla karışık bahsediyorduk. “*US News* ve *World Report*’ta okuduğum kadarıyla Willamette Üniversitesi’nin şahane bir müzik eğitim programı varmış,” dedi Adam. “Salem’de, şu an aşırı rağbet gören çok güzel bir yermiş.”

“Kime göre? Valiye göre mi?” diye sordum.

“Liz orada da şık mağazalar olduğunu söyledi. Biliyorsun, söz konusu şık mağazalar olunca, meraklıları uzak yakın tanımaz.”

“Benim o meraklılardan olmadığımı unutuyorsun,” diye hatırlattım. “Ama konusu açılmışken, belki de Shooting Star bir şekilde New York’a kapağı atmalıdır, *punk*’ın merkezine.

The Ramones, Blondie gibi siz de ünlü olabilirsiniz.” Sesim flört eder gibiydi, Oscar’lık bir performans sergiliyordum.

“Bu otuz yıl önceydi,” dedi Adam. “Ayrıca ben New York’a gitmeyi istesem bile, grubun geri kalanı gelemmez.” Suratını asıp ayakkabılarına bakınca şakalaşmanın bittiğini anlamıştım. Birden mideme bir kramp girmişti, yakında kalp kırıklığı yaşayacağımı hissediyordum.

Adam’la hiçbir zaman gelecekte, ilişkimizin nereye gittiğini konuşan çiftlerden değildik ama durumumuz bir anda belirsizleşince en fazla iki ya da üç hafta sonrasını konuşur olmuştuk, bu sohbetlerimizi zorlama ve tuhaf kılıyordu. Sonbaharda bir öğleden sonra, bir mağazada 1930’lardaki modellere benzeyen çok şık bir ipek elbise görmüştüm, babamın takım elbiselerini aldığı mağazaydı ve Adam’a bundan söz edip bu elbiseyi mezuniyet balosunda giyebileceğimi söylemek istemiştım. Ama balo hazırandaydı ve belki de o tarihlerde Adam turnede olacaktı, belki de ben Juilliard’a hazırlanmak için çok yoğun bir tempo içinde olacaktım. Aradan çok zaman geçmeden Adam gitarının artık çok eskidiğini söylemişti, yeni bir gitara ihtiyacı vardı, Gibson SG istiyordu, ona bunu doğum günü hediyesi olarak almak istediğimi söyleyince bana bu gitarların binlerce dolar olduğunu ayrıca doğum gününün eylülde olduğunu söylemişti. Öyle bir *eylül* değişiyi vardı ki sanki hapis kararından söz eden hâkim gibiydi.

Bundan birkaç hafta önce birlikte yılbaşı partisine gitmiştik. Adam sarhoş olmuş ve tam geceyarısı olduğunda beni tutkuyla öpmüştü. “Söz ver bana. Gelecek yıl, yılbaşını benimle birlikte geçireceğine söz ver,” diye fısıldamıştı.

Ona Juilliard’a gidiyor olsam bile Noel ve yeni yıl için eve döneceğimi açıklamak istemiştim ama sonra konunun bu olmadığını fark ettim. Ona söz verdim çünkü bunun gerçekleşmesini ben de onun kadar istiyordum ve öpücüğüne karşılık verdim.

Ertesi gün eve gittiğimde ailem, Henry, Willow ve bebekleri mutfakta oturuyorlardı. Babam kahvaltı hazırlıyordu, onun spesiyali olan somon fümeyi hazırlamakla meşguldü.

Henry beni görünce başını iki yana sallamıştı. “Şu zamane gençlerine bak. Eve saat sekizde döndüğümde erkenmiş hissettiğim günler daha dün gibi... Şimdi sekize kadar uyumak için her şeyimi veririm.”

“Biz geceyarısını göremedik bile,” dedi Willow bebeği kucağında sallarken. “Bu küçük hanım, kendi yeni yılının saat beş buçukta başlayacağına karar vermiş.”

“Ben de geceyarısına kadar oturdum!” diye bağırdı Teddy. “Saat on ikide New York’daki kutlamayı izledim. Eğer oraya gidersen, beni de götürür müsün?”

“Tabii ki, Teddy,” dedim istekli görünmeye çalışarak. New York’a gerçekten de gidecekmişim gibi geliyordu. Bu

düşünce beni genellikle heyecanlandırırdı ama yeni yılı orada Teddy'yle birlikte geçirdiğimi düşününce kendimi inanılmaz yalnız hissetmiştim.

Annem kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Bugün yılbaşı olduğu için eve bu saatte dönmene bir şey demiyorum ama eğer akşamdan kalmaysan cezalısin.”

“Hayır. Bir tane bira içtim. Sadece biraz yorgunum.”

“Biraz yorgunsun, öyle mi? Emin misin?” Annem bileğimi tutup başımı kendine doğru çevirdi. Yüzümdeki sert ve somurtkan ifadeyi görünce başını *Sen iyi misin?* der gibi salladı. Omzumu silktim ve kendimi kaybetmemek için dudağımı ısırdım. Annem anladığını ifade eder şekilde başını salladı. Masaya bir tabak et ve kalın bir dilim ekmek koydu, aslında aç hissetmiyordum ama ağzım sulandı, birden midemin kazındığını ve çok acıktığımı hissettim. Sessizce yemeğimi yedim. Annem sürekli beni izliyordu. Ve çok geçmeden mutfaktaki herkesi televizyon izlemesi için salona gönderdi.

“Herkes dışarı,” diye bağırıyordu. “Mia ve ben bulaşıkları yıkayacağız.”

Herkes çıkar çıkmaz, annem bana döndü; başımı göğsüne yasladım, ağladıkça son birkaç haftanın gerginliğini üzerimden atıyordum. Sessizce durup gözyaşlarımın kazağını ıslatmasına izin verdi. Ağlamam durduğunda

elime bulaşık süngerini verdi. “Sen yıka, ben durulayayım. Bu arada konuşalım. Sıcak su ve sabun seni sakınleştirir.”

Annem kurulamak için havlu aldı ve işe koyulduk. Ona Adam’la aramızda geçen konuşmalardan söz ettim. “Bir buçuk yıl mükemmel geçti,” dedim. “O kadar mükemmel ki geleceğimizi, farklı hayatlarımız olacağını hiç düşünmedim bile.”

Annem üzgün ve anladığını belli eden bir ifadeyle gülümsedi. “*Ben* düşündüm,” dedi.

Ona dönüp baktım. Dışarıda bir çift güvercinin çamurlu su birikintisinde banyo yapışını izliyordu. “Geçen yıl, Adam’ın Noel arifesinde buraya gelişini hatırlıyorum. Babana senin çok erken âşık olduğunu söylemiştim.”

“Biliyorum, biliyorum. Ahmak bir kız çocuğu aşkı ne bilecekti?”

Annem elindeki tavayı kurulamayı bıraktı. “Bunu demek istemedim. Tam tersi. Gerçekten... Adam’la arkadaşlığın bana asla ‘lise arkadaşlığı’ gibi gelmemişti.” Annem bunu derken eliyle tırnak işareti yapmıştı. “Sarhoş olup geceyi arabanın arka koltuğunda geçirdiğiniz türden bir ilişki değil. Erkek arkadaşının daha ilk bakışta sana derin bir aşkla bağlı olduğunu anlamıştım, hâlâ öyle.” İç geçirdi. “Ama on yedi, âşık olmak için uygun bir yaş değil.”

Gülümsedim, midemdeki sancı biraz olsun azalmıştı. “Bir de bana sor,” dedim. “İkimiz de müzisyen olmasaydık, aynı üniversiteye gidecektik ve bizim için daha iyi olacaktı.”

“Bu işin kolayına kaçmak olurdu, Mia,” dedi annem. “Bütün ilişkiler zordur. Tıpkı müzik gibi, bazen uyumlu bir harmoni içinde olur, bazen de kakofoni. Bunu senin gibi müziğin içinde olan birine ben anlatmamalıyım.”

“Sanırım haklısın.”

“Sizi müzik bir araya getirdi. Baban da böyle düşünüyor. İkiniz de müziğe âşıktınız sonra da birbirinize. Baban ve benim ilişkiye benziyor biraz. Ben çalmıyordum ama dinliyordum. Neyse ki tanıştığımızda da ondan biraz büyüktüm.”

Anneme Adam’ın beni Yo-Yo Ma’nın konserine götürdüğü gece ona *Neden ben?* diye sorduğumda verdiği cevaptan bahsetmemiştim. Müzik ilişkimizin bir parçasıydı. “Öyle diyorsun ama şu an bizi ayıran da müzik.”

Annem başını iki yana salladı. “Bu çok saçma. Müzik asla böyle bir şeye sebep olmaz. Hayat sizi farklı yollara sürükleyebilir, hangi yolu seçeceğinize siz karar vereceksiniz.” Yüzüme baktı. “Adam seni Juilliard’a gitmekten vazgeçirmeye çalışmıyor, değil mi?”

“Onu New York’a götürmeye çalışmamdan daha fazla değil. Ve işin komik tarafı, belki gidemeyebilirim bile.”

“Oraya gidemeyebilirsin ama başka bir yere gidebilirsin. Hepimiz artık bunun farkındayız. Aynı şey Adam için de geçerli.”

“En azından burada yaşarken bir yerlere gidip gelebilir.”

Annem omuz silkti. “Belki. Ama şimdilik.”

Başımı ellerimin arasına gömüp iki yana salladım. “Ne yapacağım?” diye ağlamaya başladım. “Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum.”

Annem gülümsedi. “Bilmiyorum. Ama eğer kalıp onunla birlikte olmak istersen sana destek vereceğimi biliyorum. Belki de bunu Juilliard’a gitmekten vazgeçmeyeceğini bildiğim için söylüyorum. Ama eğer aşkı seçersen, eğer Adam’ın aşkı, müziğin önüne geçerse, seni yine anlayışla karşılarım. İki seçeneğin de olumlu ve olumsuz yönleri var. Ne diyebilirim? İşte aşk böyle bir fahişe.”

Bu konuyu Adam’la bir kez daha konuştuk. *Rock* Evi’nde ve yatağının üzerinde oturuyorduk. Akustik gitarıyla bir parça çalıyordu.

“Kabul edilmem belki,” dedim “Belki burada seninle birlikte kalırım. Bir yanım kabul edilmemeyi istiyor, böylece seçim yapmak zorunda kalmam.”

“Kabul ediliyorsen, karar zaten verilmiş olacak, değil mi?”

Öyleydi. Gidecektim. Ama bu Adam'ı sevmekten vazgeçeceğim ya da ayrılacağımız anlamına gelmiyordu. Annem ile Adam haklıydı, Juilliard gibi bir yeri geri çeviremezdim.

Adam bir dakika kadar sessizleşmiş, sonra gitarının tellerine daha sert vurmaya başlamıştı. Gürültüden onun söylediklerini zorlukla duyuyordum. "Gitmeni engellemek istemiyorum. Tam tersi olsa, sen bana engel olmazdın."

"Şimdi de engel olmuyorum. Aslında sen de gidiyorsun. Seninki de bir anlamda senin Juilliard'ın," dedim.

"Biliyorum," dedi Adam sessizce. "Ama hâlâ buradayım. Ve sana deli gibi âşığım."

"Ben de," dedim. Sonra konuşmaya bir süre ara verdik, Adam o arada hiç duymadığım bir melodi çalmaya başlamıştı. Ona ne çaldığını sordum.

"Parçanın adı, 'Kız-Arkadaşım-Juilliard'a-Gidiyor-ve-Kalbimi-Paramparça-Ediyor,'" dedi abartılı ve melodik bir tonda. Sonra bana dönüp yaptığından utanmış gibi muzipçe gülümsedi. "Şaka yapıyorum."

"Güzel," dedim.

"Yani, kısmen," diye ekledi.

05:42

Adam gitti. Aceleyle çıkıp hemşire Ramirez'e önemli bir şey unuttuğunu ama hemen döneceğini söyledi. Tam çıkıyordu ki hemşire ona nöbetinin bittiğini söyledi. Az önce çıktı ama son anda asık suratlı yaşlı hemşireye "dar pantolonlu ve dağınık saçlı genç adamın" kız arkadaşını görme izni olduğunu söyledi.

Aslında buna gerek yoktu çünkü artık Willow'un kuralları geçerliydi. Sabahtan beri bütün akrabalarımı içeri almıştı. Önce büyükbabam ile büyükannem, Adam, Kate teyze, Diane teyze, Greg enişte. Sonra da kuzenlerim geldi. Willow durmadan oradan oraya koştururken gözleri parlıyordu. Sevdiklerimin sesini duymamın bana iyi geleceğini düşünmelerinden mi yoksa bana hoşça kal demeleri için mi yanıma girmelerine izin verdiğini bilmiyordum.

Sıra Kim'e gelmişti. Zavallı Kim. Çöp kamyonunda uyumuş gibi bir hali var. Tek bir örgüyle topladığı güzelim saçları darmadağınktı, her yerden bir tutam sarkıyordu. Üzerinde "İğrenç," dediği kazaklarından biri vardı. Annesi ona hep yeşilimsi, grimsi, kahvemsî renkte kazaklar alırdı. Önce sanki parlak bir ışıkmişim gibi gözlerini kısarak bana baktı ama sonra bir zombiye benzememe, bedenimdeki her bir delikten başka bir hortum çıkmasına ve battaniyemin üzerinde yaralarımın bandajlarından akan kan lekeleri ol-

masına rağmen ben hâlâ Mia, onun da hâlâ Kim olduğunu düşündü. Ve Mia ile Kim bir araya gelince normal olarak ne yaparlardı? Konuşurlardı.

Kim yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Nasıl gittiğinden emin değildim. Yorgundum, Adam’ın ziyareti de beni altüst etmişti. Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum. Heyecanlı. Endişeli. Üzerimdeki ağırlık kalkmıştı. Bana dokunuşunu hissetmememe rağmen varlığı beni bir şekilde harekete geçirmişti. Yanımda olduğu için ona minnettar olmuştum ki bir anda aceleyle gitmişti. Son on saattir beni ziyaret edebilmek için savaş veriyordu, sonunda başarmıştı ama içeri girdikten on dakika sonra da gitmişti. Belki benden korkmuştu. Belki uğraşmak istemiyordu. Belki de buradaki tek korkak ben değildim. Sonuçta tüm geceyi onun bu kapıdan içeri girdiğini hayal ederek geçirmiştim ve sonunda sendeleyerek yoğun bakım ünitesinden içeri süzüldüğünde, eğer gücüm olsa kaçırdım.

“Ne kadar çılgın bir gece geçirdiğimize inanamazsın,” dedi Kim. Ardından bana olanları anlatmaya başladı. Annesinin histerik ağlamalarından, akrabalarımın önünde kendisini kaybedişinden ve onların bunu hiç sorun etmediğinden bahsetti. Sonra Roseland Tiyatrosu’nun önünde bir grup serserinin önündeki tartışmalarını anlattı. Kim, sürekli ağlayan annesini “çevresindeki yetişkinler gibi davranması” için uyarmış ve Bayan Schein’i deri ceketli, briyantınli saçlı

tiplerin arasında bırakıp kulübe girmiş. Adam'dan da söz etti, beni görmekteki kararlılığını, yoğun bakım ünitesine sızmak için yaptığı ilginç planı ve grup arkadaşlarının ona yardım edişini anlattı. Onların nasıl insanlar olduklarını hayal edebilmem için detaylarıyla anlatırken, hiç de sandığı gibi züppe tipler olmadıklarını söyledi. Ve son olarak ünlü bir *rock* yıldızının benim sayemde bu hastaneyi ziyaret ettiğini anlattı.

Bana anlattığı her şeyden haberim vardı tabii ki ama onun bunu bilmesi imkânsızdı. Ayrıca onun bana günün raporunu vermesi hoşuma gidiyordu, Kim'in benimle, tıpkı büyükannemin yaptığı gibi normal bir şekilde konuşmasını seviyordum. Sanki verandada yan yana oturmuş kahve ya da her zaman farklı tatlar deneyen Kim'in tercih ettiği buzlu karamelli *frappe* içiyormuşuz gibi geliyordu.

Ölünce, yaşarken başına gelen olayların hatırlanıp hatırlanmadığını bilmiyordum. Aslında hatırlamamak mantıklıydı. Ölü olmak, doğmadan önceki duygu gibiydi; derin bir hiçlik duygusu. Ama benim için, doğmadan önceki dünyam tamamen boş değildi. Bazen annem ve babam bana hikâyeler anlatırlardı: Babam büyükbabamla birlikte tuttukları ilk balığı, annem babamla birlikte ilk kez çıktıklarında gittikleri *Dead Moon* konserini anlatırdı ve ben çok kuvvetli bir *deja-vu* yaşıyordum. Bu daha önce o hikâyeleri duymuşum gibi bir his değildi, onları yaşamış

gibiydim. Kendimi bir nehrin kıyısına oturmuş onları seyrederken hayal edebiliyordum, babam büyük pembe bir balık tutmuştu, o zamanlar on iki yaşlarındaydı. Ya annemle babamın X-Ray adlı kafede Dead Moon konserinin kritiğini yaptıklarını duyabiliyordum, üstelik Dead Moon'u hiç canlı dinlememiştim ve de X-Ray ben doğmadan çok önce kapanmıştı. Bazen hatıralar o kadar gerçekçi oluyordu ki onları kendi anılarımla karıştırıyordum.

Bu “anılardan” kimseye söz etmedim. Annem büyük olasılıkla benim o zamanlar daha yumurtalıklarından birinde olduğumu söyleyecekti. Babamsa annemle birlikte birçok kez bu hikâyeleri anlatarak bana işkence ettiklerini ve kaçınılmaz bir şekilde beynimi yıkadıklarını söyleyecekti. Ve büyükannem, ben ve annemle babamın çocuğu olmayı seçmeden önce belki de bir melek olduğumu ortaya atacaktı.

Ama merak ediyordum. Ve umuyordum. Çünkü öldüğümde, Kim'i hatırlamak istiyordum. Onu komik hikâyeler anlatırken, çılgın annesiyle uğraşırken, sokak serserilerine kafa tutarken, sahip olduğu o müthiş gücünü keşfettiği anıları hatırlamak istiyordum.

Adam içinse durum çok farklıydı. Onu hatırlamak, onu tekrar tekrar kaybetmek gibi olacaktı ve buna dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim.

Brooke Vega ve bir grup *punk'*çı hastaneyi basıp yoğun bakım ünitesine girdiklerinde Kim başlarının belaya girece-

ğinden korktuğunu ama içeri girdiğinde birden neşesinin yerine geldiğini, hatta güvenlik elemanı onu yakaladığında hiç korkmadığını anlatıyordu. “En kötü ne olabilir diye düşündüm. Hapse girerdim. Annem de histeri nöbetine. Bir yıl cezalı olurum,” dedi ve bir an durduktan sonra devam etti. “Ama hepsi bugün yaşananların yanında hiç kalır. Hapse de girsem önemli değil, hiçbir şey seni kaybetmekten daha kötü olamaz.”

Tabii ki Kim’in bu sözleri hayatta kalmayı seçmem için söylediğini biliyordum. Ama garip bir şekilde, sözlerinin büyükbabamın söyledikleri gibi beni özgür kıldığını bilmiyordu. Ölümümün Kim için korkunç bir şey olacağını biliyordum ama bana söylediklerini düşündüm; korkak değildi. Kim iyi olacaktı. Beni kaybetmek onu çok üzecekti; başta bu acı, gerçek gibi gelmeyecekti ama sonra gerçekten hissetmeye başladığı an dayanılmaz olacaktı. Büyük olasılıkla okuldaki son dönemi mahvolacak, herkes ona en yakın arkadaşını kaybeden kız olarak bakacak ve bu onu deli edecekti. Ama buna dayanacak ve hayatına devam edecekti. Oregon’dan gidecekti. Üniversiteye yazılacak, orada yeni arkadaşlar edinecekti. Ardından birine âşık olacaktı. Sonra da helikoptere binmesi gerekmeyen, iyi bir fotoğrafçı olacaktı. Ve eminim, bugün kaybettiği şeyden sonra daha da güçlü biri olacaktı. Böyle bir şey yaşayan insanların yenilmez olduklarını düşünüyordum.

Böyle düşünerek ikiyüzlülük yaptığımı biliyordum. Bu durumda *benim* kalmam gerekmez miydi? Bunu atlatmam? Belki daha önce denemiş olsaydım, daha önce yıkımlar yaşamış olsaydım devam etmem daha kolay olurdu. Hayatım mükemmel olduğundan değil, benim de hayal kırıklıklarım oldu, kendimi yalnız, öfkeli ve işe yaramaz biri gibi hissettiğim zamanlar oldu. Ama hiç kalbim kırılmadı. Kalmak için ihtiyacım olan güce daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı.

Kim bu kez bana Willow'un onları kurtarmasını anlatıyordu. Willow'u anlatırken sesindeki hayranlığı fark etmemek mümkün değildi, onun bütün hastaneyi bir anda kontrolü altına alabilecek kadar güçlü bir kadın olduğunu söylüyordu. Bir an Kim ve Willow'un çok iyi arkadaş olduklarını hayal ettim. Aralarında yirmi yaş olmasına rağmen sıkı bir arkadaşlıkları olacağına inanıyordum. Bu görüntü beni çok mutlu etmişti, onların birlikte çay ya da kahve içtiklerini, sinemaya gittiklerini hayal ettim, aralarındaki ilişkinin güçlü olacağını biliyordum çünkü artık var olmayan bir aileyle birbirlerine bağlanacaklardı.

Kim gün boyunca beniz ziyarete gelenleri saymaya başladı. "Büyükannen, büyükbaban, teyzelerin, eniştelelerin, kuzenlerin. Adam, Brooke Vega ve onun gürültücü arkadaşları. Adam'ın grup arkadaşları Mike ve Fitzy, Liz ve onun kız arkadaşı Sarah, bunların hepsi aşağıdaki bekleme odasında saatlerce yoğun bakım ünitesine girebilmeyi bek-

lediler, seni görebilmek için. Profesör Christie arabasıyla eve dönmeden önce geceyarısına kadar burada kaldı, sonra duş alıp sadece birkaç saat uyumak için eve gitti, sabah birkaç önemli randevusu varmış. Henry bebeğiyle birlikte şu an yolda buraya geliyor çünkü bebek sabah beşte uyanmış ve Henry de arayıp daha fazla evde kalamayacağını söylemiş. Ve bir de annem ile ben varız,” diyerek noktaladı. “Tüh, kaç kişi olduğunu saymayı unuttum. Ama çok kalabalık bir liste. Daha da gelecekler vardı ama Diane teyzen onlara beklemelerini, zaten yeterince sıkıntı verdiğimizizi söyledi. Sanırım ‘biz’ derken Adam ve beni kastediyordu.” Kim durup bir anlığına gülümsedi. Ardından boğazını temizler gibi bir ses çıkardı. Genelde cesaretini toplamaya çalışırken çıkarırdı bu sesi.

“Demek istediğim,” diye devam etti. “Aşağıdaki bekleme odasında şu an yaklaşık yirmi kişi var. Bir kısmı akrabalar, bir kısmı değil. Ama hepimiz senin aileniz.”

Bana doğru eğilince bir tutam saç yüzüme düştü. Beni alnımdan öpüp kulağıma fısıldadı. *“Hâlâ bir ailen var.”*

Geçen yaz işçi bayramında evde bir parti vermiştik. Yoğun bir sezon geçirmiştik. Kampa gidip gelmiştim. Sonra da

büyükannemin Massachusetts'deki ailesini ziyarete gitmiştik. Bu yüzden neredeyse bütün bir yaz Adam ve Kim'i görememiştim. Annem ve babam da aylardır Henry'yle Willow'u ve bebeklerini görmediklerinden yakınıyorlardı. Babam bir sabah, "Henry bebeğin yürümeye başladığını söylüyor," dedi. Hepimiz oturma odasında klimanın önünde oturmuş, erimemeye çalışıyorduk. Oregon, tarihinin en sıcak günlerini yaşıyordu. Daha sabahın onuydu ama sıcaklık otuz dereceyi gösteriyordu.

Annem takvime baktı. "Bebek şu anda tam on aylık. Zaman ne kadar da çabuk geçiyor," dedi, ardından bana ve Teddy'ye baktı. "Benim biricik kızım liseyi bitirmek üzere son sömestrine mi başlıyor? Daha dün bebek olan oğlum ne zaman ikinci sınıfa başlayacak kadar büyüdü?"

"Ben bebek değilim," diye homurdandı Teddy, kendisini aşağılanmış hissediyordu.

"Özür dilerim evlat, senden sonra bir tane daha gelene kadar hep benim küçük bebeğim olarak kalacaksın."

"Bir tane daha mı?" diye sordu babam paniklemiş gibi yaparak.

"Rahat ol. Şaka yapıyorum, yani şimdilik," dedi annem. "Mia'nın üniversiteye başladığını bir görelim, sonra düşünürüz."

“Aralıkta sekiz olacağım. Artık ben de bir erkek sayılırım, bundan böyle beni ‘Ted’ diye çağırmalısınız,” dedi Teddy.

“Yok ya?” diyerek bir kakhaha patlatmıştım, neredeyse içtiğim portakal suyu burnumdan fışkıracaktı.

“Bunu bana Casey Carson söyledi,” dedi Teddy ciddi bir ifadeyle.

Annem, babam ve ben gülmemek için kendimizi zor tutmuştuk. Casey Carson, Teddy’nin en iyi arkadaşıydı, hepimiz onu çok severdik, annesi ile babasının da iyi insanlar olduğunu düşünüyorduk ama çocuklarına neden böyle gülünç bir isim verdiklerini anlayamıyorduk.

“Eğer Casey Carson söylediyse tamamdır,” dedim kıkırdayarak ve çok geçmeden annem ve babam da kakhahalara gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Teddy.

“Hiçbir şey, küçük adam,” dedi babam. “Sadece havanın çok sıcak olmasından.”

“Bugün fiskiye altında ıslanabilir miyiz?” diye sordu Teddy. Vali bu yaz herkese su tasarrufu yapma talimatını vermesine rağmen, babam ona fiskiyei açacağına dair söz vermişti. Çünkü bu talimata çok kızmıştı, yılın sekiz ayı yağmurdan yaka silken Oregon’luların su tasarrufu yapmamaları gerektiğini söylüyordu.

“Elbette,” dedi babam. “İstersen buraya sel bastırabilirsin.”

Teddy bu sözle rahatlamış görünüyordu. “Eğer bebek yürüyebiliyorsa fiskiye’nin altından da geçebilir. O da benimle oynayabilir mi?”

Annem dönüp babama baktı. “Fena fikir değil,” dedi. “Umarım Willow bugün izinlidir.”

“Barbekü yapabiliriz,” dedi babam. “Bugün işçi bayramı ve sıcağın pişmek kesinlikle ağır işçilik.”

“Ayrıca buzluk et dolu,” dedi annem. “Neden olmasın?”

“Adam da gelebilir mi?” diye sordum.

“Tabii,” dedi annem. “Senin genç adamı çoktandır görmedik.”

“Biliyorum,” dedim. “Grubun işleri yoğunlaşmaya başladı.” O zamanlar bu beni çok heyecanlandırıyordu. Büyükanнем kafama Juilliard fikrini sokana kadar aramızda sorun yoktu. Henüz daha başvurumu da yapmamıştım. Adam’la işler iyi gidiyordu.

“Eğer bir *rock* yıldızı bizim gibi eski kafalıların mütevazı pikniğine katlanabilirse,” diye takıldı babam.

“Benim gibi eski kafalı birine katlanıyorsa, sizin gibi eski kafalılara da katlanabilir,” diye karşılık verdim. “Kim’i de davet edeceğim.”

“Ne kadar kalabalık, o kadar iyi,” dedi annem. “Eski günlerdeki gibi eğleneceğiz.”

“Dinozorlar sokaklarda yürüdüğü zaman mı?” diye sordu Teddy.

“Evet, kesinlikle,” dedi babam. “Dinozorlar sokaklarda yürüdüğü zamanlar, annen ve ben çok gençtik.”

Yaklaşık yirmi kişi gelmişti. Henry, Willow, bebekleri; Fitzzy’yi de getiren Adam, New Jersey’den kuzeniyle birlikte gelen Kim, ayrıca annem ile babamın yıllardır görmediği bir grup arkadaşı. Babam bütün bir öğleden sonra eski barbekümüzün başından kalkmamıştı. Izgarada biftekler ve soya peynirleri kızartılmış, sebzeli hamburgerler hazırlanmıştı. Sofrada kavun da vardı, serin kalması için onu buz kovalarında tutuyorduk ve de annem ve babamın arkadaşlarının özel olarak yetiştirdiği organik sebzelerden büyük bir kâse salata yapılmıştı. Annem ve ben, Teddy ile birlikte topladığımız dağ çileklerinden üç tane turta yapmıştık. İlk çıktığı günlerdeki eski tip şişelerde Pepsi içmiştik, babam onları çok eski bir marketten almıştı ve tadı şimdikilerden çok daha güzel geliyordu. Belki de bunun nedeni barbekü partilerinde her şeyin tadının lezzetli olmasıydı. Hiç unutamayacağınız türden bir yemekti.

Babam, Teddy’yle bebek için fiskiye açtığında diğerleri de onlara katılmaya karar verdi. Yemyeşil çimenlik bir anda

kahverengiye dönüşmüş, âdeta çamurdan havuz oluşmuştu. Valinin gelip bizi bizzat kendisinin uyaracağını düşünmüştüm. Adam beni kovalıyordu, hepimiz çok eğleniyorduk. Hava o kadar sıcaktı ki ıslak giysilerimi değiştirmeye gerek duymuyordum ve ne zaman terlesem hemen fıskiye'nin altına girip serinliyordum. Günün sonunda elbisem ıslanıp kurumaktan kaskatı olmuştu. Teddy tişörtünü çıkarıp göğsünü çamura bulamıştı, babam onu bu haliyle *Sineklerin Efendisi* filmindeki çocuklara benzetmişti.

Karanlık çökmeye başladığında, misafirlerin çoğu üniversitenin bahçesinde yapılan havai fişek gösterisini izlemeye ya da Oswald Five-0 adlı grubun konserini izlemeye gitmişti. Geriye Adam, Kim, Willow ve Henry kalmıştı. Hava serinlediğinde babam bahçede bir kamp ateşi yakmış ve şekerleme yemiştik. Ardından müzik aletleri çıkarıldı. Babam evde sakladığı baterisini çıkarmış, Henry arabadan gitarını getirmiş, Adam da odamdaki yedek gitarı almıştı. Herkes bir araya gelip şarkılar söylemeye başlamıştı. Babamın şarkılarını, Adam'ın şarkılarını, eski *Clash* ve *Wipers* şarkılarını... Teddy ortada dans ediyordu, döndükçe bukleli kumral saçlarında gölgeler oluşuyordu. Onları izlerken göğsümde tatlı bir duygu filizlenendi. *Mutluluk bu olmalı*, diye düşündüm.

Bir ara Adam ile babam çalmayı bırakıp sessizce bir şey konuştular. Sonra bira alacaklarını söyleyip içeri girdiler. Ama geri döndüklerinde çellomu taşıyorlardı.

“Ah, hayır, konser vermeyeceğim,” dedim.

“Bunu yapmanı istemiyoruz,” dedi babam. “Bizimle birlikte çalmanı istiyoruz.”

“Hayır,” dedim. Adam çoğu kez bana onunla birlikte çalmamı önermişti ama reddetmiştim. Birlikte hayali gitar ve hayali çello düeti yapmak, gidebileceğim son noktaydı.

“Neden çalmak istemiyorsun, Mia?” diye sordu Kim. “Yoksa sen sadece klasik müziği müzikten sayan bir züppe misin?”

“Alakası yok,” dedim, birden hakkımda böyle düşündüğü için paniklemiştim. “Sadece ikisinin tarz olarak birbirine uymadığını düşünüyorum.”

“Kim demiş?” diye sordu annem kaşlarını kaldırıp.

“Evet, senin böyle müzik ayrımcılığı yapan biri olduğunu hiç düşünmezdim,” diye takıldı Henry.

Willow gözlerini devirip Henry’ye baktıktan sonra bana döndü. “Lütfen,” dedi kucağındaki bebeğini sallarken. “Ben seni hiç çalarken dinlemedim.”

“Haydi, Mee,” dedi Henry. “Sen de bizim ailemizdensin.”

“Kesinlikle,” dedi Kim.

Adam elimi alıp bileğimi okşadı. “Bunu benim için yap. Gerçekten seninle çalmayı çok istiyorum. Sadece bir kere.”

Çellomun gitarların arasında yer almasını onaylamadığımı, onun *punk-rock* dünyasında işi olmadığını belirtmek için başımı iki yana sallayacaktım ki annemin meydan okur gibi bana gülümsediğini gördüm. Babam piposunu dolduruyordu ve hiç ilgilenmiyor ya da baskı yapmak istemiyor gibi davranmayı tercih ediyordu. Teddy’ye ise zıplayıp duruyordu fakat bunu yapmasının nedeninin beni dinlemek için değil, şekerlemelerden kaynaklandığını düşünüyordum. Kim, Willow ve Henry, hepsi bana bakıyorlardı ve Adam beni her dinleyişinde olduğu gibi yine gururla izliyordu. Az da olsa korkuyordum, kötü çalıp rezil olmak istemiyordum. Ama herkes çalmamı o kadar istiyordu ki o zaman anladım ki kötü çalsam bile dünyanın sonu değildi.

Çalmaya başladım. Ve ama çellonun sesi, gitarların arasında hiç de kötü çıkmıyordu. Hatta oldukça uyumluydu.

07:16

Sabah oldu. Hastanede şafak vakti normalden farklıydı, örtülerin hışırtısı duyuluyor, gözler temizleniyordu. Aslında hastane hiç uyumuyordu. Işıklar sürekli açıktı ve hemşireler uyanıktı, dışarısı karanlık bile olsa içeride her şey uyanıktı. Doktorlar görevlerinin başına döndü, göz kapaklarımı açıp ışık yansıtarak içine baktılar, sonra da kaşlarını çatıp sanki onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi ayak ucumdaki grafiğe bir şeyler not ettiler.

Artık hiçbir şeyi umursamıyordum. Çok yorgundum ve zaten yakında her şey bitecekti. Sağlık çalışanı da geldi. Gece uykusu pek işe yaramamış görünüyordu. Gözleri hâlâ şişti, saçları karmakarışık. Yokluğu sırasında neler olup bittiğini görmek için grafiğimi inceledikten sonra hemşirelerden gece raporunu aldı. Esmer hemşire de geldi, bana merhaba dedikten sonra bu sabah hâlâ burada olduğumu görmekten çok mutlu olduğunu, bütün gece beni düşündüğünü söyledi, sabah geldiğinde burada olmam için hep dua etmiş. Battaniyemdeki kan izlerini görünce, hemen alıp yenisini örttü.

Kim çıktıktan sonra başka ziyaretçim olmamıştı. Yanıma gelecek kişiler bitmişti galiba. Bu kesinlikle inisiyatif gerektiren kararı *bütün* hemşirelerin bilip bilmediklerini merak ettim. Hemşire Ramirez'in bildiğine emindim. Ve

sanırım esmer hemşire de biliyordu. Willow'un onunla konuşmasından bu işi bildiği anlaşıyordu. Hemşirelerin hepsini çok seviyordum. Ve onların da benim kararımı kişisel almayacaklarını umuyordum.

Çok yorgundum, gözlerimi zorlukla kırpabiliyordum. Az kalmıştı fakat bir yanımdan kaçınılmaz sonu neden sürekli ertelediğimi merak ediyordu. Nedenini biliyordum. Adam'ın dönmesini bekliyordum. Gideli muhtemelen bir saat olmuştu ama sonsuzluk gibi geliyordu. Giderken bana beklememi söylemişti, bu yüzden bekleyecektim. En azından onun için bunu yapabilirdim.

Gözlerim kapalıydı, bu yüzden onu görmeden önce duydum. Hızla nefes alıp veriyordu. Terinin kokusunu alabiliyordum, elimde olsa o kokudan parfüm yapardım. Gözlerimi açtım. Adam gözlerini kapadı. Ama göz kapakları pembe ve şişmişti; ne yaptığını anladım. Bu yüzden mi yanımdan gitmişti? Benim önümde ağlamamak için mi?

Sandalyesinde rahat oturmuyordu, her an düşecek gibi yığılmıştı. Yüzünü elleriyle kapatıp kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Bir dakika sonra ellerini kucığına koydu ve "Sadece dinle," dedi.

Gözlerimi kocaman açtım. Mümkün olduğunca dik oturmaya çalıştım. Ve dinledim.

“Kal,” dedi ve sesi çatallaştı ama yutkunup toparlandı. “Sana ne olduğunu anlatmam imkânsız. Çünkü hiç güzel bir yanı yok. Ama yaşama tutunman için bir neden *var*. Kendimden bahsetmiyorum. Aslında şu an... ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Belki saçma sapan bir konuşma yapıyor olabilirim. Şoktayım. Annen ve babana olanları hazmedemiyorum, Teddy’ye...” Teddyden söz ederken, sesi iyice titremeye başladı ve gözyaşları aktı. *Seni seviyorum*, diye düşündüm.

Derin nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Ve sonra devam etti. “Bütün düşünebildiğim, şu an burada ölürsen bunun ne kadar berbat bir durum olacağı. Yani ölmesen de hayatın berbat durumda artık. Olanları geri alamayacağımı, bunu kimsenin yapamayacağını da biliyorum. Ama gelecekte senin yaşlandığını, çocukların olduğunu, Juilliard’a gittiğini, geniş bir dinleyici kitlesi önünde çello çaldığını, eline yayını aldığını ve o an her zaman olduğu gibi yine seninle gurur duymayı, bana hep gülümsediğini görmeyi istiyorum.

“Eğer kalırsan ne istersen yapacağım. Eğer istersen gruptan ayrılacağım, seninle birlikte New York’a geleceğim. Ama benden gitmemi istersen, onu da yaparım. Liz’le konuştum, eski yaşamına dönmenin sana belki acı verebileceğini söylüyor, belki bu dönemi tamamen unutman, belki bizi de unutman senin için daha iyi olacak. Tabii

bu berbat bir şey olurdu ama senin için yaparım. Seni şu an kaybetmektense, öyle kaybetmeyi tercih ederim. Eğer kalırsan, istediğin yere gitmene izin vereceğim, yeter ki kal.”

Adam hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları hassas tenime vurulan yumruklar gibi geliyordu.

Gözlerimi ve kulaklarımı kapadım. Bunları seyretmeye, işitmeye katlanamıyordum.

Fakat sonra bir ses duydum, önce kısık tonda bir iniltiye benziyordu, ardından çok hoş bir sese dönüştü. Çelloydum. Adam bana kulaklık takmıştı ve iPod’u göğsümün üzerine koydu. Bunun benim en sevdiğim parça olmadığını bildiğini ama o an için elinden gelenin bu olduğunu söyleyip özür diledi. Sesi iyice açtı, böylece aydınlık sabahın içine yayılan müzik sesini rahatlıkla duyabiliyordum. Ardından ellerimi tuttu.

Yo-Yo Ma. *Andante con poco e moto rubato*, çalıyordu. Piyano sanki duygularımı uyandırmak ister gibi oldukça yavaş tondaydı. Sonra araya çello girdi. Ve ikisi birlikte içimde bir şeylerin patlatmasına neden oldu.

Kahvaltı masasında ailemle birlikte oturmuş sıcak kahve içiyordum, Teddy’nin çikolatasının dudaklarının üzerinde bıyık yaptığını görünce kahkahalarla güldüm. Dışarıda kar olanca hızıyla yağmaya devam ediyordu.

Mezarlığı ziyaret ediyordum. Nehre tepeden bakan bir ağacın altında yan yana üç mezar vardı.

Güneşli bir günde nehrin kıyısındaki bir bankta Adam'la birlikte uzanmış yatıyordum, başım onun göğsü üzerindeydi.

İnsanların *yetim* sözcüğünü kullandıklarını duyuyordum ve benden söz ettiklerini fark ediyordum.

Kim'le birlikte New York City'de yürüyordum, gökdelenlerin gölgesi yüzümüze vuruyordu.

Teddy kucağımda oturuyordu, onu gıdıklıyordum, gülmekten katılıyordu, neredeyse yere düşecekti.

Annem ve babamın ilk resitalimden sonra bana hediye ettiği çellomla birlikteydim. Parmaklarım onun ahşabı ve akort anahtarı üzerinde geziniyor, cilalı ahşabın pürüzsüz kayganlığını hissettim. Yayını telleri üzerinde hazır tutuyordu, elime bakıp çalmaya başlamayı bekliyordum.

Adam'ın tuttuğu elime baktım.

Yo-Yo Ma çalmaya devam ediyordu, piyano ve çello bir arada; bedenimden aşağı akıp gidiyordu, tıpkı serum ya da kan nakli gibi. Anılarım çok hızlı bir şekilde akıyordu. O kadar hızlıydı ki onları daha fazla elimde tutamayacağımı hissediyordum. Bir saniye daha böyle kalamayacaktım. Kör edici bir ışık, ardından dayanılmaz bir acı, kırılan bedenimden sessiz bir çığlık yükseldi. İlk kez, yaşarsam ne kadar acı çekeceğimi fark ettim.

Sonra birden Adam'ın elini hissettim. Gerçek anlamda hissettim. Artık sandalyede oturmuyordum. Hastane yatağında sırt üstü yatıyordum, bedenimin içindeydim.

Adam ağlıyordu, onu görünce ben de içten içe ağladım çünkü sonunda hissedebiliyordum. Hissettiğim sadece fiziksel bir acı değil, tüm kaybettiklerimin acısını da beraberinde duyuyordum, çok korkunç ve ürkütücü boyutta, içimde yeri doldurulamayacak bir boşluk açılmıştı. Ama hayatımda kaybettiklerim ve bilinmeyenlerle dolu geleceğim de vardı. Ve üst üste yığılıp biriken duygularım göğüs kafesimi kırıp orada kocaman bir oyuk açmakla beni tehdit ediyordu. Onları kurtarmanın tek yolu elimi sıkıca tutan Adam'ın eline odaklanmaktı.

Ve birden bu dünyada her şeyden çok istediğim o eli tutmak için büyük bir *ihtiyaç* hissettim. Ben de onun elini tutmak istiyordum. Tüm gücümü sağ elime vermeye çalıştım. Çok güçsüzdüm ve bu çok zordu. Bugüne kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Bu yüzden bugüne kadar hissettiğim tüm sevgiyi topladım; büyükannem ve büyükbabamın, Kim'in, hemşirelerin ve Willow'un bana verdiği gücü topladım. Annemi, babamı ve Teddy'yi yardıma çağırdım. Bütün gücümle sağ avucuma odaklandım. Ellerimle Teddy'nin saçlarını okşadığımı ve çellomun yayını tuttuğumu hayal ettim ve birden Adam'ın eline dönüştü.

Ve onu sıktım.

Sonra halsiz kalıp yığıldım, bunu yapabilmek için çok güç harcamıştım, gerçekten başardığımdan emin değildim.

Adam'ın tüm gücüyle elimi sıktığını hissettim, sanki tüm bedenimi de beraberinde sımsıkı kavradığı hissine kapıldım. Sanki beni yataktan kaldıracakmış gibi. Sonra nefesinin kesildiğini hissettim ve sesini duydum. Kazadan sonra ilk kez gerçek anlamda onun sesini duydum.

“Mia?” diye sordu.

TEŞEKKÜRLER

Birçok kişi, çok kısa bir süre içerisinde bir araya gelip bu kitabı yazarken bana yardımcı oldu. Her şey Gillian Aldrich'le başladı, ona fikrimden bahsettiğimde ağlamaya başladı (olumlu manada). Bu da başlamam için iyi bir teşvik oldu.

Tamara Glenny, Eliza Griswood, Kim Sevic ve Sean Smith yoğun programlarında bana zaman ayırıp taslaklarımı okudu ve beni yüreklendirdiler. Fedakârlıkları ve arkadaşlıkları için onları seviyorum ve onlara teşekkür ediyorum. Bazı insanlar başınızı dik tutmanıza yardım ederler; başımı dik tutmamı sağladığı için Marjorie Ingall'a teşekkür ediyorum. Ayrıca Jana ve Moshe Banim'e de minnettarım.

Temsilcim Sarah Burnes, müthiş zekâsını, sezgilerini, tutkusunu ve sıcaklığını birleştirip yazdıklarımı okuyuculara aktardı. O, muhteşem Courtney Gatewood ve Stephanie Cabot bu kitapta mucizeler yarattılar.

Penguin'deki ekiple ilk tanıştığım da kendimi ailemle birlikteymişim gibi hissettim. Olağanüstü editörüm Julie Strauss-Gabel, Mia ve ailesini (tabii beni de) herkesin bir akrabadan beklediği ilgi ve sevgiyle donattı. Ona “çok özel Julie” diyorum. Don Weisberg bu kitaba kalbini ve kaslarını koydu. Ve yazı işleri, satış, pazarlama, reklam ve tasarımda çalışan, kitabımla fazlasıyla ilgilenen herkese teşekkür etmek istiyorum: Heather Alexander, Scottie Bowditch, Leigh Butler, Mary-Margaret Callahan, Lisa DeGroff, Erin Dempsey, Jackie Engel, Felicia Fraizer, Kristin Gilson, Annie Hurwitz, Ras Shahn Johnson-Baker, Deborah Kaplan, Eileen Kreit, Kimberly Lauber, Rosanne Lauer, Stephanie Owens Lurie, Barbara Marcus, Casey McIntrye, Steve Meltzer, Shanta Newlin, Mary Raymond, Emily Romero, Holly Ruck, Jana Singer, Laurence Tucci, Allison Verost, Allan Winebarger, Courtney Wood, Heather Wood ve Lisa Yoskowitz. Ve son olarak bu kitap için çalışan tüm satış temsilcilerine teşekkür ediyorum.

Müzik, bu hikâyenin önemli bir bölümünü oluşturuyor. Yo-Yo Ma ve *Falling Slowly* adlı şarkılarını kitabı yazarken belki iki yüz defa dinlediğim Glen Hansard ve Marketa Irglova'dan esinlendim.

Oregon'daki Greg ve Diane Ross'a teşekkürler, tüm bu süreçte yanımda oldunuz. John ve Peg Christie'nin nezaketi, ciddiyeti ve fedakârlıkları benim devam etmemi sağladı. Şansıma, eski bir dostum olan Jennifer Larson,

acil servis doktoru. Beni Glasgow Koma Skalası ve diğer tıbbi detaylar hakkında bilgilendirdi.

Ebeveynlerim, Lee ve Ruth Forman ve kardeşlerim Tamar Schamhart ve Greg Fortman benim en büyük destekçilerim ve hayranlarım. Başarısızlıklarımı görmezden geldiler ve başarılarımı kendi başarıları gibi kutladılar (zaten onların başarıları). Ayrıca Karen Forman, Robert Schamhart ve Detta Tucker'a da teşekkürler.

Kitabın, ailelerin çocukları için hayatlarını nasıl değiştirdikleriyle de ilgili olduğunu hemen fark edemedim. Willa Tucker bana bunu her gün öğretiyor.

Kocam Nick Tucker olmadan bunları başaramazdım. Her şeyi ona borçluyum.

Son olarak, R.D.T.'ye en içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Birçok konuda bana ilham kaynağı oldu ve her gün ölümsüzlüğün gerçek olduğunu gösterdi.

Hikâyenin Ardındaki Hikâye

Bir zamanlar anne, baba, Teddy yaşlarında bir çocuk ve bir bebekten oluşan bir aile vardı. Ve karlı bir günde arabayla yolculuğa çıkmışlardı. Nedeni bilinmeyen bir kaza ve akıl almaz bir trajedi yaşanmıştı.

Aile bireylerinden biri biraz daha dayanmıştı, tabii ben New York'tan haberi aldığımda artık her şey için çok geçti. Fakat o küçük çocuğun azmi ve sonunda pes edişi hiç aklımdan çıkmadı. O küçük çocuk, ailesine ne olduğunu biliyor muydu? Onlarla birlikte gitmeyi mi seçmişti?

Bir zamanlar hayat dolu, dört kişilik bir aile vardı ve bir anda, yok olmuşlardı. Geriye kalan yalnızca kalp kırıklığıydı; benim ve diğer birçok kişinin.

Fakat kederin dışında, tam anlam veremediğim bir şey daha kalmıştı. Ülkenin dört bir yanından arkadaşlarımızla, onların bir zamanlar yaşadığı Oregon'a gelip kaybımızın yarattığı cehennemden çıkmaya çalışıp yaralarımızı sararken

yol göstericimi buldum. Bu trajedi bizi nasıl değiştirecekti? Biz kendimizi nasıl değiştirecektik? Bunun üstesinden nasıl gelecektik; yalnızca onların ölümünün değil, aynı zamanda kendi hayatımızın. İçim parçalanıyordu, daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım ve o an ulvî bir hisle doldum. Aramızdan ayrılan arkadaşlarımız bize göz kulak oluyorlar mıydı? Bu, Tanrı mıydı?

Elbette keder sonsuza dek sürmez. Hüzün çöker, korkunç kayıp tekrar tekrar aklınıza gelir. Gerçek yaşam bir şekilde akıp gider. Sonuçta bu kayıp, günlük hayatınızın bir parçası haline gelir ve üç beş yıl sonra kendinizi oldukça iyi bulursunuz. Değişirsiniz tabii... ama hâlâ arkadaşlarınızın sesini duyabilirsiniz, onlarla ilgili hikâyeler anlatır, onları her gün düşünürsünüz. Ve hâlâ kafanızda bir sürü soru vardır: Mesela içlerinden biri ailesinin geri kalanının öldüğünü bildiği için ölmeyi mi seçti?

Bu olaydan yaklaşık yedi sene sonra bir anda aklıma biri geldi. Adı Mia'ydı. On yedi yaşındaydı. Ve çellistti (çello ve klasik müzikle ilgili pek bir bilgim yok). Ve tanıdığım insanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ama onunla tanıştığım anda, beni bir yolculuğa çıkaracağını ve yıllardır aklımı kurcalayan sorunun cevabını vereceğini biliyordum: *Seçim yapmak zorunda kalsaydınız ne yapardınız?* Kitabı yazmaya başladığımda Mia'nın cevabının ne olacağını bilmiyordum ama onun için birlikte yarattığımız hayalî hayatına göre kararı kendisinin vereceğini biliyordum.

İnsanlar bana sık sık kitabın duygusal mı, yoksa yazması zor mu olduğunu soruyorlar. Duygusaldı, evet. Yazarken çok ağladım. O trajediden sonra yaşadığım ulvî duyguları yeniden hissettim. Bunun nedeni belki de çok sevdiğim arkadaşlarımdan hikâyesinden esinlenmem ve yeniden onların dünyasına girmemdir. Sanki ben yazarken onlar da odada benimle birlikteler gibiydi.

Aslında bir şekilde yanımdaydılar, beni hiç yalnız bırakmadılar. Ama işte böyle oluyor, değil mi? Kaybımızdan sonra bu şekilde hayata tutunmaya çalışıyoruz. Çünkü sevgi, ona tutunduğunuz sürece asla ölmez, sizi terk etmez ve bitmez.

Sevgi sizi ölümsüz kılar.

Müziğin Ardında

Müzik, hikâyede *rock* ve klasik müzikten bolca söz ettiğim ve atıfta bulunduğum için *Eğer Yaşarsam*'ın önemli bir ögesi. Kitapta bahsettiğim şarkıları dinlemek istiyorsanız *gayleforman.com*'dan indirebilirsiniz. Fakat eğer *neden* özellikle bazı şarkılar ve şarkıcılardan bahsettiğimi bilmek ya da sadece biraz müzik önerisi istiyorsanız işte size müzik seçimimin perde arkası.

Sayfa 15: Alice Cooper'dan *School's Out*: Teddy o gün okulun tatil olduğunu öğrendiğinde duruma oldukça uygun olan bu şarkıyı söylüyor. Onun neşeyle “okullar sonsuza dek tatil” diye şarkıyı söylemesini hayal ederken hep buruk bir sancı hissedirim.

Sayfa 17: Jonathan Richman: Arabada babası, Mia'nın ailesi için “müziğin azizi” olan Jonathan Richman dinlemeyi

öneriyor ve Teddy buna karşı çıkıyor. Pekâlâ, o aslında benim azizim! Muhteşem, tatlı, hassas, heyecanlı ve şapşal olan Jonathan birçok kişi için *punk*'ın babasıdır. 1976'da çıkan ve *hâlâ* yeni gibi olan ilk albümü *Jonathan Richman* ve *The Modern Lovers*'ı dinleyin. *I'm a Little Dinosaur* gibi parçalar, küçük çocuklar tarafından da beğenilmesini sağladı.

Sayfa 18: Teddy Sünger Bob dinlemeye başlar. Aslında burada *Sponge Bob and Patrick Confront The Psychic Wall of Energy* albümünden Flaming Lips adlı parçayı kastediyordum. Teddy'nin de harika bir müzik zevki var.

Sayfa 18: Beethoven'ın 3 No'lu Çello Sonatı: Bu, kazadan hemen önce çalmaya başlayan ve Mia'nın o gün prova etmesi gereken parça. Bunu seçmemin nedeni, Mia'nın ciddi ve başarılı bir çellist olduğunu anlamanızı istememdi. Çello ve klasik müzikle ilgili bir şey bilmiyor olsanız bile kulağa ciddi geliyor.

Sayfa 28: Tchaikovsky'den *Dance of the Sugar Plum Fairy*: Mia bunu sekiz yaşındayken ilk resitalinde çalmıştı. Çocukların çalmak –ve mahvetmek– için seçebileceği popüler bir parça gibi geldi. Mia gayet başarılı bir şekilde çaldı tabii.

Sayfa 41: Adam'ın Mia için çaldığı ve Mia'nın oldukça güzel bulduğu İzlandalı grubun kim olduğunu bilmek istiyor musunuz? Sigur Ròs.

Sayfa 42: Yo-Yo Ma, *Le Grand Tango*: Burada sizi biraz kandırdım. Yakın zamanda çello kullanılarak çok sık deneysel müzik yapılıyor, ben de Adam'la Mia'nın ilk randevularında gittikleri konserde Yo-Yo Ma'nın daha modern sayılabilecek parçaları çalabileceğine karar verdim. Bunun, Adam'ı daha çok etkileyeceğini düşündüm. Aslında tango kayıtları 1997'de yapıldı ve 2005'te bir konserinde çalması pek muhtemel değil.

Sayfa 45: Wagner'ın *Ride of the Valkyries*'ini mutlaka duymuşsunuzdur. Bu canlı ritmi filmlerde savaş sahnelerinde çalarlar. Benim –ve doktorlar– için Mia'nın ameliyatı da bir savaş gibiydi.

Sayfa 53: Mia'nın Juilliard seçmelerinde çaldığı parçaları okulun web sitesinde yazılı olan, adayların denemelerde çalabilecekleri parça listesinden aldım. *The Mission* filminde çalınan Ennio Morricone'un parçasını seçtim çünkü on altı yaşında o filmi izlediğimde doğruca gidip filmin müziklerinin kasetini (!) almıştım.

Sayfa 95 & 96: Mia Dvorák ve Schubert gibi müzisyenlerden bahsediyor ama itiraf edeyim ben *rock* müzikte daha iyiyim. Mia, annesine en iyi *rock divasını* sorduğunda benim de aklıma ilk olarak Kathleen Hanna (Bikini Kill ve Le Tigre'den), Joan Jett (yakında gösterime girecek filmde onu Kristen Stewart canlandırıyor) ve Lucinda Williams gibi isimler geliyor.

Sayfa 129: Nirvana, *Something In the Way*. Kim, Mia'dan şarkılarında çello kullanan modern bir grubun bir parçasını çalmasını istediğinde bunun kim olacağı tabii ki belliydi. *MTV Unplugged in New York* albümünden Nirvana.

Sayfa 140: Smiths, *Girlfriend In Coma*: Ufak bir espri-
riden zarar gelmez.

Sayfa 143: Bikini, *Eraser*. Aslında böyle bir şarkı ve grup yok. Shooting Star da yok. Shooting Star ismini eşimin eski grubu olan The Redmond Shooting Stars'dan aldım. Gerçekten böyle bir grup olup olmadığını araştırırken 80'lerde dağılmış bir grup olduğunu öğrenince çok şaşırdım.

Sayfa 154: Melvins ve Earth: İtiraf ediyorum, bu iki *heavy metal* grubu hiç *sevmiyorum*. Ama Mia'nın annesinin, onların gürültülü parçaları eşliğinde doğum yapmak isteyeceğini düşündüm.

Sayfa 167: Bette Midler, *Wind Beneath My Wings*:

Bu şarkının başındaki org sesini duyduğum anda kusmak istiyorum. Fakat bunun aksine, *Amazing Grace*'i ne zaman dinlesem tüylerim diken diken olur.

Sayfa 168: Bob Marley, *Three Little Birds*: Bu, "En-

dişelenme, her şey yoluna girecek," temalı *reggae* parçası. Kerry'den önce bunun bir cenaze şarkısı olabileceği hiç aklıma gelmezdi. En küçük bir karakter bile sizinle konuşur.

Sayfa 170: Henry cenazesinde Mr. T Experience çalın-

masını istiyordu. Ben şahsen *Love American Style* düşündüm. Deli gibi âşık olduğum biri bana, içinde bu şarkının da olduğu karışık bir kaset hazırlamıştı ve bu parçada geçen "Sıkıntılı zamanlarında yanında olmak istiyorum" sözü benim için romantizmin zirvesidir. Henry'nin Willow'a karışık kaset yaptığını hayal edebiliyordum, bu nedenle Henry için bu grubu seçtim.

Sayfa 170: Eels, *P.S. You Rock My World*: Willow'un

cenaze şarkısı benim en sevdiğim albümlerden biri olan *Electro-Shock Blues*'dan, kendi yaşamımdaki zorlukları atlarmaya çalışırken dinlediğim hüznü bir şarkıdır. Şarkıda geçen "Temkinli biri kurşundan kaçmaya çalışır fakat mutlu bir insan üzerine yürür" sözü en sevdiklerimden biridir.

Sayfa 171: Mozart'ın *Requiem*'i: Mia'nın cenazesinde çalınmasını istediği parça. Unutulmaz. Derin. Güzel. Tıpkı benim kızım gibi.

Sayfa 171: James Taylor'dan *Fire and Rain*: Klasik, dokunaklı bir şarkı. Bu kadar güzel olmasaydı çok dandik olabilirdi.

Sayfa 186: *Alabildiğine Beklemek*: Mia'nın babasının grubunun hayali olmasına ve bir adı olmamasına rağmen "Alabildiğine Beklemek" sözünü Oswald Five-0'dan aldım. Söz yazma konusunda çok kötüyüm ama bu şarkı hikâyeye çok uydu. Şarkıyı web sitemden indirebilirsiniz!

Sayfa 212: Dead Moon'dan *D.O.A*: Mia, daha o doğmadan önce anne ve babasının ilk buluşmalarında dinlediği bu şarkıyı "hatırladığını" iddia ediyor. Dead Moon fazla bilinmeyen Portland'lı bir grup ve *D.O.A'nın* çok fazla olduğunun farkında olsam da yine de en sevdiğim şarkıları olduğu için kullandım.

Sayfa 220: The Clash, The Wipers: Birçok kişi İngiliz *punk* grubu The Clash'i bilir; eğer daha önce duymadıysanız hemen *London Calling*'i dinleyin. The Wipers ise daha az bilinen Portland'lı bir *punk* grubu; Adam ve Mia'nın babasının dinleyeceği türde. Eski Northwest tarzı takılmak istiyorsanız *Is This Real*ın bir kopyasını alın.

Sayfa 226: George Gershwin'den *Andane con moto e poco rubato* (Yo-Yo Ma versiyonu): Mia'yı yeniden hayata döndürecek parçayı bulmak çok zor oldu. Öncelikle Adam'ın gecenin bir yarısı hangi Yo-Yo Ma albümünü kolaylıkla indirebileceğini bulmam gerekti. Adam'ın derleme bir albüm seçmesine karar verdim. Birkaç albüm indirdikten sonra koltuğuma uzandım, gözlerimi kapadım ve dinledim. En dokunaklı bulduğum –tüylerimi diken diken eden, beni heyecanlandıran– parça kazandı.

Yazarla Röportaj

Mia'nın hikâyesini yazarken neyden ilham aldınız?

Hikâyenin ardındaki hikâye bölümünde kitabı yazmamın *nedenini* bulabilirsiniz fakat beni etkileyen başka birçok şey daha vardı. Başta müzik, tabii. Her zaman için müziğe tutkulu biri olmuşumdur, 90'ların başında Oregon'da üniversitede okurken Pacific Northwest'in tam patladığı dönemdi (daha detaylı bilgi için *Müziğin Ardında* bölümüne bakınız). Müzisyen değilim fakat bir sürü arkadaşım (kocam da dahil) müzisyendi; bu nedenle bunun Mia'nın yaşadığı (hayalî) kasabayı ve ailesinin ve Adam'ın müzik ortamları için bir temel oluşturduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca benim için müzik, aşk, arkadaşlık ve Oregon birbirine bağlıdır.

Neden çello?

Ah, değil mi! Hiçbir fikrim yok. Mia birden aklıma geldiğinde zaten bir çellistti. Son romanımda kahraman gitaristti ve bu daha anlaşılır bir şeydi. Fakat bir çellist? Klasik müzik müzisyenleri? Hiçbir fikrim yok. Ama bu Mia'ya çok uygundu. Kafamda belirlediğinde bir çellistti ve onun hakkını vermek için çelloyla ilgili araştırma yapmam gerekti.

***Eğer Yaşarsam*'da müziğin önemli bir rolü var. Sizce müzik gerçekten hayatımızı şekillendirebilir mi ve sizin hayatınızda büyük etkileri var mı?**

Kesinlikle. Nöroloji uzmanı değilim; fakat müzik, beyninizde duyguların olduğu alanı etkiliyor. Bazen uzun süredir dinlemediğiniz bir şarkı duyduğumuzda, hafızanızı tetiklemesinin yanı sıra o an hissettiklerinizi yeniden hissedebiliyorsunuz. Üzgün olduğumda müzik beni mutlu edebilir, ya da duygularımı harekete geçirebilir. Onu birçok haliyle seviyorum; eğlenceli şarkılarda çocuklarımla beraber dans ederken ya da yoga dersinden önce bir parça mırıldanırken. Bütün kültürlerde kutlamalarda ve önemli olaylarda müziğin çok büyük bir rol oynamasının sebebi de bu işte. Çok etkili.

Okuyucu daha ilk bölümden sarsılıyor. Yazarken zorlandınız mı?

İlk bölümü –sevgi dolu ailenin evde kahvaltı yapıp birbirleriyle şakalaşması– yazmak çok eğlenceliydi. Ama sanırım kaza sahnesinden bahsediyorsunuz. Bildiğiniz gibi o olay çok ani geliyor. Okuyucuların da Mia gibi şoke olmalarını istedim, bu nedenle kazayı detaylıca anlatmadım. Arabaya biniyorlar ve kaza oluyor. Mia'nın aklı çok karışık, ben de onun bu halini benimsedim ve sanırım bu, yazmamı kolaylaştırdı. Fakat daha sonra kitabın taslağını bitirdiğimde Mia'nın neler olduğunu anladığında yaşadığı korkuyu yansıtmam gerektiğini fark ettim. Etrafına bakıp bunun gerçek olamayacağını, rüya olduğunu düşündüğü kısa bir paragraf var. Mia'ya bunun gerçek olduğunu, kazadan önceki hayatının sona erdiğini fark ettirdiğim sahneyi yazmak oldukça zordu. Hatta en zor kısımdı çünkü o sahneyi yazarken kitabı bitirmiştım ve ona neler yaşatacağımı biliyordum.

Mia ve Adam'ın ilişkisini klişe bir birliktelik gibi göstermek yerine gerçekçi kılmak zor oldu mu?

Benim içimi ısıtan aşk hikâyeleri yazıyorum. Yazarken hikâyenin içine girdiysem, karakterlerin hislerinin farkın-

daysam o zaman işe yaradığını anlıyorum. Peki ya böyle olmazsa? O zaman işte bazı noktalarda sorun yaşıyorum, en büyük sorun da o an yaşamak istemeyeceğim türden bir aşk hikâyesi yazmak istememem oluyor (zaten kim klişe bir aşk romanını kim ister ki?). Sanırım yazarken bir yandan da oyunculuk yapıyorum. *Eğer Yaşarsam*'da Mia ve Adam'ın aşkını hissettim ve bu duygu hoşuma gitti, yazarken ilişkilerinin yürüdüğünü görebiliyordum. Fakat şunu söylemeliyim ki bazı şeyler beni de şaşırttı. Adam, Mia'ya onu çello gibi çalmasını söylemişti. Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama başta ben de Mia kadar şaşırdım. Bu da yazmanın çılgın ve muhteşem yanı. Bazen karakterleriniz sizin ASLA düşünemeyeceğiniz fikirler ortaya atıyorlar.

Yazmak için belli bir yeriniz var mı ve sessizlikte mi çalışırsınız, yoksa müzik eşliğinde mi?

Salondaki çalışma masamda yazıyorum. Çalışırken bazen müzik dinlediğim oluyor fakat bu kitap için normalden çok daha fazla dinledim. Yazmadan önce hep *Once* filminin müziklerini dinlerim. *Falling Slowly* parçası benim hilem. Beni ağlatıyor, kitap yazma moduna girmemi sağlıyor ve böylece yazmaya hazır hale geliyorum.

***Eğer Yaşarsam*'da en sevdiğiniz karakter var mı? Varsa kim?**

Hepsinin yeri ayrı. Kendimi Mia ve Teddy'nin annesi gibi hissediyorum. Adam'ın eşi Nick'le benzer yanları var –ama Adam daha mükemmel– bu yüzden ondan çok hoşlanıyorum. Mia'nın babasının bütünlüğü sağladığını düşünüyorum ve annesinin bazen tam bir şirret olmasına bayılıyorum. Kim ise benim en yakın iki arkadaşımın birleşimi. Ve tabii büyükbaba. Fazla konuşmayan büyükbaba ihtiyacı olan herkesin yanında. Bir de hemşireler var. Hayır, daha çok sevdiğim karakter yok.

Mia'nın macerası oldukça duygusaldı ve kitabı okuyan birçok kişi gözyaşlarını tutamadı. Siz de yazarken aynı etkiyi hissettiniz mi?

Evet. Muhtemelen insanların ağladığı yerleri yazarken ben de ağlıyordum. Çok duygusal bir kitap.

Mia'nın çok zor bir karar vermesi gerekiyor. Peki siz kolay karar verebilen biri misiniz?

Bu çok komik aslında. Ben büyük olaylar karşısında oldukça kararlı dururum. Bir sene boyunca dünyayı dolaşmak için evden ayrılmak mı? Tamam. İkinci çocuğu

evlat edinmek mi? Tabii ki. Beni kararsız bırakan, küçük şeyler; salonu hangi renge boyatacağım ya da kahvaltıda ne yiyeceğim gibi. Ama sonuç olarak sanırım kararlı bir insanım.

***Eğer Yaşarsam*, eleştirmenlerden ve blogger’lardan gayet olumlu eleştiriler aldı. Böyle bir karşılık alacağınızı bekliyor muydunuz?**

HAYIR!!! Bu kitabı ilk yazmaya başladığımda bilgisayarımdaki dosya adı “Neden Olmasın?” dı. Bunun kitabın adı olacağını düşündüğümünden değil; hikâyeyi geliştirebileceğim bir kitap olacağını pek düşünmüyordum ama yine de devam etmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Yazarken yayın hakları temsilcim ya da bir yayıneviyle sözleşmem yoktu. İçimden geldiği için yazdım. Böylece soru işareti olarak başlayan bu kitap dünyaya yayıldı ve çok sevildi. Benim için asıl önemli olan, okuyucunun ne düşündüğü. Ben uzun bir süre bu işin içinde olmak istiyorum. Hayatımın sonuna kadar kitap yazmak istiyorum ve bunu yapıp yapamayacağıma okuyucular karar verecek.

İlham aldığınız ya da hayran olduğunuz yazarlar var mı?

Harper Lee’nin *Bülbülü Öldürmek* adlı kitabı hâlâ en sevdiğim kitaplar arasındadır. *Jayne Eyre* da okuduğum en romantik kitaplardan biri. Küçükken Beverly Cleary Ramona’nın kitaplarını çok severdim; şimdi de kızım

tekrar okuyorum ve sanırım daha da çok seviyorum. Kurt Vonnegut'ı da çok severdim. Fakat çok "edebi" sayılmayan Jackie Collins romanslarını da okudum. Bence bunun bir önemi yok. Sevdiğiniz her kitap iyidir.

***Eğer Yaşarsam*'ın film haklarını *Alacakaranlık*'ın telif haklarını alan şirket satın aldı ve birçok kişi kitabınızı *Alacakaranlık*'la kıyaslıyor. İki kitabın da çok farklı olduğunu düşünecek olursak, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?**

Alacakaranlık'ın film haklarını alan Summit şirketi başta *Eğer Yaşarsam*'ı almadı çünkü onun bir başka *Alacakaranlık* olacağını düşündüler. Bir sürü paranormal kitap var ve zaten *Alacakaranlık*'ın dört kitabını da almışlardı. Sanırım benzer buldukları şey, okuyucuları etkileyen aşk hikâyesi, bir de gençler ve yetişkinleri de tabii etkileyecek bir kitap olmasıydı. Bence Summit, *Alacakaranlık*'la harika bir iş çıkardı, bu yüzden *Eğer Yaşarsam*'ın haklarını da almak istediklerinde çok sevinmiştim. Yönetmenin Catherine Hardwick olması harika. Bence o mükemmel biri. Gençleri çok iyi anlıyor, bu nedenle daha mutlu olamazdım.

Yazar olmak isteyenlere tavsiyeleriniz var mı?

Yazın. Yazın. Ve biraz daha yazın. Ve okuyun. Siz farkında olmasanız da okuduğunuz her şeyi içinize alırsınız. Bence ne kadar çok yazarsanız ve size ilham veren ne kadar çok hayat görürseniz o kadar iyi hale gelirsiniz. Yayınevleri konusunda endişelenmeyin. Yazmaktan keyif almaktan, denemekten, onunla oynamaktan endişelenin. Gazetecilik hocam şöyle derdi: Gerçek yazar, yazan kişidir.

Sıradan bir günde...

On yedi yaşındaki Mia, bir genç kızın isteyebileceği her şeye sahiptir: sevgi dolu bir aile, ona âşık bir erkek arkadaş, müzik ve olasılıklarla dolu parlak bir gelecek...

...bir saniyede her şey değişir...

Bir sabah ailesiyle yolculuğa çıkan Mia'nın hayatı bir anda altüst olur. Kendini, kaza geçirdikleri arabanın enkazından yaralı bedeninin çıkarılışını izlerken bulan genç kız, parçaları yavaş yavaş birleştiren neler kaybettiğinin ve geride bıraktıklarının farkına varacaktır. Hayat ve ölüm, mutlu bir geçmiş ve bilinmezliklerle dolu bir gelecek arasındaki ince çizgide yürüyen Mia, bir günde hayatının en önemli seçimini yapmak zorunda kalacaktır.

Sblmrt

Eğer Yaşarsam, aşkın gücünün, ailenin gerçek anlamının ve yaptığımız seçimlerin dokunaklı hikâyesi...

"Yürek burkan, muhteşem bir hikâye."

—NPR's The Roundtable

"Acımasız ve güzel. Bu düşündürücü hikâye, kitabı bitirdikten sonra uzun süre aklınızdan çıkmayacak."

—School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-083-4

